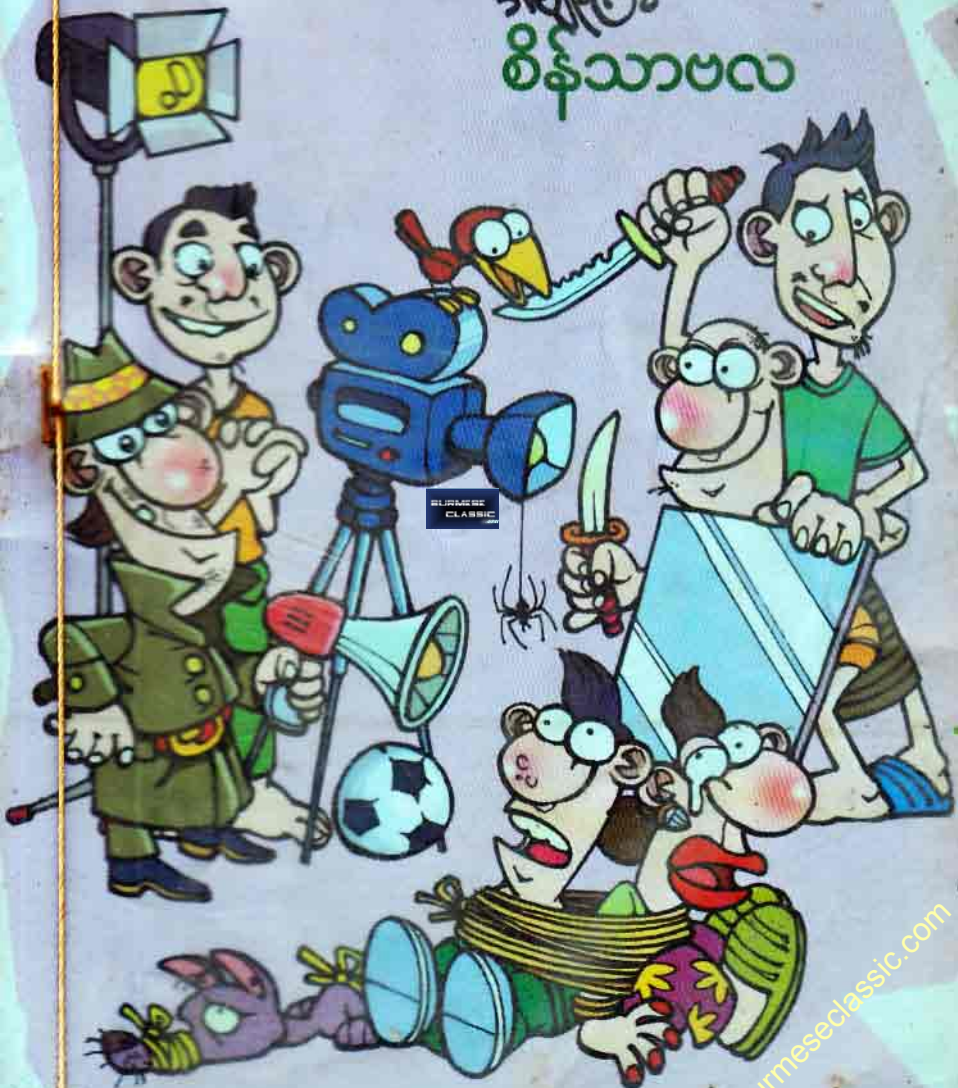

ပျော်စရာ

အိမ်ထဲ

စိန်သာဗလ

စာစုနှင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၇၆၀၄၀၈

မျက်နှာပုံနှင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၇၃၃၀၆၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဇွန်လ၊ ၂၀၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစန်းမွန်အောင်
(ငါတို့စာပေ)

75(D)၊ ဖိုးစိန်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

အာကာ

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးစော်မြင့်ဝင်း
(ကာလာနဲ့နှိပ်တိုက်)

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ ကျပ်

ဝေမျှခံစားကြပါစို့...

ငါတို့စာပေဟူ၍ လေဘေးသင့်ပြည်သူများထံ အဆက်
မပြတ်လှူဒါန်းနေရာမှ စာအုပ်အငှားဆိုင်များ၊ စာဖတ်ပရိ
သတ်များနှင့်ပူးပေါင်း၍ ပိုမိုထိရောက်ကျယ်ပြန့်စွာ လှူဒါန်း
နိုင်ရန် ငါတို့စာပေဖြန့်ချိထားသော **၈၆၂၀၅** ၏
ပျားရည်မြစ်စာအုပ် ရောင်းရငွေအားလုံး အရင်းရော
အမြတ်ပါကျောန် လှူဒါန်းမည် ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်ဝယ်
ယူ၍ ကုသိုလ် ပါဝင်နိုင်ပါသည်။ အဝတ်အထည်၊ လူ
သုံးကုန်ပစ္စည်းများလည်း ငါတို့စာပေသို့ ဆက်သွယ်
လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

BURMESE CLASSIC

ငါတို့စာပေ

အမှတ် (75-D)၊ ဖိုးစိန်လမ်းနှင့်
ဗိုင်းရေအိုးစင်လမ်းထိပ်၊
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်။

Ph: 721345, 559773

www.burmeseclassic.com

ပြောပါရစေ...

“ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုက မိမိယို အဖြစ် အသွင်ပြောင်းတဲ့အခါ ဝတ္ထုနဲ့ သီးခြားဖန်တီးရတာဖြစ်တော့ တချို့ဝတ္ထု ထဲပါတဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေကို ဖြုတ်တာတို့ မိမိယိုအဖြစ် ကြည့်ကောင်းအောင်လုပ်တာတို့သာတို့ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ-ဝတ္ထု ထဲမှာပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်နာမည်တွေက စလို့ပေါ့။ အခု “ဒါမျိုးကြီး စိန်သာဗလ” ကလည်း ပထမဝတ္ထုကို ဖတ်သူတွေကော မဖတ်ရ သေးတဲ့သူတွေအတွက်ပါ အရသာတစ်မျိုးပေးလိမ့်မယ်ထင်ပါ တယ်။

ပဉ္စမအုပ်စု

သံသရာဆိုတဲ့
အခန်းတွေထဲမှာ
လူဟာ ဟိုကူးလိုက်
ဒီကူးလိုက်ပါပဲ...။

အခန်း(၁)

‘စိန်သာဗလ ပြန်လာပြီဟေ့’

‘မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ အသံတွေက အထက်ပါ
အတိုင်း ညံ့စီနေပါတော့တယ်။’

ဘုန်းကြီးအပြီးဝတ်တော့မယ်ဆိုပြီး လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်သွားတဲ့
စိန်သာဗလ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းကြောင့် ဘုန်းကြီးဘဝကနေ ထွက်လာသလဲ
ဆိုတာ သိချင်လို့ စပ်စုသူများနဲ့ စိန်သာဗလအိမ်ရှေ့မှာ မယောင်မလည်
လုပ်ရင်းက အိမ်ထဲကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေလို့။

အိမ်ထဲမှာနေနေရင်း အခဲရခက်နေသူက စိန်သာဗလရဲ့အဖေ ဦးဘ
တုတ်ပါပဲ။

ပဉ္စမဒီရိုင်း

အိပ်ရာကမထသေးဘဲ စက်တော်ခေါ်နေတဲ့ သားဖြစ်သူ စိန်သာဗလ ရဲ့ ခြင်ထောင်ကိုကြည့်လိုက်၊ ဇနီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရွှေ ထမင်းချက်နေတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်နဲ့ တစ်ခုခုကို အလိုမကျတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေရင်းက မထူးပါဘူး ဆိုပြီး ဒေါ်ရွှေ ထမင်းချက်ဟင်းချက်လုပ်နေတဲ့ မီးဖိုချောင်ရှိရာ သွားလိုက် ပါတယ်။

‘မရွှေ’

‘ဘာတုန်း’

‘ငါတော့ကွာ...’

‘ဘာ ငါတော့ကွာလဲ...ရှင်စကားက ဟိုမရောက်ဒီမရောက်နဲ့’

ဒေါ်ရွှေက ငရုပ်သီးထောင်းနေရာကနေ ဦးဘတုတ်ကို ပြောလိုက် ပါတယ်။

‘ဘာ...ငါတော့ကွာရမှာလဲ။ မင်းရဲ့သားတော်အောင် စိန်သာဗလလုပ်ပုံ ကောင်းလား။ ငါတော့ အရပ်ထဲ ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်းမသိဘူး’

‘ဒါများ ကိုဘတုတ်ရယ်...မျက်နှာမပြရဲလည်း မျက်နှာဖုံးလေးဘာ လေး ဝယ်စွပ်ပေါ့’

‘မရွှေ...မင်းက ငါ့စကားကို ရယ်စရာဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ အခု မင်းရဲ့သားလုပ်ပုံကောင်းလား။ တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ် တော့မယ်ဆိုပြီး အခုလူထွက်လာတာလေ’

ဒေါ်ရွှေက ငရုပ်သီးထောင်းနေတာကို ရပ်လိုက်ရင်းမှ-

‘ဒီမှာ ကိုဘတုတ်...ကျွန်မသား ဘုန်းကြီးဝတ်တုန်းက တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဘဝမှာ အရိုးထုတ်ပါမယ်လို့ စာချုပ် ချုပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ ဒီတော့ သူမပျော်လို့ လူထွက်တာ ဆန်းသလား။ သက်သက်မဲ့ ရဟန်းဘဝ

ဒါယိကာကြီးစိန်သာဗလ

မှာ မပျော်ဘဲနေနေရမှ ပိုပြီးအပြစ်ကြီးမှာ’

‘ဒီမှာ မရွှေ...မင်း ဘာသိလဲ။ မင်းသားက အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ ဟိုဟာကူညီ ဒီဟာကူညီနဲ့ အလွဲတွေဖြစ်၊ လိုက် လျော်ရ၊ ရှင်းရနဲ့...လာဦးမယ်။ နောက်ဆက်တွဲတွေက မင်း ကြည့်ကြည့် နေတဲ့ ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းတွေထက်ကို ဆိုးမှာ’

‘ကိုဘတုတ်...ရှင်...ပြောပြန်ပြီနော်။ ဘာဖြစ်လဲ...ကိုးရိုးယားဇာတ် လမ်းတွေ ကြည့်တာ။ ကာသက် ရှင်က မနာလိုဖြစ်တာ။ ကဲ...ငရုပ်သီး ထို ညက်အောင်ထောင်း။ ကျွန်မ ကြက်သားကိုလိုက်ဦးမယ်။ သားကို ကြက်သားဟင်းဆီပြန်လေး ကျွေးရမှာ။ သားလေး မြိန်ရည်ယုက်ရည်စား တာ ကြည့်ရမယ်’

ဦးဘတုတ်မမျှာ ဒေါ်ရွှေရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အိမ်နဲ့ကို ဘယ်မလိုက်မှာ နိုင်ပါ့မလဲ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ငရုပ်သီးကို ထေ င်းတာ ဘယ်လောက် ထောင်းချက်ပြင်းသလဲ မမေးနဲ့။ ခြင်ထောင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ် တော်နေတဲ့ စိန်သာဗလတောင် အိပ်ရာက နိုးလာပါလေရော။

‘ဒကာမကြီးနဲ့ ဒါယိကာကြီး...အဲ...ယောင်လို့။ အဖေနဲ့ အမေ... ကျွန်တော့်အတွက် ဘာဝယ်ထားလဲ’

အိပ်ရာကနိုးလာတဲ့ စိန်သာဗလက နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကို ဝင်လာ ရင်း ခေါင်းကိုပွတ်လိုက်ရင်းမှ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်...စိန်သာဗလ...မင်း အိပ်ရာထတာ ဘယ်အချိန်ပြီလဲ။ ထမင်းကျက်မှ ထမင်းစားတော့။ မင်းတော့ကွာ...အရင်အချိုးအတိုင်းပဲ’ ငရုပ်ဆုံထဲက ငရုပ်သီးတွေကို ပန်းကန်လုံးထဲ ဇွန်နဲ့ခပ်ထည့်နေရင်း

မှ ဦးဘတုတ်က မကျေမနပ်တဲ့လေသံမျိုးနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘အဖေရာ...အိပ်ရာထတယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်ထထ ထတာပါပဲ အဖေရာ’

‘ဟေ့ကောင် စိန်သာဗလ...မင်း ငါ့ကို မရှည်နဲ့။ ဘယ်နဲ့ကွာ...ဘာ စိတ်ကူးပေါက်လို့ မင်း ဒီလိုလူထွက်လာရတာလဲ’

‘ဒါကတော့ အဖေရာ...သံသရာဆိုတဲ့ အခန်းတွေထဲမှာ လူဟာ ဟိုကူးဒီကူး ပူးနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော် လူထွက်တာ ဆန်းမှမဆန်းတာ။ ထွက်ချင်လို့ ထွက်လာတာ။ လူလောကီမှာ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ ဘုန်းကြီးဝတ်နေရင်း ကိုးခန်းဖျိုကို ကျွန်တော်ဖတ်မိတယ်။ ဟတ္ထိပါလ သူဌေးသားတွေ တောထွက်မှာကို ဖခင်သူဌေးကြီးက လူလောကီအကျိုးတွေလုပ်ပြီးမှ တောထွက်ပါဆိုပြီး ဆုံးမတာကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော် လူလောကီမှာ ဘာမှသိပ်မလုပ်ရသေး...လားဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ လူထွက်လာတာ’

စိန်သာဗလစကားအဆုံး ဦးဘတုတ်က အံ့အားတသင့်အမှုအရာနှင့်- ‘မရွှေ...ကြားလား...မင်းရဲ့သားတော်မောင် ပြောနေတာတွေလေ’

‘ကြားသမျှ သိပ်ကြား...သားပြောတာမှန်တာပေါ့။ သားက လူတွေကို ကူညီဖို့ ရုက္ခစိုးက အိပ်မက်ပေးပြီးမွေးလာတာပဲဟာ။ ဒါက သူပါရမီနဲ့ သူလာတာ။ ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့’

‘အေး...ငါ ဘာမှမပြောဘူး။ မင်း ဒီကောင်လွဲတဲ့ကိစ္စတွေ လိုက်လျော်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့’

ဦးဘတုတ်က မီးဖိုချောင်ထဲကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ် အမေရယ်...အဖေက အဖေ’

နေရာကနေ ပြောတာကိုး၊ ပြောပါလေစေ။ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားလိုက်ဦးမယ် အမေ’

ဒေါ်ရွှေအနားကနေ မျက်နှာသစ်ဖို့ ထွက်သွားတဲ့သားကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေတာကတော့ ဒေါ်ရွှေအဖို့ ပြောဖွယ်မရှိ။

အမေဆိုတော့လည်း သားကို အချစ်ပိုတာ ဆန်းမှမဆန်းတာပဲလေ။

လှတွေမှာ
မပြစ်ချင်တာတွေက သပ်များများရပြီး
ပြစ်ချင်တာတွေက
နည်းနည်းပါးပါးလေးရတာ
ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး။

အခန်း(၂)

စိန်သာဗလ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
ထဲ အရင်လိုပါပဲ။ ဖော်လိုကော၊ သာဗျင်ကော နိုင်ငံတကာ ထွန်းရွှေကော
ပြန်ပါတယ်။ အဲ...အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးတော့ မတွေ့ရဘူး။ ဒီကောင် ခွင်မိ
အတယ်ထင်ပါရဲ့။

‘စိန်သာဗလ...လာဟော့။ အောင်မယ်...ကတုံးနဲ့ကျတော့လည်း မင်းက
အတံ့အတားပဲ’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို လက်မှာကိုင်ထားရင်း
ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ်ကွာ။ ဘာဖြစ်လဲ...ဘုန်းကြီးဝတ်
လူဝတ်ပြန်လဲတာ ဆန်းမှမဆန်းတာ။ ဘိုရားဟောတရားတွေမှာ
ရှိတာပဲ။’ ငါတို့ နိုင်ငံတကာမှာလည်း ဒါမျိုးရှိတာပဲ’

‘ဖုန်းရွှေရာ...မင်းက လုပ်ချပြန်ပြီ။ ဘယ်နိုင်ငံက ဟာလဲ...တိတိ
ပြော။ ဒီမှာ...စိန်သာဗလရဲ့ဇာတာကို ငါတွက်ချက်ကြည့်တော့ ဒီ
ရာဟုထဲရောက်နေလို့ကွ။ ရာဟုကလွတ်ရင် ပြီးပြီ’

‘ဟာ...သာဗျင်ရာ...မင်းမလည်း ဗေဒင်ကမလွတ်ဘူး။ ဟိုက သူ့ဘာသာသူ လူထွက်လာတဲ့ကိစ္စ မင်းရာဟုနဲ့ ဘာဆိုလဲ’

ဖော်လိုမင်းစိန်စကားအဆုံး သာဗျင်ထံမှ ဘာမှမကြားရတော့။

‘ငစိန်ရေ...ရေခွေးအိုးပေးဦးဟေ့။ ဒီမှာ စိန်သာဗလ ဘာမှမသောက်ရသေးဘူး။ ဒီကောင်သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည်ပါ ယူလာ’

ဖော်လိုက လက်ဖက်ရည်လှမ်းမှာလို့ မကြာပါ။ ရေခွေးအိုးကောလက်ဖက်ရည်ခွက်ပါ ငစိန်က ယူပြီး စားပွဲပိုင်းကို ရောက်လာပါတယ်။

‘စိန်သာဗလရာ...မင်းဘာမှလုပ်မနေနဲ့။ နဂိုအတိုင်းပဲနေ။ ဘာဖြစ်လဲ...ဘုန်းကြီးဝတ်တာမပျော်လို့ လူထွက်တာ။ ပြီးတော့ ယူကွာ...မိန်းမပါယူ’

‘ဟေ့ကောင်ငစိန်...စိန်သာဗလကို စွတ်မြှောက်ပေးမနေနဲ့။ မိန်းမထူတာ တော်ကြာ မင်းလို မင်းမိန်းမ မကြည့်ကို ကြောက်နေရရင် စိန်သာဗလတစ်ယောက် မ.ယ.ကစာရင်း ဝင်သွားဦးမယ်’

သာဗျင်က ငစိန်စကားကို ကန့်ကွက်လိုက်ပါတယ်။

‘ဒါလည်း မှန်တာပဲ သာဗျင်ရာ...ဒီမှာ စိန်သာဗလ...ငါ မင်းထံအကြံပေးမယ်။ မင်းက လူမှုရေးအကျိုးတွေလုပ်တာ ခဏခဏလွဲတယ်။ ဒီတော့ ဒီလောက်ကောင်းတာတွေ လုပ်တာတောင် လွဲနေတာ။ အဲဒါတွေ ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ကွာ။ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ အိုကွာကောင်းတာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အကုန်လုပ်ကွာ’

ဖော်လိုမင်းစိန်စကားအဆုံး နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက လက်ထဲကိုိုင်ထားတဲ့ ဂျာနယ်ကို ပစ်ချရင်းက-

‘ဟေ့ကောင် ဖော်လို...စွတ်ပြီး ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့။ အကြံက လူတစ်ယောက် ဘဝပျက်သွားမယ်။ နိုင်ငံတကာမှာ ဒါမျိုးလုပ်

ဘဝပျက်သွားတာတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါကို နိုင်ငံတကာနဲ့ယှဉ်ပြီး ငါ့ကန့်ကွက်တယ်’

စိန်သာဗလက လက်ဖက်ရည်တစ်ခုံ သောက်လိုက်ရင်းမှ-

‘နေကြပါဦးကွာ...ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါက ငါ့အတွက်ပဲဟာ။ အားလုံးကောင်းစေချင်လို့ ပြောတာပဲ။ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့’

စိန်သာဗလစကားအဆုံး အားလုံး ဘာစကားမှမဆိုကြတော့-

‘ဒါနဲ့ကွာ...ငါရဲနော်ဒါကြီး အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးကော မတွေ့ပါလား’

‘ဒီကောင် အခုတလော အလုပ်ဖြစ်နေတယ်ကွ။ လူတွေက အိမ်တွေဝယ်ကြတော့ ဒီရက်ထဲ အိမ်လေးငါးခြောက်လုံးလောက် ဝယ်လက်ဖြစ်တော့ ဘယ်စားတော်ဆက်ရောက်နေလဲမသိဘူး’

‘ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ် သာဗျင်ရာ...ငြိမ်းအေးဘဝမှာ အပြုချည်းပဲ သောက်နေရတာ။ အခု အနီတွေဘာပဲ ပြောင်းသောက်တော့ ဝိုန်ကောင်းတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် စိန်သာဗလ...ငြိမ်းအေးမိန်းမ မိခိုင်ဆို ပြောမနေနဲ့။ သူ့လင်ငြိမ်းအေးကို ဖူးဖူးမှတ်နေလိုက်တာဆိုတာ။ အရင်လို ကွာမယ်ရှင်းမယ်တောင် လေသံမထွက်ဘူး’

သာဗျင်စကားအဆုံး နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက-

‘ဒါကတော့ နိုင်ငံတကာမှာရှိတဲ့ မိန်းမတိုင်းက ဒီအတိုင်းချည်းပဲဟေ့။ ငါ့ထောက်ခံတယ်’

‘ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ်ကွာ။ မိန်းမပဲ...ပိုက်ဆံမကံတာပေါ့’

အဲဒီနောက်တော့ သူတို့စကားဝိုင်းက ခေတ္တခဏ ငြိမ်သက်သွားပါ

တယ်။

‘စိန်သာဗလ...ဘုန်းကြီးဘဝကနေ ထွက်လာပြီးပြီဆိုတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲမနေနဲ့ကွာ။ အလုပ်ကလေးဘာလေး လုပ်ကွာ။ လူရှိန်တာပေါ့’

‘ငါလည်း စဉ်းစားမိပါတယ် သာဗျင်ရာ’

‘မှန်တယ်ကွာ...သာဗျင်ပြောတာ ငါထောက်ခံတယ်’

‘ဖော်လိုမင်းစိန်တို့ကတော့ကွာ...သူများဘာမှမပြောနဲ့ ဝင်ဖော်လို လိုက်ပြီးသားပဲ’

စိန်သာဗလက လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို ဇောက်လိုက်ရင်း-

‘အေးကွာ...မင်းတို့ပြောတဲ့အတိုင်း အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာ ပေါ့။ ဘယ်အလုပ်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားတာပေါ့လေ’

အဲဒီနောက်တော့ စိန်သာဗလတို့တစ်တွေ စကားကောင်းတာ ရေခွေးအိုး ဘယ်နှစ်အိုးကုန်ဘူးမှန်းတောင် မသိ။ နေ့မွန်းတည့်မှ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကနေ လူစုခွဲလိုက်ကြပါတယ်။

စိတ်ညစ်နေသူကတော့ ငစိန်ပါပဲ။ ဘယ်နှယ့် စားပွဲခုံပေါ်မှာ ပေကျံနေတဲ့ ဆေးလိပ်ပြာတွေ၊ ဆေးလိပ်တိုတွေ လက်ဖက်ရည်စက်တွေ ရှင်းရလင်းရ သုတ်ရလို့ပါပဲ။

ဒီကြားထဲ သာဗျင်က သူသောက်တာ အကြွေးမှတ်ခိုင်းတော့ ပွဲက ပြီးရော။

မကြူသိလို့က မကြူရဲ့စကားလုံးတွေက ကျိုက်ထီးရိုးသေနတ်ပစ်သလို လာတော့မှာလေ။

သူ့မှန်ရင်တော့
ကိုယ့်မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်
တစ်သက်မှာ တစ်ခါတော့
ပွဲတော်လေးတစ်ပွဲလောက်
ကျင်းပသင့်တာပေါ့။

အခန်း(၃)

မနက်၈စာစော စိန်သာဗလ အိပ်ရာကနိုးတော့ နှင်းတွေကကျလို့
နေပါတယ်။ အေးမြတဲ့အရသာနဲ့အတူ ဆောင်းလေကလည်း တစ်ချက်
တစ်ချက် တိုက်ခတ်တဲ့အခါ စိန်သာဗလအဖို့ အေးခနဲခံစားနေရပါတယ်။

မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေတိုင်ကီနားမှာ ငူငူကြီးရပ်နေရင်းက စိန်သာဗလ
အဖို့ မျက်နှာသစ်ဖို့ကိုတောင် မေ့နေပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းက မနက်စောစောမှာ
ကြည့်လို့ကောင်းနေလို့ပါ။

‘ဟဲ့သား...မျက်နှာမသစ်သေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ တိုင်ကီနားမှာ ရပ်နေ
တာလဲ’

ဒေါ်ရွှေက အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာရင်းမှ မေးလိုက်တယ်။

‘ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်...ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်
ဦးကောင်းနေလို့ပါ’

ပဉ္စမဒီရိုင်း

သားကတော့လေ...တော်ကြာ အဆေးပတ်နေဦးမယ်။ အင်း... ဘာ လိုလို့နဲ့ သားရဲ့မွေးနေ့တောင် ရောက်တော့မှာပဲ။ အခုလို ဒီဇင်ဘာလလယ် မှာ သားကိုမွေးတာပေါ့။ အခုလိုပဲ နှင်းတွေကျနေတဲ့ ဒီဇင်ဘာလမှာလေ။ ဟုတ်တယ်...ပြည်သူ့ဆိုင်က နို့မှုန့်မရလို့ အပြင်က မင်းအဖေ ဝယ်ပေးရတာ ဒီလပေါ့ကွယ်။ မင်းကိုမွေးတော့ အမေ နို့မထွက်လို့ နို့မှုန့်တိုက်ရတာ

ဟဲ့...မရွှေ...နင်က ဘာလဲ။ ကိုရီးယားဇာတ်ကားတွေတွေထဲကလို နောက်ကြောင်းပြန်နေတာလား။ စောစောစီးစီး အိမ်ထဲမှာ ပြောလည်းရတာပဲ။ ဟိုကောင် မျက်နှာသန်မှာ သစ်

ဦးဘတုတ်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကိုဘတုတ်...စောစောစီးစီး ရှင့်မလည်း ဒီကိုရီးယားအကြောင်း မပါရင် စကားမပြောတတ်တော့ဘူးထင်တယ်

စိန်သာဗလတစ်ယောက် မျက်နှာကို အမြန်သစ်လိုက်ပါတယ်။ တော် ကြာ အဖေ့အမေ မြားဦးက လူ့ဆီလှည့်လာတော့မယ်။

ကဲ...စိန်သာဗလ...ဒီနေ့ ဘာအဖ်အစဉ်ရှိလဲ။ ဘယ်သွားမှာလဲ။ ဘယ်အချိန် ပြန်လာစားမှာလဲ။ ပြီးရင် ဘာ(သံ)အချိန်ပြန်ထွက်မှာလဲ။ ပြောပါ ဦး ဆာလာအိပ်ရဲ့

ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ် ဆာလာအိပ် ဖြစ်ရတာပဲ အဖေရဲ့

စိန်သာဗလစကားကို ဦးဘတုတ် ဒေါပွသွားပါတယ်။

ဟေ့ကောင်...မင်းကို ငါက ရွဲ့ပြောနေတာကွ။ ဆာတဲ့အခါ အိမ် ပြန်လာတယ်၊ စားတယ်၊ အိပ်တယ်...ဒါကို ပြောတာကွ

စိန်သာဗလလည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်နှာသစ်ပြီးသွား

ဒါမျိုးကြီးစိန်သာဗလ

လို့ အိမ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။

အရေးကြီးတာက ပီတာဖေင်ရဲ့ ဩဝါဒစကားသံတွေရန်က ကင်းဝေး ဖို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် ပါတယ်။

စိန်သာဗလ...လာဟေ့

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက လှမ်းခေါ် ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်စားပွဲဝိုင်းမှာက လူက အတော်စုံနေပါတယ်။

ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်တယ်ဟေ့...အခုမှ လူက တကယ်စုံတာ။

စိန်ရေ...ကျဆိမ့်တစ်ခွက်ဟေ့

စိန်သာဗလက လက်ဖက်ရည်မှာပြီး အကဲခတ်လိုက်တော့ သာဗျင်နဲ့ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ဂျာနယ်တွေ ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ဖတ်နေတာကို တွေ့ရ တယ်။

ဒီမော်ဒယ်သရုပ်ဆောင်မလေးက လုပ်ပြန်ပြီဟေ့...သူ့ရဲ့ ဆယ့်ကိုး နှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲကို ဆီဒိုးနား...ာ လုပ်တာကွ

သာဗျင်...ဒီမှာလည်း ကြည့်ဦး...ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရဲ့ မွေးနေ့ဟေ့။ ဓာတ်ပုံတွေကလည်း နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖော်ပြထားတာ

စိန်သာဗလက နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေလက်ထဲက ဂျာနယ်ကို ယူပြီး ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ဒီလမွေးတဲ့သူတွေက အေးမြတဲ့အတိတ်နိမိတ်ကို ရတယ်ကွ။ ဘဝ မှာ အေး(အေး)ချမ်းချမ်းနေရတယ်

သာဗျင်...ငါလည်း အခုလို ဒီဇင်ဘာလမှာ မွေးတာကွ။ အမေက

မနက်ကတောင် ပြောသေးတယ်။ အခုလို နှင်းတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျတဲ့လမှာ မွေးတာ။ ပြည်သူ့ဆိုင်က နို့မို့နို့မရလို့ အပြင်က ဝယ်တိုက်ရတာတဲ့’

‘ဟုတ်ပြီကွာ..မိုက်တယ်။ ဒီမှာ စိန်သာဗလ..မင်းလည်း တစ်ခါဖူးမှ မွေးနေ့မလုပ်ဖူးတာ။ မွေးနေ့လေးဘာလေး လုပ်ပါလား။ ဘယ်သူမှ မပါရင် နေ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲပေါ့ကွာ။ ဒါမျိုး က နိုင်ငံတကာမှာလည်း ကျင်းပကြတာပဲ’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေရဲ့စကားအဆုံး စိန်သာဗလအဖို့ တွေးစရာဖြစ် သွားပါတယ်။ ခက်တာက တစ်ခါဖူးမှ မွေးနေ့က မလုပ်ဖူးပါ။

‘နေဦးကွ..ငါက ဘုန်းကြီးကနေ လူထွက်လာတာဆိုတော့ ငွေက မရှိဘူး။ အခုကို ပြောကြည့်ရမှာပဲ’

အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက စိန်သာဗလစကားအဆုံး-

‘ဒါက ငါတို့အိမ် ဝယ်ရောင်းလုပ်တာထက်ကို လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ဒီမှာ စိန်သာဗလ..ပိုက်ဆံသိပ်မကုန်ပါဘူးကွာ။ နှစ်သောင်းလောက်သာ ကုန်မှာ။ မင်း ဖိတ်ချင်တဲ့လူ ရွေးဖိတ် ငါကြည့်စိစဉ်ပေးမယ်’

‘ဟေ့ကောင်ငြိမ်းအေး..ဖြစ်ပါ့မလား။ နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒီငွေ နှစ်သောင်းလောက်နဲ့ မဖြစ်ဘူးနော်’

‘ဟေ့ကောင်ထွန်းရွှေ..မင်းဖိတ်တဲ့ နိုင်ငံတကာဟာတွေနဲ့ လာမယှဉ် နဲ့။ ဒီမှာက မြန်မာပြည်ကွ’

ငြိမ်းအေးဟောက်လိုက်တဲ့အခါ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ဘာမှပြန် မပြောတော့။

‘ကဲပါကွာ..ငါ အမေ့တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးမယ်။ ဟဲ..ဟဲ..ငါလည်း ဒါမျိုးတော့ လုပ်ချင်တယ်ကွ’

‘ကောင်းတယ်..စိန်သာဗလရေ...ငါတော့ ထောက်ခံတယ်ဟေ့။ လုပ်ကွာ..မွေးနေ့ကို မြန်မြန်လုပ်’

ဖော်လိုမင်းစိန်က အားတက်သရောပြောတာကို မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးပြီး ကျေနပ်နေသူက စိန်သာဗလပါပဲ။

‘ဘာကွ’
ဦးဘတုတ်က စိန်သာဗလကို စူပါမင်းသားကြီး ကြော်ငြာထဲက ကြော်ငြာသလိုမျိုး ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မင်းကို ဘယ်သူက ဒီလိုမွေးနေ့လုပ်ဖို့ မြှောက်ပေးလိုက်တာလဲ’
‘မြှောက်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး အဖေရာ..ကျွန်တော်လည်း ဂျာနယ်

တွေထဲမှာ မင်းသားမင်းသမီး၊ မော်ဒယ်၊ အဆိုတော်တွေက မွေးနေ့ပွဲတွေ လုပ်ကြတော့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လို မွေးနေ့ပွဲလုပ်ချင်လို့ပါ’

‘မရွေ့..မင်းသားပြောတာ ကြားလား။ မင် ပြောဦး..ပြောဦး’
ဒေါ်ရွှေက ဦးဘတုတ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း-

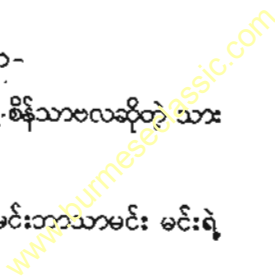
‘ပြောမယ်..ကျွန်မတို့သားကို မွေးနေ့ပွဲလုပ်ပေးဖူးလို့လား။ အခု သူ ဒီလိုလုပ်တာ လုပ်ပလေ့စေပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာဖြစ်တာက ကိစ္စမရှိဘူး။ ဟိုက မင်းသားမင်းသမီးတွေ။ မင်းရဲ့ သားက..’

ဦးဘတုတ်စကားမဆုံးမီမှာပဲ စိန်သာဗလက-

‘ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ် အဖေရာ..စိန်သာဗလဆိုတဲ့ သား ကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ မသိသူမရှိဘဲလေ’

‘ဟေ့ကောင်..တော်..တော်..ဒီမှာ မရွေ့..မင်းဘာသာမင်း မင်းရဲ့

သားနဲ့ ဆက်ရူး။ ငါကတော့ သဘောမတူဘူးဟေ့။ ကြားရဦးမယ်နော်။ မင်းထပ်ရှင်းရဦးမှာ'

'အို...တော်...ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ ကိုယ့်သားလေးမွေးနေပွဲ သူလုပ်ချင်ရာမှာ လုပ်ပလေ့စေ'

ဦးဘတုတ်စကားအဆုံး ဒေါ်ရွှေက စိန်သာဗလမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ပါတယ်။

စိန်သာဗလကလည်း အမေဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရွှေမျက်နှာကို ကြည့်လို့။ အဲဒီအကြည့်က အမေရှိရင် ငွေရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြည့်ပေါ့။

စိန်သာဗလတစ်ယောက် ကိုယ့်မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပရတာမို့ အကျေ နှပ်ကြီး ကျေနပ်လို့နေပါတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်သူမှမလုပ်ဖူးတဲ့ မွေးနေ့မျိုးကို ကျင်းပတာပါ။ ကျင်းပတာကလည်း ကြည့်လေ။ ရပ်ကွက်ရဲ့ ငမိုးရိပ်ချောင်းနံဘေး

က ကိုသောင်းရဲ့ အရက်ဖြူဆိုင်မှာ ကျင်းပတာပါ။

'ကဲ...စိန်သာဗလ...ဘယ်လောက် မင်းမွေးနေ့က ထူးခြားလဲ။ အခုလို ချောင်းနံဘေးက ကိုသောင်းရဲ့ အရက်ဖြူဆိုင်မှာ ကျင်းပတော့ လတ်ဆတ်တဲ့ ငမိုးရိပ်ချောင်းလေကိုလည်း ရှုရတယ်။ ချောင်းရေစီးသံလည်း ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ခင်မင်ရာ နီးစပ်ရာ မိတ်ဆွေတွေလာရင် မုန့်ဟင်းခါး စားချင်သူတွေအတွက်လည်း ရပ်ကွက်ထဲက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကနေ အော်ဒါ မှာပေးထားတယ်။ အရက်သောက်ချင်သလို သောက်စမ်း။ ကိုသောင်းဆိုင်က အကြွေးပါရတယ်။ ပြီးတော့ မွေးနေ့ကိတ်ကို သူများတွေက ကိတ်မုန့်နဲ့ လုပ်နေချိန် မင်းက ထူးခြားသွားပြီ။ ဘိန်းမုန့်နဲ့ လှီးမယ်။ အဲဒီဘိန်းမုန့်ကို

ရပ်ကွက်ထဲက အလှူဖန်တီးရှင် စာဥ ယူလာလိမ့်မယ်' မရပ်မနားအစီအစဉ်တွေကို တရစပ်ပြောနေတဲ့ အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေး

ကိုကြည့်ရင်း စိန်သာဗလက- 'ဒါမျိုးကြီးတွေက ကြုံတောင့်ကြုံခဲဆိုတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဖြစ်

တတ်ပါတယ်' စိန်သာဗလစကားအဆုံးမှာပဲ-

'စိန်သာဗလရေ...စိန်သာဗလ...လာပြီဟေ့' ကိုသောင်းရဲ့အရက်ဖြူဆိုင်ထဲကို အလှူဖန်တီးရှင် စာဥက အော်ဒါ မှာထားတဲ့ ဘိန်းမုန့်ဗန်းကိုကိုင်ရင်း သာဗျင်၊ ဖော်လို့၊ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေ

တို့နဲ့ ဝင်လာပါတယ်။ 'စိန်သာဗလရေ...ဘိန်းမုန့်ကတော့ ရှယ်ပဲ။ စာဥ ရှယ်လုပ်ခိုင်းတာ'

အလှူဖန်တီးရှင် စာဥက ဘိန်းမုန့်ကို စားပွဲခဲပေါ်ချလိုက်ရင်းတနေ ပြောလိုက်ပါတယ်။

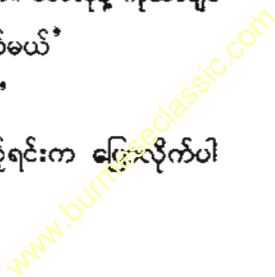
'နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒီလိုမွေးနေ့ပွဲမျိုး မရှိသေးဘူးဟေ့' နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ကိုသောင်းရဲ့ အရက်ဖြူဆိုင်ကို ကြည့်ရင်း

ကနေ ပြောလိုက်ပါတယ်။ 'ကိုစိန်သာဗလရေ...ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ရင်ခုန်သံ

ချင်း ဂျက်ပင်ထိုးချင်လို့ ခင်ဗျားမွေးနေ့ပွဲကို လာခဲ့တာ။ ဖော်လို့နဲ့ ကိုသာဗျင်က ဖိတ်လို့လေ။ ခင်ဗျားမွေးနေ့မှာ ကဗျာတွေရွတ်မယ်'

'ရပါတယ်...ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့' စိန်သာဗလက ကျေနပ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်ပါ

တယ်။

‘ဟေ့ကောင် သာဗျင်..ကိုယ့်လူတွေနဲ့ကိုယ်ဆို ဟုတ်သေးရဲ့ကွာ။
မင်းဟာက ဘေးက သူစိမ်းတွေနဲ့ဟာ’

ဦးလေ။ နိုင်ငံတကာမှာ ဒါမျိုးမလုပ်ဘူး’
လှီးထားတဲ့ ဘိန်းမုန့်ကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ဖို့ လုပ်နေ
တဲ့ စိန်သာဗလကို နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက သတိလှမ်းပေးလိုက်တယ်။

‘ဒါလည်းမုန့်တာပဲ’
‘ဘာမှန်တာလဲ ဖော်လိုရ..မင်းက ဖော်လိုလိုက်ဖို့ပဲသိတာ။ မင်းနဲ့
သာဗျင်ခေါ်လာတာ ပြဿနာတွေဘာတွေဖြစ်မယ်နော်’

‘အို..ဆောရီး..ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်တာ မေ့သွားတယ်’
အဲဒီနောက် စိန်သာဗလက ဘိန်းမုန့်ကိုလှီးပြီး မွှေးနေပွဲတက်ရောက်
လာသူတွေကို လိုက်ကျွေးပါတယ်။

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက သတိပေးစကားအဆုံး-
‘ဘာပြု သာဗျာဖြစ်ရမှာလဲကွ။ ဒါက ကဗျာဆရာလူငယ်လေးတွေ။
သူတို့က ကဗျာတွေ မွှေးနေပွဲကို ချီးပချင်တာပဲကွာ။ ပိုတောင် ဝိုင်းက
စည်မှာ’

‘အခုချိန်ကစပြီး မုန့်စားချင်သူက စား၊ သောက်ချင်သူက သောက်
လို့ရပါပြီ’

သာဗျင်ရဲ့စကားအဆုံး စိန်သာဗလက မွှေးနေပွဲစတင်ဖို့ အိမ်ပွဲစား
ငြိမ်းအေးကို အချက်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဖော်လိုမင်းစိန်ရဲ့စကားအဆုံး တက်ရောက်လာသူတွေက မုန့်ဟင်းခါး
ထည့်စားသူ စား၊ အရက်သောက်သူသောက်နှင့် အလကားရလို့လားမသိ
သွက်လို့နေပါတယ်။

‘ကဲ..မွှေးနေပွဲ စတော့မှာမို့ မွှေးနေရှင် စိန်သာဗလက ဘိန်းမုန့်ကို
စားနဲ့လှီးဖို့ ကြပါ’

ကိုသောင်းရဲ့အရက်ဖြူဆိုင်ထဲက စားပွဲဝိုင်းတိုင်းမှာ အားပေးချက်
တတော့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုလည်း လိုက်ပွဲက လက်မလည်အောင်ပါပဲ။

ငြိမ်းအေးရဲ့စကားအဆုံး အလှဖန်တီးရှင် စာဉက စိန်သာဗလလက်
ထဲ ဘိန်းမုန့်လှီးဖို့ စားကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

အဲ..ကဗျာဆရာလေးတွေဝိုင်းမှာလည်း အရက်ပုလင်းက တစ်လုံး
ပြီးတစ်လုံးပါပဲ။ အရက်ချက်စက်ရုံ သူတို့ဘေးနား ရောက်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

စိန်သာဗလက ဘိန်းမုန့်လှီးတယ်ဆိုရင်ပဲ-
‘ဖြောင်း..ဖြောင်း’

‘ကိုငြိမ်းအေး..ဟောဒီမွှေးနေပွဲ ကျင်းပတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ဒီနေရာမှာ
တို့စိန်သာဗလအတွက် ကဗျာရွတ်မယ်။ ဒီတော့ တစ်ခွက်ထပ်ချလိုက်ဦး
ဇယ်’

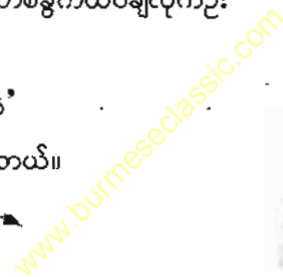
‘Happy Birthday to you
Happy Birthday to you’

‘ရွတ်ကွာ..စိန်သာဗလ..ကဗျာရွတ်မယ်တဲ့’
ငြိမ်းအေးက စိန်သာဗလကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကိုသောင်းအရက်ဆိုင်ထဲမှာ သီချင်းသံတွေနဲ့ လက်ခုပ်သံတွေက
ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လို့လာပါတယ်။

‘လုပ်ပါ၊ ရွတ်ပါ၊ နားထောင်ရတာပေါ့’

‘စိန်သာဗလ..ဘိန်းမုန့်ကို ခွံကျွေးဦးလေကွာ။ မင်းချည်းပဲ မစားနဲ့’

စိန်သာဗလက နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေဘေးနားက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းက ကဗျာရွတ်မယ့် ကဗျာဆရာလူငယ်လေးတွေဆိုက ထွက်ပေါ်လာမယ့် ကဗျာတွေကို နားဆင်ဖို့ အသင့်နေရာယူလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်က ကဗျာဆရာ ဝရဇိန်ပါ။ ကဗျာကို ဒီလိုရွတ်ပါရစေ..
ဒိုင်ယာနာမွေးနေ့
သက်မွန်မြင့်မွေးနေ့
ရော်နယ်ဒင်ဟိုမွေးနေ့
ဦးဖိုးကျားမွေးနေ့
ဗေလုဝမွေးနေ့
အေဘရာမိုဗစ်မွေးနေ့
မော်ရင်ဟိုနဲ့ ဖာဂူဆန်မွေးနေ့
မြစ်တွေ သမုဒ္ဒရာထဲစီးဝင်ပေါ့
‘ဖြောင်း..ဖြောင်း’

လူငယ်ကဗျာဆရာ ဝရဇိန်ရဲ့ ကဗျာရွတ်သံအဆုံး အားလုံးက လက်ခုပ်တီးလိုက်ပါတယ်။ ကဗျာဆရာဝရဇိန်က ခုံပေါ်ထိုင်ထိုင်ချင်းမှာပဲ ငဲ့ထားတဲ့ အရက်တစ်ခွက်ကို ထပ်မံသောက်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ စောစောက ကဗျာရွတ်တာ အတော့်ကိုမူးနေလို့ ထိန်းပြီးရွတ်ရတဲ့ အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ..ဒီကဗျာက မဆိုးဘူး။ နိုင်ငံတကာက လူတွေရဲ့ နာမည်တွေပါတယ်’

‘ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေရယ်’
စိန်သာဗလက ဘယ်သူ ကဗျာဆက်ရွတ်လေဦးမလဲလို့ နားစွင့်နေ

လေရဲ့။

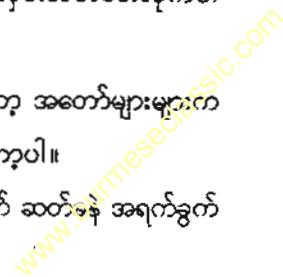
‘သံသရာရထားကြီးပေါ်မှာ
ငိုက်မျည်းမနေပါနဲ့
နေ့မှာ လေပြည်ရဲ့ရုနဲ့ကို
ငါဝယ်ချင်ရဲ့။
မိုးမှာ
မှန်တိုင်းတွေကို နှိမ်နင်းချင်ရဲ့။
ဆောင်းမှာ
နှင်းပွင့်လေးတွေကို
ဖြူတီပါလာပို့ပေးမယ်။
အချစ်ရယ်..
လာ..ဒေဝရက်တောင်ထိပ်မှာ
ဘိလိယက်တိုးရအောင်’

‘စိန်သာဗလ..ဟိုကဗျာဆရာလေး ရွတ်တာ ထိတယ်။ နိုင်ငံတကာ နာမည်တွေ မပါဘူး’

‘ဟေ့ကောင်ထွန်းရွှေ..ငြိမ်ငြိမ်နေ’
အနီးအနားမှာရှိတဲ့ သာဗျင်က ထွန်းရွှေကို လှမ်းသတိပေးလိုက်ပါတယ်။

စိန်သာဗလ ဝိုင်းတွေကို အကဲခတ်လိုက်တော့ အတော်များများက မူးနေကြပါပြီ။ ငြိမ်းအေးဆို လေသံတောင်မကွဲတော့ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူငယ်ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ အရက်ခွက်

ကိုကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်းကနေ-

‘မွေးနေ့

ပျော်ကြာ၊ ရွှင်ကြာ၊ ကကြ

ဒါ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟေ့’

သူ့ရဲ့ကဗျာရွတ်သံလည်းဆုံးရော အလှူဖန်တီးရှင် စာဥက ဘာမပြော
ညာမပြောနဲ့ ထကပါတယ်။ မူးနေတဲ့ငြိမ်းအေးလည်း ခေါင်းထောင်ကြည့်
ရင်းက စာဥနဲ့အတူ တွဲပြီးကပါရော။

‘ဟေ့...မွေးနေ့ပွဲမှာ ကဗျာရွတ်နေတာကို မကရဘူးလေ။ ကဗျာရွတ်
တာ မပြီးသေးဘူး’

လူငယ်ကဗျာဆရာတစ်ဦးက အရက်မူးတဲ့လေသံနဲ့ ပြောတဲ့စကားကို
ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ပါ။ အလှူဖန်တီးရှင်စာဥနဲ့ ငြိမ်းအေး ကနေတာကို
လက်ခုပ်ပိုင်းတီးပေးနေကြပါတယ်။

‘ကနေတာကို ရပ်လိုက်...ကဗျာဆရာ ကျုပ် အမိန့်ပေးနေတယ်။
ကဗျာရွတ်တာကို ပွဲမပျက်နဲ့’

အရက်မူးနေတဲ့ ကဗျာဆရာလူငယ်တစ်ဦးက ထပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်...မင်းက အမိန့်ပေးရအောင် ဘာကောင်လဲ။ ငါက
အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးကွ...ရော’

‘ဟာ...ခွပ်...အား’

အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက အဲဒီကဗျာဆရာလူငယ်ကို ပြေးထိုးပါတယ်။

ဟိုဘက်က ကဗျာဆရာလူငယ်ကလည်း ပြန်ထိုးပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်...ငြိမ်းအေးကို မထိနဲ့’

‘ကဲကွာ...ခွပ်...ဖြောင်း’

‘ချလွမ်း...ချလွမ်း’

ဖော်လိုမင်းစိန်က ငြိမ်းအေးကို ကျန်တဲ့ ကဗျာဆရာလူငယ်နှစ်ဦးက
ပိုင်းထိုးတဲ့အတွက် ထိုင်ရာမှ ထရင်း အဲဒီလူငယ်နှစ်ဦးကို ပြေးဆွဲပါတယ်။
သာဗျင်ကလည်း ပိုင်းပြီးဆွဲပါတယ်။

ပွဲက ရှုပ်ကုန်ပါပြီ။ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်တွေကွဲ၊ အရက်ပုလင်းတွေ
ကွဲနဲ့ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

‘လုပ်ကြပါဦး...ဒါမျိုးကြီးက မဖြစ်ရဘူး။ ဟေ့ မဖြစ်ရဘူး’
စိန်သာဗလခမျာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြတာကို စင်ဆွဲ
ရပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ...များရဲ့တင်ပါးကို ဘယ်သူဝင်ဆိတ်လဲမသိဘူး။ လက်
သရမ်းတဲ့ကောင်တွေ...များ နာသွားပြီ’

အရေးထဲ အလှူဖန်တီးရှင်စာဥက စိန်သာဗလကို လာတိုင်ပါတယ်။
‘နေဦးဟဲ့...ဒီမှာ ရှင်းရဦးမယ်။ တော်ကြပါ၊ ဘာ။ မွေးနေ့ပျက်ကုန်
ပါ့မယ်’

စိန်သာဗလက ငြိမ်းအေးရှိရာ ဝင်ဆွဲမလို့လုပ်စဉ် နိုင်ငံတကာထွန်း
ရွှေက-

‘နိုင်ငံတကာမှာလည်း ဒါမျိုးတော့ရှိတယ် စိန်သာဗလရေ...ဖြစ်ပလေ
စေ’

‘ဟ...ဖြစ်လို့ရမလား။ ဒါမျိုးကြီးမဖြစ်ရဘူး’
စိန်သာဗလက ငြိမ်းအေးကို ပြေးဆွဲပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ...ဖယ်စမ်းပါ။ အိမ်ပွဲစားလက်သီး ဒီကဗျာဆရာတွေ
မြည်းစမ်းပါလေ့စေ။ ကိုယ်မူးလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး’

ပစ္စည်းအိမ်ခြံမြေ

အရေးထဲ ငြိမ်းအေးက လက်သီးလက်မောင်းတန်းရင်းမှ စိန်သာဗလ ဝင်ဆွဲတာကို ရုန်းရင်းကန်ရင်းမှ ပြောပါတယ်။

‘နေပါဦးကွာ..ငြိမ်းအေး..ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ’
‘ဒီမှာ သူငယ်ချင်း..ဖယ်ပါ။ ကိုယ်ရှင်းမယ်..ဖယ်..ဖယ်’

ငြိမ်းအေးက ရုန်းရင်းကန်ရင်းမှ သောက်တာများလို့ မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားပါတယ်။

‘ခုကွာပါပဲ ငြိမ်းအေးရာ..ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါလားကွာ’
ရန်ပွဲက မေးသေးပါ။ ဆွဲမနိုင်ထိန်းမရနဲ့ ဖြစ်နေတုန်းပါ။

‘စိန်သာဗလ..လုပ်ပါဦး။ ငါ့ဆိုင်တော့ အကုန်ပျက်စီးကုန်ပါပြီ’
ဆိုင်ရှင်ကိုသောင်းကလည်း ကွဲနေတဲ့ ပုလင်းတွေ၊ ဖန်ခွက်တွေကို

ကြည့်ရင်းက အော်ပြောလိုနေပါတယ်။

‘ဟေ့..ရပ်ကြစမ်း’

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးသူရနဲ့ လူအချို့က အရက်ဆိုင်ရှေ့ကနေ လှမ်း အော်လိုက်တာကြောင့် ရပ်ပွဲဖြစ်နေသူတွေအကုန်လုံး ရပ်သွားပါတယ်။

‘အားလုံး ရုံးကိုလိုက်ခဲ့။ ဒီမှာ ရန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရုံးကို ဖုန်း လှမ်းဆက်လို့ ချက်ချင်းလာတာကွ။ အားလုံး ရုံးရောက်မှ တွေ့မယ်’

စိန်သာဗလ အတော်ကို စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။ စိတ်ထဲကနေ ဒီလို ရန်ဖြစ်ဖို့ လက်သင်ကဗျာဆရာလေးတွေကို ခေါ်လာတဲ့ ဖော်လိုနဲ့ သာဗျင် ကို မေတ္တာအတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ပို့နေမိပါတယ်။

ရုံးရောက်တော့ သက်ဆိုင်ရာ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းတွေပါ ခေါ်ခိုင်းလို့ ရောက်လာကြပြီး နောင် ရန်မဖြစ်အောင် ဝန်ခံလက်မှတ်တွေဘာတွေ ထိုး။

ဒါမျိုးကြီးစိန်သာဗလ

ဒဏ်ငွေပေးရနဲ့ စိန်သာဗလတို့ရဲ့ ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာရေးရုံးကို လာပြီး ဝိုင်းကြည့်သူတွေနဲ့ တကယ့်ပွဲတော်အလားပါပဲ။

ကျန်တဲ့သူတွေတော့ မသိဘူး။ စိန်သာဗလကိုတော့ အဖေလုပ်တဲ့ ဦးဘတုတ်က သူ့အရှက်ကိုခွဲတယ်ဆိုပြီး ဆူကလည်း ဆူ၊ ဆုံးမကလည်း ဆုံးမနဲ့ စိန်သာဗလခမျာ မွေးနေ့ပွဲဆိုတဲ့အသံကို မကြားချင်လောက်အောင် ပါပဲ။

အရပ်ထဲမှာတော့ စိန်သာဗလမွေးနေ့ပွဲက ဟိုးလေးတကြော်ကြော် လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ ဒီကြားထဲ ကိုသောင်းဆိုင်မှာ ပျက်စီးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အတွက် အလျော်ပေးရတာက ပါသေးရဲ့။

အခန်း(၄)

စိန်သာဗလ အခုရက်တွေမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ အောင်း
နေမိတယ်။ ဘဝမှာ မွေးနေ့ပွဲလေး တစ်ခါလုပ်မိပါရဲ့။ ဖြစ်လိုက်ရတဲ့
ပြဿနာ။ အရပ်ထဲလည်း ဟိုးလေးတကြော်ကြော်က ဖြစ်နဲ့။ ဒါကြောင့်
အိမ်မှာပဲနေပြီး ရှိတဲ့စာအုပ်တွေပြန်ဖတ်ရင်းပဲနေလို့။

ဒါကို အဖေဖြစ်တဲ့ ဦးဘတုတ်ကတော့ ကျေနပ်နေမိတယ်။ အပြင်
မသွား ဘာမသွားဆိုတော့ စိန်သာဗလအတွက် ပြဿနာဖြစ်စရာက မလို။
ဒီတော့ လျော်စရာ ရှင်းစရာလည်းမလိုဘူး။

“စိန်သာဗလ...မင်း အပြင်လေးဘာလေး မထွက်တော့ဘူးလားကွ”

အဲဒီလိုစကားစလိုက်ရင်ပဲ စိန်သာဗလက လက်ခါပြရင်းက-

“တစ်ခါတလေ ဒီလိုငြိမ်ငြိမ်လေးနေရတာကပဲ ကောင်းပါတယ် အဖေ
ရာ”

ဒါ့အပြင်ပြောပြီး စိန်သာဗလက ဖတ်လက်စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်လို့
နေရဲ့။ ဦးဘတုတ်ကတော့ စိန်သာဗလ ဒီလို အိမ်ထဲ အမြဲနေပါစေလို့
ဆုတောင်းတာက အမှန်။

ဒါပေမဲ့ ဦးဘတုတ် ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။ အမြစ်က ဒီလိုပါ။

‘သား..အပြင်လေးဘာလေး ထွက်ပါဦးလား။ အမြဲတမ်း အိမ်ထဲမှာ ချည်းနေတာ မကောင်းဘူး။ သားက အမြဲတမ်း အပြင်ထွက်နေကျ။ သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ လူမှုရေးအလုပ်တွေလုပ်၊ စားကြ၊ လောက်ကြ၊ လုပ်ကြကိုင်ကြ ဆိုတော့ သားလေး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့ယွင်းပါ့မယ်။ အရင်အတိုင်းပဲ နေပါ။ ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ်က ကောင်းတာလုပ်တာ အဖျက်လုပ်တဲ့သူတွေ ကြောင့် သားမွေးနေ့မှ ရန်ဖြစ်တာ ဒါမျိုးက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာပဲ’

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရွှေစကားကြောင့် စိန်သာဗလက ဖတ်လက်စ၊ စာအုပ် ကို ပိတ်လိုက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်..အမေပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲအောင်းနေရလို့မလဲ။ အရင်အတိုင်းပဲနေတော့မယ်။ ကောင်းတယ်.. ကောင်းဆို အခုပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမယ်’

ချက်ချင်းဆိုသလို ကောက်ခါငင်ခါပါပဲ စိန်သာဗလက အိမ်ပေါ်က နေ ဆင်းသွားပါတယ်။

‘မရွှေ..မင်းကတော့ကွာ။ သူ့ဘာသာသူ အိမ်ထဲမှာနေတာကို မင်းက လမ်းမ အရောက်ပို့လိုက်ပြန်ပြီ။ ပြဿနာတွေဖြစ်လာမှာနော်’

‘ဒီမှာ ကိုဘတုတ်..ကျွန်မက မွေးတဲ့အမေ၊ ကျွန်မ သိတယ်။ အမြဲတမ်း လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ တက်တက်ကြွကြွလုပ်နေတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်က ဒီလိုငြိမ်တာမျိုး မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သွားခိုင်း တာ။ ဘာဖြစ်လဲ’

ဦးဘတုတ်က ဒေါ်ရွှေကို စိတ်တိုတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ ပြောရင်းက အိမ် နောက်ဖေး ဝင်သွားပါတယ်။

ဒေါ်ရွှေကတော့ အိမ်နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ စိန်သာဗလရဲ့ ဘွဲ့ဝတ်စုံ နဲ့ဘတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လို့နေပါရဲ့။

‘ငါ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ စာတွေဖတ်ရင်းက ဆင်ခြင်မိတယ် ထွာ’

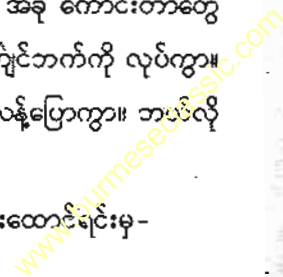
သာဗလက သောက်ဖို့လုပ်နေတဲ့ ရေနွေးခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ရင်းက-

‘သာဗလ..မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ ငါ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်း ကစပြီး လူမှုရေးတွေလုပ်ခဲ့တယ်ကွာ။ ငါ ကောင်းတာတွေချည်းပဲ လုပ် တာ။ ဘယ်လောက်လွဲခဲ့လဲ။ ငါ့ရဲ့လူမှုရေးတွေကို မာရ်နတ်ကများ အစဉ် စာစိုက် နေတဲ့ယုတ်စားသလား မသိဘူးကွာ။ ဒါမျိုးကြီးက ငါ့မှ ဖြစ် သလားမသိပါဘူးကွာ’

စိန်သာဗလ စကားကို သာဗလက ရေနွေးကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆောက်ရင်းမှ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ စဉ်းစားခန်းဝင်နေပါတယ်။ ခဏကြာ တော့မှ-

‘စိန်သာဗလ..ငါက ဗေဒင်နည်းအရ ဒီလိုတွေးမိတယ်ကွာ။ တို့ ဗေဒင်ပညာရပ်မှာ ကက်ကင်းဆိုတာရှိတယ်။ မင်း အခု ကောင်းတာတွေ လုပ်တာ ဆိုးတယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာတွေရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လုပ်ကွာ။ အရက်၊ ဓား၊ ဖဲရိုက်၊ အိုကွာ..လူတွေကို ဘုကလန့်ပြောကွာ။ ဘယ်လို လဲ’

စိန်သာဗလက သာဗလရဲ့ပြောစကားကို နားထောင်ရင်းမှ-

‘ဟုတ်တယ် သာဗျင်..မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ လုပ်
ပစ်မယ်။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပေါ့ကွာ’

‘ဒါပေါ့ စိန်သာဗလရာ..တို့ ဗေဒင်ပညာရပ်တွေမှာ ဒီလို ကက်ကင်း
ဟာ အလကားဖြစ်လာတာမှမဟုတ်တာ။ မင်း ဒီကက်ကင်းရဲ့အကြောင်း
ကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်လာမှာ’

သာဗျင်က မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရင်းမှ ရေခွေးကို ငဲ့သောက်လိုက်တယ်။
‘ဟေ့..စိန်သာဗလ..ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီနေ့မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်
လာတာလဲ’

စိန်သာဗလနဲ့ သာဗျင်ရှိတဲ့နေရာကို အိမ်ပြွဲစားငြိမ်းအေးက လှမ်းအော်
ရင်းမှ ရောက်လာပါတယ်။ ငြိမ်းအေးရဲ့ဘေးမှာလည်း ငြိမ်းအေးနဲ့ သက်တူ
ရွယ်တူလောက်ရှိမယ့် လူတစ်ဦးပါလာပါတယ်။

စိန်သာဗလက ငြိမ်းအေးဘေးနားကလူကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့
ဒီလောက် နေပူပူကြီးမှာ ပင်နီတိုက်ပုံလည်ကတုံးကိုဝတ်ပြီး ရော်ဘာဖိနပ်ကို
စီးထားပါတယ်။ လက်ထဲမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ဖက်ကကိုင် လက်တစ်
ဖက်ကလည်း စာအုပ်ထူကြီးကို ကိုင်ထားပါတယ်။

‘ငြိမ်းအေးရာ..မင်းကိုမြင်ကတည်းက ငါ လန့်နေပြီ’

‘မလန့်နဲ့ စိန်သာဗလ..ငါလည်း အဲဒီနေ့က နည်းနည်းများသွားတာ
ရယ်။ ပြီးတော့ ဒီကဗျာဆရာတွေပြောတာကို မခံနိုင်တာနဲ့ ရှုပ်ကုန်တာ’

‘ကဲ..အခြေခံကောင်းစားရေး ကိုလှသောင်း..လာဗျာ..ကျွန်တော်
မိတ်ဆက်ပေးမယ်’

ငြိမ်းအေးက သူနဲ့ပါလာတဲ့လူကို ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ခိုင်း
ပါတယ်။

‘စိန်သာဗလနဲ့သာဗျင်..မင်းတို့ကို ငါ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်။ ဒါ
ငါတို့အိမ်နားကိုပြောင်းလာတဲ့ ကိုလှသောင်းတဲ့။ သူ့မှာ အဖေ့နဲ့ညီမ ရှိတယ်
ထွ။ ငါနဲ့ အခုရက်မှာမှ ခင်တာ’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အခြေခံကောင်း
စားရေး ကိုလှသောင်းလို့ ခေါ်တာလဲ။ ဒါမျိုးကြီးကို သိလို့ရမလား’

စိန်သာဗလက မေးတယ်ဆိုရင်ပဲ လှသောင်းဆိုသူက တိုက်ပုံအင်္ကျီ
လက်ကို ခေါက်လိုက်ရင်း-

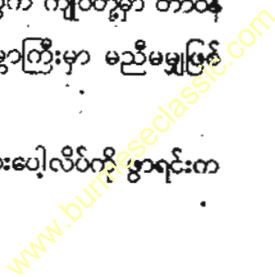
‘ဆိုကရေးတီးသောက်တဲ့ အဆိပ်ခွက်ထဲမှာ ဂရီနိုင်းရဲ့ အမှန်တရား
တွေပါတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပါတဲ့။ ကျွန်တော်
သိတာဟာ ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါတဲ့။ ကဲ..ခင်ဗျားတို့ အဲဒါ ကျုပ်တို့
လူငယ်တွေအတွက် တိုးတက်မယ့် အပူအဆကိုပေးတဲ့ ဒဿနပဲ။ နှစ်တွေ
ထောင်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။ ဒါကို လက်ခံရမယ်’

စိန်သာဗလ နည်းနည်းစိတ်ညစ်သွားပါတယ်။

‘ကိုလှသောင်း အခြေခံကောင်းစားရေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ မေး
တာလေ။ တစ်ခုခုလွဲနေသလိုပဲ’

‘ပြောမှာပေါ့ စိန်သာဗလရယ်..ကျုပ်က အခြေခံလူတန်းစားကောင်း
စားရေးအတွက် အမြဲတမ်းကြိုးစား တွေးတောနေတာဗျ။ ဘွဲ့ရကတည်းက
ဘာမှလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ လူထုကောင်းစားရေးအတွက် ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်
ရှိတယ်။ တာဝန်ဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့ဆိုင်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးမှာ မညီမမျှဖြစ်
နေတာကို လူတန်းစား ညှိပစ်ရမယ်’

အခြေခံကောင်းစားရေး ကိုလှသောင်းက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်းက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆလွန်းကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ကားပေါ်ကလူက ဆင်းလာပြီး ဟမ်းဖန်းနဲ့ စကားပြောရင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးမှာဖွင့်ထားတဲ့ စတိုးဆိုင်ထဲ ဝင်သွားပါတယ်။

‘တောက်...လောကမှ အဲဒီလို ကုတ်သွေးစုပ်တဲ့လူတွေက နိမ့်ကျတဲ့ လူတွေဆီကနေ မတရားယူ၊ အမြတ်တွေစားရင်း ဒီလို ဖိမိခံကားတွေနဲ့ ဖြစ်နေတာ။ လောကကြီးက မတရားဘူး’

လှသောင်းက လက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို စားပွဲခုံနဲ့ ဖိချေလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးပြောတာ လွဲနေပြီထင်တယ်။ ဒီကားပိုင်ရှင်က အောက်ခြေကနေ ရိုးသားကြီးစားရင်းက တက်လာတာ။ သူစုဆောင်းကြီးစားသွန်းလို့ အခုလို စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတာ။ နှစ်တိုင်း မရှိတဲ့လူတွေကို အလှူပေးနေကျ။ မဟုတ်သေးဘူးနော်’

စိန်သာဗလက ပြောလို့မဆုံးခင် သာဗျင်ကလည်း-

‘ဟုတ်တယ်...ဒီလူက အင်မတန်ကြီးစားတာ။ သိပ်တော်တဲ့လူ’
အခြေခံကောင်းစားရေး လှသောင်းတစ်ယောက် နည်းနည်း မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။

‘ဒါက ဖောက်ပြန်ဖို့နိမိတ်တွေပဲ။ လူပဲဗျာ...တစ်ချိန်ဖောက်ပြန်မှာပဲ။ အခု စတိုးဆိုင်ဖွင့်တာကကော လူတွေကို အမြတ်ကြီးစား ကုတ်သွေးစုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ ပြီးတော့ ကားဂိတ်တွေမှာ လူတွေက တန်းစီပြီး ကားစောင့်နေချိန် ဒီလူကကျတော့ ဖိမိခံကားနဲ့ ဒါမျိုးမဖြစ်သင့်ဘူး။ လူတန်းစားကွဲပြားနေတယ်’

စိန်သာဗလ နည်းနည်းဒေါသထွက်သွားပါတယ်။

‘ဟော...ဘုရားဟောတဲ့ ကံ,ကံ၏အကျိုးကို မယုံဘူးလား။ အတိတ်ကံတွေကြောင့် လူတွေဟာ အမျိုးမျိုးကွဲပြားနေတာ။ ဒီစတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်ကလည်း သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကံကြောင့် အခုလိုကြီးပွားလာတာလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒါမျိုးကြီးက ဖြစ်တတ်တယ်လေ’

အခြေခံကောင်းစားရေး လှသောင်းက ရေနှေးကြမ်းကို ငှဲ့သောက်ရင်းက-

‘ဒါကြောင့် ကင်စိန်နဲ့ လိနင်က ပြောတာ။ လူဟာ သိပ်ပြီး ဖန်ဆင်းရှင်ကို တွယ်တာနေရင် ဘဝရဲ့တိုးတက်မှုတွေ ဆုတ်ယုတ်ပြီတဲ့’

‘ကိုလှသောင်း...ခင်ဗျားမှားနေပြီ။ ဘာသာတရားရှိမှ လူဟာ သိမ်မွေ့မှာဗျာ...သိရဲ့လား’

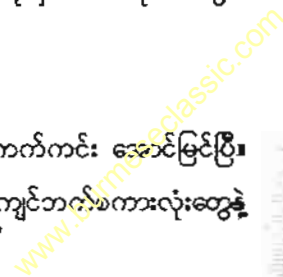
စိန်သာဗလနဲ့ အခြေခံကောင်းစားရေး ကိုလှသောင်းတို့စကားလုံးတိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လာပါတယ်။ ဒါကို အကဲခတ်တဲ့ အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက-

‘ကဲ...ကိုလှသောင်းရေ...အခြေခံကောင်းစားရေးအတွက် နောက်မှ ဆွေးနွေး။ အခု ကုလားဆိုင်မှာ ခင်ဗျားဝယ်ချင်တဲ့ စာအုပ်အဟောင်းတွေ သွားကြည့်ရအောင်။ တော်ကြာ တခြားလူအဟောင်းဝယ်တဲ့အထဲ ပါသွားဦးမယ်’

အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက အတင်းလက်ဆွဲပြီး ကိုလှသောင်းကို ခေါ်သွားပါတယ်။

သာဗျင်က ဝမ်းသာအားရနဲ့-

‘စိန်သာဗလ...ငါပြောတဲ့ မင်းအတွက် ကက်ကင်း အောင်မြင်ပြီ။ မင်း ဒီအခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းကို ဆန့်ကျင်ဘက်စကားလုံးတွေနဲ့

တွယ်လွတ်လိုက်တာ၊ ငြိမ်းအေး ပ၊ ထုတ်သွားတာကိုပဲကြည့်။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား

‘ဟေ့..ငါ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပြောလိုက်တာလား။ ငါက မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောတာကွ’

စိန်သာဗလက သူ စောစောတုန်းက ပြောတဲ့စကားတွေ ပြန်စဉ်းစား နေတုန်း ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ရေထမ်းရောင်းတဲ့ မောင်စိုးနောင်က စိန်သာဗလ တို့ရှိရာ ရောက်လာပါတယ်။

‘ကိုစိန်သာဗလ..စောစောတုန်းက လေကျယ်ကျယ်နဲ့လူ ခင်ဗျားတို့ လက်ဖက်ရည်ခိုင်း ရောက်လာသေးတယ်မဟုတ်လား’

‘ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ စိုးနောင်ရဲ့’

‘အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းကို ပြောတာဗျာ’

‘ဟာ..ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ။ ငါနဲ့ စကားတောင် အချောအတင် ပြောကြသေးတယ်’

စိန်သာဗလစကားအဆုံး စိုးနောင်က မျက်နှာကို ရှုံ့ရင်းက-

‘အလကားပါဗျာ..လမ်းထဲရောက်လာတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။

စကားကြီးစကားကျယ်တွေက ဘာပြောသလဲမမေးနဲ့။ လူတုန်းစားကောင်း စားရေး၊ အခြေခံကောင်းစားရေးဆိုပြီး လျှောက်ပြောနေတာ။ အလုပ်ဖြင့် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ သူ့အိမ်တောင် ကျွန်တော် နေ့တိုင်း ရေရောင်းရတယ်။

တကယ်တော့ သူ ရေထမ်းလည်းရရသားနဲ့။ အဲ..သူ့ညီမ မသင်းမြကတော့ သူနဲ့ တခြားစီ။ သဘောကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ရှိတယ်’

သာဗလက မောင်စိုးနောင်စကားနားထောင်ရင်းက ပြုံးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်..စိုးနောင် မဟုတ်မှသာလွဲမယ်။ မင်းက အဲဒီ စောစော

က လေကျယ်ကျယ်နဲ့ပြောတဲ့ လှသောင်းရဲ့ညီမကို ကြိုက်နေပြီမဟုတ်လား’

‘ဟာဗျာ..ကိုသာဗလကလည်း..ဟုတ်ပါဘူး’
ရေရောင်းတဲ့ မောင်စိုးနောင်က လက်ခါပြရင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ခိုင်းထဲက ပြေးထွက်သွားပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးပြောတော့ မောင်စိုးနောင်ရှက်သွားတာပေါ့။ ဒါမျိုးကြီး လည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်’

စိန်သာဗလက မောင်စိုးနောင် ပြေးထွက်သွားတာကိုကြည့်ရင်းက ရယ်လိုက်ပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ..မင်းသိရမှာ ငါ စောစောကပြောသလို ဆန့်ကျင်ဘက် ကက်ကင်းကိစ္စ မမေ့နဲ့နော်’

‘အေးပါ သာဗလကလည်း..လုပ်ကြည့်တာပေါ့’

အဲဒီနောက်တော့ စိန်သာဗလတစ်ယောက် ရေရွေးတွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်ရင်းက မိန့်မိန့်ကြီး တွေးနေပါရဲ့။

စာအုပ်ထဲက
အဘိဓမ္မာတွေ
ဘယ်လောက်အရည်ကျိုသောက်သောက်
လွှဲဝန်းကျင်မှာတော့
လူ့အစာကြေပို့ လိုလေရဲ့။

အခန်း(၅)

ဦးဘတုတ်က စိန်သာဗလရဲ့အခန်းရှေ့ကနေ အိမ်ရှေ့ကို ဖြတ်ထွက်လာရင်းက မသိမသာ စိန်သာဗလရဲ့အခန်းထဲကို အကဲခပ်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ မျက်နှာက အလိုမကျတဲ့အမူအရာ ဖြစ်သွားပါတယ်။
အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းမှာတော့ ဒေါ်ရွှေက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲက ကိုရီးယားမင်းသားမင်းသမီးတွေအကြောင်းရေးတာကို ဖတ်လို့နေရဲ့။

‘မရွှေ’

‘ဘာတုန်း’

ဦးဘတုတ်က မကျေနပ်တဲ့လေသံနဲ့ ဒေါ်ရွှေကို လှမ်းပြောတဲ့အခါ ဒေါ်ရွှေက ဖတ်နေတဲ့မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ချလိုက်ရင်းက ပြန်ထူးလိုက်ပါတယ်။

‘ဘာကိုစွဲလဲတော်ရေ..ဒီမှာ ဟန်ယူအိဆိုတဲ့ အခု နာမည်ကြီးလာတဲ့ ထိုရီးယားမင်းသားအကြောင်း ဖတ်နေတာ၊ အရှိန်ပျက်တယ်။ သားကိုတောင် ဒီကောင်လေးပါတဲ့အခွေ ငှားခိုင်းရဦးမယ်။ တစ်ခါဖူးမှ သူ့ဇာတ်ကားတွေ အကြည့်ဖူးသေးဘူး။ တော်ကြာ သူများက ကြည့်ဖူးပြီး ကိုယ်က မကြည့်ဖူးရင် ကိုရီးယားမင်းသား မင်းသမီးအကြောင်းမသိတဲ့ ခေတ်မမီသူတွေထဲမှာ ထိုယ် ပါသွားမယ်’

ဦးဘတုတ်က မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်းမှ-

‘ရူးပါရဲ့ကွာ..သားလုပ်တဲ့ကောင်ကပါ ရူးသလားအောက်မှေပါရဲ့။ အမေလုပ်တဲ့သူကပါ ဒီအတိုင်းပဲ’

‘ကိုဘတုတ်..စကားကို ရှင်ကြည့်ပြောနော်။ ဘာဖြစ်လဲ..ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ကိုရိုးယားဇာတ်ကားကြည့်တာ။ ရှင်ဘို့လို့ အက်ရှင်ဇာတ်ကား တွေကြည့်တာက အလကားနေရင် သတ်နေ၊ ဖြတ်နေ၊ ပစ်နေ၊ ခတ်နေနဲ့ မင်းသားတွေကလည်း ရုပ်ကြမ်းကြီးတွေနဲ့၊ ကြည့်လို့မှ အမောမပြေပါဘူး’
ဒေါ်ရွှေက အငိုမကျတဲ့အမှုအရာနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မရွှေ..မင်းကို ငါ စကားနိုင်လုဖို့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ အခုတလော မင်းရဲ့သားတော်မောင် စိန်သာဗလတစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘နေစမ်းပါဦးတော်..ကျွန်မရဲ့သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ..တစ်ခါဖူးမှ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ ရှည်အောင်မထားဖူးတဲ့ကောင်က အခု အဲဒါတွေထားပြီး သူ့အခန်းထဲက မှန်ရှေ့မှာ ရုပ်ရှင်တွေထဲက လူကြမ်းအူအရာမျိုးတွေ လုပ်နေလို့ဟေ့’

‘ဪ..ကိုဘတုတ်ရယ်..ဒါက သားက အခုလာမယ့် ရုပ်ကွက် မော့ရုံဘုရားပွဲမှာ သူကိုယ်တိုင် မင်းသားလုပ်ပြီး ပြဇာတ်ကမလို့လားမှ မသိတာ’

ဒေါ်ရွှေစကားအဆုံး ဦးဘတုတ်က-

‘မရွှေ..မင်း မမှတ်သေးဘူးလား။ ဒီအရပ်ပြဇာတ်ကိစ္စ’

ဦးဘတုတ်စကားအဆုံးမှာ စိန်သာဗလတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်လာပါတယ်။ သားဖြစ်သူကို ဒေါ်ရွှေက ကြည့်ရင်း-

‘သားရေ..အမေ မေးပါရစေဦး။ ဘာကြောင့် သားက မုတ်ဆိတ်မွေး

တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထားရတာလဲကွယ်။ ရုပ်ကြီးက ရင့်တာပေါ့’
စိန်သာဗလက အားကစားဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်ကနေ ယူလိုက်ရင်း-

‘ဒေါ်ရွှေကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ် အမေရယ်..တစ်ခါတလေတော့ အပြောင်းအလှဲလေးပေါ့။ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း နုနုနယ်နယ်လေး နေနေတာ။ အခု ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနဲ့ အရင်လိုမဟုတ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် နေကြည့်မလို့။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့နေတုန်းက လွဲတာတွေများတာ။ အဲဒါတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လုပ်ပစ်မယ်’

စိန်သာဗလစကားကို နားထောင်နေတဲ့ ဒေါ်ရွှေက ရင်ဘတ်ကို လက် နှိပ်ရင်း-

‘ဘုရား..ဘုရား..ကိုဘတုတ်..သားက ဆိုးဆိုးပေပေတောတောနေ တော့မယ်တဲ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ သားလေး လူဆိုးလူမိုက်ကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲ’

‘ဒီမှာ မရွှေ..မင်းရဲ့သား ရူးတာတွေ ငါနားမထောင်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့ ဘာသာမင်းတို့ ဆက်ရူးပြီးပြောကြ။ ငါ အိမ်ရှေ့တံ ကားပြင်လိုက်ဦးမယ်’

ဦးဘတုတ်က စိန်သာဗလကိုကြည့်ရင်းက-

‘ဟေ့ကောင် စိန်သာဗလ..မင်းအမေနဲ့မင်း အရူးထဲပြီးရင် အိမ်ရှေ့ ထို လာခဲ့။ အိမ်ထဲက တူနဲ့သံခွက်ယူလာ။ ငါ အိမ်ဘေးမှာ သစ်အဟောင်း

တွေ ရွေးလိုက်ဦးမယ်’

ဦးဘတုတ်က အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားပြီး အိမ်ဘေးမှာ သစ် အဟောင်းပုံထဲက သစ်တွေကို ရွေးနေပါတယ်။

‘အမေရာ..ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သာဗျင်ပြောသလို ကက်ကင်းပေါ့’
စိန်သာဗလက ဒေါ်ရွှေကို ပြောပြီးတဲ့အခါ ဝီရိအောက်က သံခွက်နဲ့

ထူကိုယူပြီး အိမ်ရှေ့အဝင်ဝတ်တားဆီကို ဆင်းသွားပါရဲ့။

ဒါကို ဒေါ်ရွှေကြည်နေရင်းကနေ သက်ပြင်းချတာ ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲက ကိုရီးယားမင်းသား ဟန်ယူအိအကြောင်းတောင် မေ့လို့။

‘စိန်သာဗလ..ဟောဒီပျဉ်ပြားတွေက လွန်ဖြတ်ပြီးသွားတော့ ညီတဲ့ ဘက်ကို တည့်တည့်စီပြီးရင် သံရိုက်မယ်။ အေး..သံရိုက်တဲ့နေရာမှာလည်း သံကို ပြောင့်ဖြောင့်ရိုက်ဖို့လိုတယ်’

ညွှန်ကြားချက်များကို တသိတတန်းကြီး သမ်းညွှန်နေသော ဦးဘ တုတ်စကားကို နှုတ်တောင်ရင်းမှ စိန်သာဗလ ခေါင်းကုတ်ရင်းက စိတ်ညစ် လို့နေပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးကဖြစ်ပါတယ် အဖေရာ’

‘အေး..ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ ငါကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ။ သံတောင် ဖြောင့်အောင် မင်း ရိုက်တတ်လား။ ချိတ်တတ်လား ကြည့်ရမှာပေါ့’

ဦးဘတုတ်က ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိပြီး ပျဉ်ပြားတွေစီနေတဲ့ စိန် သာဗလကို ကြည့်နေပါတယ်။

‘ဟာ..စိန်သာဗလ..ဘာလဲ၊ အိမ်ရှေ့တံတားပြင်နေတာလား’

ပျဉ်ပြားတွေခင်းနေတဲ့ စိန်သာဗလက ပျဉ်ပြားခင်းနေရင်းမှ လှမ်း ကြည့်တဲ့အခါ ဖျင်တိုက်ပုံအင်္ကျီကိုဝတ်၊ လက်တစ်ဖက်မှာ စာအုပ်ထူတစ်အုပ် ကိုကိုင်၊ တစ်ဖက်က ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို ပါးစပ်မှာခဲထားတဲ့ အခြေခံကောင်း စားရေးလှသောင်းကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

သာဗလပြောတဲ့အတိုင်း ကက်ကင်းသဘောအရ ဟိုတစ်ခါလို ဆန့် တုတ်ဘက်တွေ ပြောဦးမယ်လို့။ တော်ကြာ သူ့လေမိရင် အလုပ်က မပြီး၊ အနီးအနားမှာရှိနေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘတုတ်က စကားလုံးတွေနဲ့ အပ်ကြွေး

မှာကလည်း ရှိသေးရဲ့လို့။

‘ဒါပေါ့ဗျာ..လက်သမားခေါ်ရင် ငွေကုန်မယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်လုပ် အားနဲ့ကိုယ်ပဲလုပ်တော့ ငွေကုန်ကျမှု သက်သာတာပေါ့’

စိန်သာဗလရဲ့စကားကို အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းက သဘော တွေ့သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။

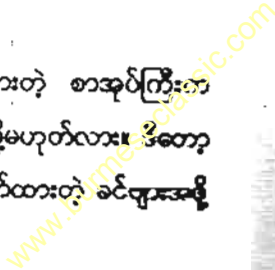
‘အခြေခံလူတန်းစားတွေဟာ အစွန်းထွက်တန်ဖိုးကို မသိကြသေးတာ နားတယ်ဗျ။ တစ်ခါတရံမှာ လူသားဟာ မိုးနဲ့မြေလွှာကို အောင်မြင်ဖို့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရမယ်လေ။ မှာကံစံက ဒါကြောင့်ပြောတာ။ လူဟာ တစ်ဦးချင်းကောင်းမှ လူသားတွေတာဝန်မြင့်လာမှာ။ ဒါကို တချို့ နေရှင်တွေက သိပ်လက်မခံချင်ကြဘူး’

ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာနေတဲ့ ဦးဘတုတ်က ဘေးနားမှာ စကားတွေ ဟောင် ခွာဟောင်ဖွာပြောနေတဲ့ အခြေခံကောင်းစားရေးလှ သောင်းကို ဘုကြည့်၊ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကို လှသောင်းက မသိဘူးချေမသိ။

‘တံတားဆိုတာ လူတွေနင်းဖို့ ဖြတ်လျှောက်ဖို့ တကယ်တော့ အနင်းခံ ဝါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက လူထုကောင်းစားဖို့အတွက်ပဲမဟုတ်လား စိန်သာဗလ ဝဲ့’

ပျဉ်ပြားတွေစီနေတဲ့ စိန်သာဗလ နည်းနည်းတော့ ဘုသွားပါတယ်။ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းလုပ်နေရတာကို စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ အဲဒီ လှ သောင်းက သူ့ဩဝါဒတွေ ခြွေနေလို့ပါ။

‘ကိုလှသောင်း...ခင်ဗျားလက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ စာအုပ်ကြီးက လေးပါတယ်ဗျာ။ တံတားဆိုတာ လူတွေနင်းဖို့ ဖြတ်ဖို့မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အခြေခံလူထုကောင်းစားရေးဖြစ်ရမယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ ခင်ဗျားအဖို့

ဘာမှလုပ်မနေနဲ့။ လာ...ကျွန်တော်နဲ့ ဝိုင်းကူဗျာ။ လူထုအတွက် ချွေးစက်တွေ ပေးဆပ်လိုက်စမ်းပါ။

စိန်သာဗလစကားကြောင့် လှသောင်း နည်းနည်းတွန့်သွားပါတယ်။

‘ဒါက ဒီလိုလေ စိန်သာဗလရဲ့... ငါပြောတာက လူတွေအားလုံး ဖြတ်လျှောက်တဲ့တံတားမျိုးပြောတာ။ အခုဟာ မင်းအိမ်က မင်းမိသားစု ဖြတ်လျှောက်မယ့်တံတားလေ။ ဘုံတံတားမှမဟုတ်တာ’

‘ကိုလှ သာဗလကလည်း ခင်ဗျားဖတ်တဲ့စာတွေထဲမှာ မပါဘူးလား။ တံတားဆိုတာ ဘယ်တံတားပဲဖြစ်ဖြစ်... ကိုယ့်အိမ်တံတားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အများတံတားပဲဖြစ်ဖြစ် တံတားဆိုကတည်းက အားလုံးကို ပေးဆပ်ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ လာပါဗျာ... အခြေခံကောင်းစားရေးပဲ။ တွေဝေရေးသမား လုပ်ပြီး နောက်တွန့်မနေပါနဲ့’

လှသောင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ရင်းကနေ

‘ဦးလေး... ဒီစာအုပ်ကလေး ယူထားပေးပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ချွေးစက်လေးနဲ့ လုပ်အားအဖြစ် ပေးဆပ်လိုက်ဦးမလိ’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွာ... ဒါ သိပ်ကောင်းပေါ့’

ဦးဘတုတ်က ရယ်ရင်းမှ လှသောင်းပေးတဲ့စာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။ လှသောင်းကတော့ ဝတ်ထားတဲ့ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ပုံက တကယ့်ကို လုပ်အားတွေပေးဆပ်မယ့်ပုံမျိုးပါပဲ။

စိန်သာဗလကတော့ သူပြောတဲ့စကားက တစ်ချက်တည်း ထိပြီလို့

‘က...ကိုလှသောင်းရေ... ဒီပျဉ်ပြားလေးတွေ စီမယ်ဗျာ’

နေပူပူအောက်မှာ အခြေခံကောင်းစားရေး လှသောင်းတစ်ယောက် စိန်သာဗလနဲ့အတူ လုပ်အားပေးနေတာ ချွေးတွေက ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီ

တစ်ပြင်လုံး ရွှဲနေပါတယ်။

‘ငါက မထင်မှတ်ဘဲ ဒီဘက်လမ်းလျှောက်ရင်းက ဒီလို လုပ်အားပေးဖြစ်သွားတာပဲ’

‘ဒါပေါ့ ကိုလှသောင်းရယ်... အခြေခံကောင်းစားရေးပဲဗျာ။ မွန်မြတ်ပါတယ်’

စိန်သာဗလတို့ဘက် လမ်းသလားမိတာ မှားလေသည့်ပုံစံမျိုးနဲ့ မကျေနပ်အမှုအရာနဲ့ပြောတဲ့ လှသောင်းကို စိန်သာဗလက ပြန်ပြောလိုက်တာပါ။

‘က...ကိုလှသောင်းရေ... လာဗျာ၊ ရော... ခင်ဗျား အရင်သိရိုက်၊ ဒီမှာ တူလာယူ... ကျွန်တော် ပျဉ်ပြားတွေ ကိုင်ထားပေးမယ်’

စိန်သာဗလက တူကို လှမ်းပေးပါတယ်။ ဒီအခါ အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းက မျက်နှာပျက်သွားရင်း-

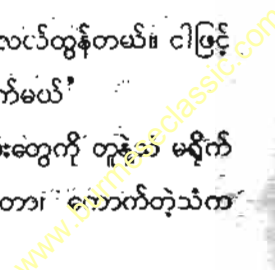
‘မင်းဘာသာမင်း ရိုက်စမ်းပါကွာ။ ငါမှ တူမရိုက်တတ်တာ’

‘ဗျာ... ခင်ဗျားက တူနဲ့သံ မရိုက်တတ်ဘူး ဟုတ်လား။ အခြေခံကောင်းစားရေးအတွက် ဒါမျိုးက လုပ်တတ်ရမှာပေါ့။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ငါနင်ဆို ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာ လယ်တောင်ထွန်သေးတာပဲ။ ပြည်သူနဲ့ တစ်ပြေးတည်း... တစ်သွေးတည်း... တစ်သားတည်းဖြစ်အောင်လေ’

စိန်သာဗလရဲ့စကားအဆုံး အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းက အံ့အားသင့်သွားရင်းက-

‘ဟေ့... ဟုတ်လား... ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာ လယ်ထွန်တယ်။ ငါဖြင့် အာစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ပေးကွာ... တူနဲ့သံ ငါရိုက်မယ်’

စိန်သာဗလလက်ထဲက တူကိုယူပြီး ပျဉ်ပြားတွေကို တူနဲ့သံ မရိုက်အော်ရိုက်တတ်နဲ့ လှသောင်းတစ်ယောက် ရိုက်တာ၊ ကောက်တဲ့သံက

ကောက်၊ ကန်တဲ့သံ ပြန်ကန်နဲ့ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ဒါကို အကဲခတ်နေတဲ့ ဦးဘတုတ်က-

‘စိန်သာဗလရေ...မင်း အခြေခံကောင်းစားရေးလက်ထဲက တူကို ယူပြီး မင်းဘာသာမင်း ရိုက်တော့။ နို့မို့ နိုင်ငံခြားက သံတွေမှာတာတောင် တံတားက ပြီးမှာမဟုတ်ဘူးဟေ့’

‘ဦးလေးကလည်း...အခြေခံကောင်းစားရေးအတွက်မဲဗျာ။ ဒီလောက် တော့ အစွန်းထွက်မှာပေါ့။ ဒီလိုလုပ်အားနဲ့ ပေးဆပ်တာပဲ။ ဂုဏ်ယူစမ်းပါ’

အခြေခံကောင် စားရေးလှသောင်းက စိန်သာဗလကထဲ တူထည့်ပေး လိုက်ပါတယ်။ ပျဉ်ပြားတွေကို သူက ကိုင်ပေး၊ စိန်သာဗလက သံရိုက်နဲ့ ဟုတ်လို့နေပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပျဉ်ပြားတွေကို သံရိုက်လို့ ပြီးတဲ့အချိန်မှာ-

‘ကိုစိန်သာဗလ...ဘာလဲ...တံတားပြင်နေတာလား။ နေပူကြီးထဲမှာ ဗျာ...ညနေမှလုပ်ရင် ကျွန်တော် လာရိုင်းကူညီပေးမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်လာ ပြောရောပေါ့ဗျာ’

ရပ်ကွက်ထဲ ရေထမ်းရောင်းတဲ့ မောင်စိုးနောင်က စိန်သာဗလတို့ အိမ်ရှေ့ကနေ မတ်တတ်ရပ်ရင်းက ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ရပါတယ်...မောင်စိုးနောင်ရာ...ဒီမှာ ကူညီနေတဲ့လူ ရှိပါတယ်’

စိန်သာဗလက အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြ ပါတယ်။ ဒီအခါ အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းက-

‘ဟေ့ကောင်...မင်းဘာသာမင်း ရေထမ်းရောင်းစရာရှိတာ သွား ရောင်း၊ ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့။ ရုပ်က ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖျော့တော့တော့နဲ့။ လမ်းလျှောက်တာ သွားတာလာတာကအစ နှေးနှေးကွေးကွေးနဲ့ကောင်... မင်းဟာ တွေဝေရေးသမားပဲကွ။ ဘာမှကူညီစရာမလိုဘူး’

‘ရပါတယ်ဗျာ...အိမ်ရှင်က မနှင်ဘဲ စည့်သည်က နှင်တော့လည်း သွားရမှာပေါ့...ဟဲ...ဟဲ’

မောင်စိုးနောင်က လှသောင်းကို ရယ်ကာမောကာ ပြောရင်းမှ သရော် သလိုကြည့်ရင်း ထွက်သွားပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်...မင်း ဘာရယ်တာလဲ’

လှသောင်းက မောင်စိုးနောင်ကို ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်ပါ တယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ကိုလှသောင်းရယ်...ဒီကောင်လေးက တွေဝေရေးသမားမဟုတ်ပါဘူး။ သွားတာလာတာ နှေးနှေးကွေးကွေးဆိုတာ က ရေထမ်းရတော့ ရေပုံးကြီးနဲ့ဆိုတော့ နှေးနှေးပဲ သွားရမှာပေါ့ ကိုလှ သောင်းရဲ့...ရုပ်က ဖြူဖတ်ဖြူရော်မဟုတ်ပါဘူး။ အသားဖြူလို့ပါ’

‘မင်းမသိပါဘူး စိန်သာဗလရာ...ကဲ...ငါ့ရဲ့လုပ်အားကူညီမှုလည်း ပြီးပြီမို့လား။ ငါသွားမယ်’

မောင်စိုးနောင်ကို စိတ်ဆိုးသွားလို့လားမသိ။ လှသောင်းက ဦးဘတုတ် လက်ထဲက စာအုပ်ထူကြီးကိုယူပြီး သုတ်ခြေတင်ထွက်သွားပါတယ်။

‘ကောင်းပါ့ စိန်သာဗလရာ...လူထုကောင်းစားရေး အခြေခံကောင်း စားရေးဆိုတဲ့ကောင်က သံတောင် ဖြောင့်အောင်မရိုက်ဘတ်ပါလားကွ။ ဟေ့...ဒါနဲ့ စောစောက မင်းက လှသောင်းကို လီနင်တောင် ဆိုက်ဘေးရီး ယားမှာ လယ်ထွန်သေးတာပဲဆိုပြီး ပြောတာကို အဖေ စဉ်းစားနေတာကွ။ ဆိုက်ဘေးရီးယားမှ စပါးစိုက်လို့ရလို့လား စိန်သာဗလရဲ့’

လှသောင်းထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် သံနဲ့တူတွေကို ကိုင်ပြီး အိမ်ဟဲ ဝင်ဖို့လုပ်နေတဲ့ စိန်သာဗလကို ဦးဘတုတ်က မေးလိုက်ပါတယ်။

ပဉ္စမဒိဂ္ဂါး

ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ အဖေရာ-ဒင်းကို အမြင်ကတ်လို့ ပါးစပ် ထဲရှိတာ ပြောချင်လိုက်တာ။ ဒါကို ဒင်းက တကယ်ထင်သွားတာ

‘ဟော...ဟုတ်လား’

ဦးဘတုတ်က စိန်သာဗလစကားအဆုံး ပြုံးရင်းက အိမ်ထဲကို စိန်သာ ဗလနောက်ကနေ လိုက်ဝင်လာပါတယ်။

ထမင်းပွဲပြင်ရင်း စောင့်နေတဲ့ ဒေါ်ရွှေကတော့ သားအဖနှစ်ယောက် တံတားပြင်တာ စကားမများလို့ အံ့အားတောင်သင့်လို့နေတာ အမှန်မိပဲ။

နှစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ
လူတန်းစားမခွဲပါ
ချစ်မယ့်သူနဲ့
အချစ်ခံရမယ့်သူပဲ လိုတယ်။

အခန်း(၆)

စိန်သာဗလ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ရာသီဥတုက သာသာ
ယာယာပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း သာဗျင်၊ ဖော်လို၊
နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေတို့၊ ငြိမ်းအေးတို့ လူစုံပါ ။ လေတွေ ဘယ်လောက်
ကောင်းနေသလဲတော့မသိဘူး။ ဆေးလိပ်ပြာတွေကတော့ စားပွဲနဲ့ပေါ် ပြန့်
ကျနေပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ...လာဟေ့။ အောင်မယ်...မင်းမျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေး
တို့ မုတ်ဆိတ်မွှေးတို့နဲ့ဆိုတော့ လူက လူကြီးဆန်နေပြီဟေ့’

အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက စိန်သာဗလကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒီလို မုတ်ဆိတ်မွှေး...နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့ ပုံမျိုးဆိုရင်
တော့ အယ်ကေးဒါးအကြမ်းဖက်သမားထင်ပြီး စုံစမ်းမှာအမှန်ပဲဟေ့’

‘ထွန်းရွှေရာ...ဖွ...မင်းပြောတာ လွဲပါစေကွာ။ ဒါမျိုးကြီးတော့ မပြစ်
ပါရစေနဲ့’

စိန်သာဗလက နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေကို ပြောလို့မဆုံးခင်မှာပဲ ဖော်လို မင်းစိန်က-

‘နေ့စမ်းပါဦး စိန်သာဗလရဲ့..မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ထားရတာလဲ’

‘ဒါက ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပေါ့ကွာ..ငါ အခု ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ လုပ်မလို့။ အရင်က ကောင်းတာတွေလုပ်တာ ဒီလောက်လွဲတာ။ အခု မကောင်းတာတွေ လုပ်မယ်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနဲ့ နေမယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းဖြစ်အောင် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကအစ ထား တာ’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက စိန်သာဗလရဲ့စကားကို မနစ်မြို့တဲ့ အမူအရာ နဲ့-

‘စိန်သာဗလရာ..မင်းကို ဒီလို ဘယ်သူက မြှောက်ပေးလိုက်ပြန်ပြီ လဲကွာ..ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး’

‘ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော စိန်သာဗလရေ..ဖော်လိုဖြစ်တဲ့ ငါက တော့ ထောက်ခံတယ်။ အခုဆို ငါတို့ရပ်ကွက်က တောဆန်လို့ ဗီဒီယို ရိုက်တဲ့သူတွေတောင် ဗီဒီယိုလာရိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ကလေးတွေတောင် ကျောင်းမတက်ဘဲ ရိုက်ကွင်းကြည့်လို့ မိဘတွေတောင် ဆူနေရသေး တယ်။ မင်းပုံနဲ့ဆို ဒီတစ်ခါ ဗီဒီယိုသမားတွေ လူကြမ်းလိုလို ရပ်ကွက်ထဲ နေ့စားနဲ့ လာရှာရင် မင်း အခုရပ်နဲ့က အိုကေပဲဟေ့’

‘ဖော်လို..ငါ့ပုံက လူကြမ်းပုံပေါက်နေလို့လား..ကြည့်ပါဦးကွာ’
ဖော်လိုမင်းစိန်စကားကြောင့် စိန်သာဗလ တော်တော်လေး စိတ်ပျက် သွားပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ..စိန်သာဗလကို ဘာမှမပြောနဲ့။ တမင်တကာ ဒီ ကောင်ကို ငါ့ရဲ့ ဗေဒင်ပညာနည်းအရ ကက်ကင်းလုပ်လိုက်တာဟေ့’

အားလုံးရဲ့အကြည့်က သာဗျင်ဆီ ရောက်သွားပါတယ်။

‘သာဗျင်..မင်း ပေါက်ကရတွေ စိန်သာဗလကို မမြှောက်ပေးပါနဲ့ ကွာ။ စင်းရဲ့ဗေဒင်ပညာဆိုတာကလည်း ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်ပါကွာ’

အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးစကားကြောင့် သာဗျင် ဒေါ့သွားပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်ငြိမ်းအေး..မင်းက ငါ့ရဲ့ပညာရပ်ကို မစော်ကားနဲ့ကွာ’
နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ရုတ်တရက်ဆိုသလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

အပြင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလို့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဝူဖိုးကို တိုတိုဝတ်ပြီး လက်တစ်ဖက်မှာ ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ထားတဲ့ အခြေခံကောင်း စားရေးလှသောင်းကို တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသထွက် တဲ့အမူအရာပေါ်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ စူးစမ်းလို့နေ ပါတယ်။

ဒါကို အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက-

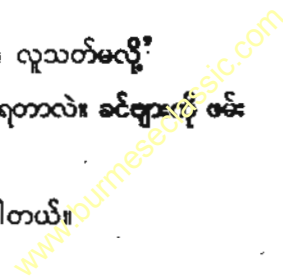
‘ဗျို..အခြေခံကောင်းစားရေးကိုလှသောင်း လာပါဦးဗျ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ လက်ထဲမှာလည်း ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်လို့ပါလား’

အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာ ရင်း-

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ..ကျုပ် လူသတ်မလို့ဗျ။ လူသတ်မလို့’

‘ဟာဗျာ..ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လူသတ်ချင်နေတာလဲ။ ခင်ဗျားဟို ဖမ်း မှာပေါ့’

ငြိမ်းအေးက လှသောင်းကို တားလိုက်ပါတယ်။

‘အဲဒီကောင်ကို သတ်ပြီးတော့ ထောင်ထဲဝင်မယ်’

‘နေစမ်းပါဦးဗျာ..ဖြစ်ပုံကို ပြောပါဦး’

စိန်သာဗလက အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းကို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ..ကျုပ်အိမ်ကို ရေလာလာထည့်ပေးတဲ့ ရုပ်က ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ တွေဝေရေးသမားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကျုပ်ကြည့်မရတဲ့ ခိုးနောင်လေ။ ဒီလို အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ကောင်က ကျုပ်နှမ မသင်းခြကို ခိုးပြေးသွားတယ်လေ။ ဒီကောင်နဲ့ တုံ့သလား တန်သလား။ ဒါမျိုး ဒီကောင် လုပ်စရာလား။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို သတ်မလို့’

အခြေခံကောင်းစားရေး လှသောင်းစကားကို ကြားရတဲ့သူတွေက မသိမသာပြုံးလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါမျိုးက နိုင်ငံတကာမှာလည်း ရှိပါတယ်ဗျာ။ ဘုရင်ကတောင် ထီးနန်းစွန့်ပြီး တစ်ခုလပ်နဲ့ကြိုက်လို့ ယူသေးတာပဲ။ နိုင်ငံတကာမှာ ဒါမျိုး တွေက မဆန်းဘူး’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ရှင်းပြပါတယ်။

‘ဟိုဟာက နိုင်ငံတကာ..ဒီဟာက မြန်မာပြည်ဗျာ။ ဒီကောင် ကိုယ်ရဲ့ တန်ရာတန်ရာမလုပ်ဘူး’

‘မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ..သူလည်း လူပျို၊ ခင်ဗျားညီမလည်း အပျို ပဲဟာ။ လူပျိုချင်း အပျိုချင်းပဲဟာ’

‘စိန်သာဗလ ပြောတာ ထောက်ခံတယ်ဗျာ။ နေ့စဉ် ရေရောင်းရတာ မျက်လုံးချင်းဆုံ ရင်တွေခုန်ရင်း ရှောင်ဖြစ်သွားတာပေါ့’

‘တော်စမ်းပါ ဖော်လိုရာ..အဲဒီရှောင်က ကျုပ်နှမလေး ရှောင်ဗျာ။’

တွေ့လို့ကတော့ ဒင်းကို သတ်မယ်’

ဒီအခါ သာဗလက လွယ်အိတ်ထဲကစာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်ရင်း-

‘အခြေခံကြီး..နေပါဦးဗျာ။ ကျုပ်တွက်ချက်ကြည့်ပါဦးမယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ယူလို့ရမလား မရလား’

‘သာဗလရာ..အရေးထဲ ဟိုက ခိုးပြေးပါပြီဆိုမှ မင်းကယူလို့ ရလား။ ခရလား တွက်နေသေးတယ်’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ဘုတော့လိုက်ပါတယ်။

စိန်သာဗလက အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းကို ကြည့်ရင်း-

‘ကိုလှသောင်းရယ်..ခင်ဗျားက အခြေခံကောင်းစားလို့ ပြောတယ်

ဟေ့တ်လား။ အခု ခင်ဗျားရဲ့ညီမကို ခိုးပြေးသွားတဲ့ မောင်စိုးနောင်ကလည်း အခြေခံလူတန်းစားပဲလေ။ သူ့လောက်အခြေခံတာ ရှိဦးမလား။ ရုပ်ကွက်ထဲ

ရေရောင်းရတာ ကြည့်ပါလား။ ခင်ဗျား ပြောပြောနေတဲ့ အခြေခံလူထု ကောင်းစားရေးနဲ့ ကိုက်ညီပါတယ်ဗျာ။ ဒီအခြေခံလူတန်းစားတွေအတွက်

နှစ်မယ့်သူနဲ့ ချစ်ခံရမယ့်သူပဲ ရှိဖို့လိုတယ်’

‘စိန်သာဗလ..အဲဒါတွေ ဘာမှထပ်မပြောနဲ့။ ဒီကောင်ကို တွေ့လို့

ထတော့ကွာ..ထပ်ပြီး ရုပ်ကွက်အနဲ့ ရှာဦးမယ်’

‘ရှာဗျာ..ဒါဆိုလည်း အခြေခံကောင်းစားရေးကြီးရေ...လိုက်သာ

ဗွာတော့’

အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားတဲ့ လှသောင်းကို လှမ်းပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

‘ကောင်းတယ်ဟေ့..အခြေခံကောင်းစားရေးလို့ စကားကြီးစကား

ထူးပြောတဲ့လှသောင်းတော့ တစ်ချက်တည်း ထိတာပဲဟေ့’

“သေချာတယ် သာဗျင်ရေ...ဟိုကောင်လှသောင်းကို အမြင်ကတ်
ကတ်နဲ့ လက်စားချေပြီး မသင်းမြကို သုတ်သွားတာပဲဟေ့”

သာဗျင်ရဲ့စကားအဆုံး ဖော်လိုမင်းစိန်က ပြောရင်းမှ စိန်သာဗလကို-

“စိန်သာဗလရေ...မင်း လှသောင်းကို ပြောလိုက်တာ တစ်ခါတည်း
အခြေခံကောင်းစားရေးကြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားရပါရောလားဟေ့”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဒီလိုပြောတာ ပြောချင်လို့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တမင်တကာ
ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ကပ်ပြီးပြောလိုက်တာ”

“ဒါတွေ ထားဦးဟေ့...ငါကတော့ ကိုလှသောင်းရဲ့အဖေနဲ့ သွားတွေ
ပြီး စိုးနောင်တို့ကိုစွဲကို ပြီးတာတွေလည်း ပြီးတဲ့အကြောင်း၊ ကလေးတွေကို
လက်ခံဖို့ ပြောရမှာပဲ။ သူ့အဖေက သဘောကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့
ကိုလှသောင်းကလည်း အဖေကို ကြောက်ရတာပဲ။ အဘိုးကြီးပြီးရင် အားလုံး
ပြီးတယ်”

ငြိမ်းအေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပါတယ်။

“အေးကွာ...အခြေခံကောင်းစားရေးလှသောင်းနဲ့ စိုးနောင်တို့ တစ်အိမ်
တည်းသာနေကြရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ သိချင်လိုက်တာဟေ့”

ဆိုင်ထဲကထွက်သွားတဲ့ ငြိမ်းအေးကိုကြည့်ရင်း နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေ
က ပြောရင်း ရယ်လိုက်ပါတယ်။

သေချာတာကတော့ အခုကတည်းက မောင်စိုးနောင်ရဲ့ ဓင်္ဂါလာဆောင်
အတွက် လက်ဖွဲ့ဝယ်ရတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဆန့်ကျင်ချင်ရင်
ကျွန်ုပ်အပြင် ထွက်စရာမလိုပါ။
ကိုယ့်အတ္တကို
ထိန်းချုပ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။

အခန်း(၇)

စိန်သာဗလတစ်ယောက် နေ့လယ်ခင်းမို့ အိမ်မှာနေရတာ ဖျင်းတာမို့
စိန်တို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေရှိလိုရှိငြား...စကားပြောရရင်
အိမ်မှာမဟုတ်ဘူး...အိမ်တို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။

‘စိန်သာဗလ...ကျွန်ုပ်မဟုတ်လား’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ စိန်က လှမ်းမေးလိုက်
တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေမရှိဘဲ ရပ်ကွက်ထဲက ဥပသကာ
အသားကြာတို့၊ ဦးလှဋ္ဌေးတို့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းပဲ ရှိပါ
တယ်။

ဟိုကောင်တွေအုပ်စု ဘယ်သေထိုးနေလဲမသိ။ မထူးပါဘူးဆိုပြီး
အိမ်ထဲကတည်း လက်ဖက်ရည်သောက်နေမိတယ်။

‘ဒါပဲပေါ့ ကိုသောကြာရယ်...ဒီနှစ် ပဋိပက္ခမီးယားလိဂ်က ချလ်ဆီးပဲ
အိမ်မှာ ကိုသောကြာလည်း သိတာပဲ။ ချလ်ဆီးကို အလယ်တန်းမှာ ဘယ်
အောင်မိလို့လဲ။ ချန်ပီယံလိဂ်မှာ ဘာစီလိုနာကို အိမ်တွင်း အရေးတွင်း
အရေးလိုက်တာ ကြည့်ပါလား’

ဦးလှဌေးရဲ့စကားကို ဦးသောကြာက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်းမှ-

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ကိုလှဌေး..မန်ယူကို ခင်ဗျား လျှော့တွက်ရင် မှားမယ်။ ဝိုးသွင်းပြီး ဇယားထိပ်ရောက်နေတာက မန်ယူဗျ။ လူငယ်တွေနဲ့ အသင်းကို တည်ဆောက်ထားတာ ငွေသိပ်မကုန်ဘူးဗျ။ ကစားသမားတွေ မဝယ်တာ ကြည့်ပါလား။ အလကား ချဲ့လဲဆီးအသင်းက သူ့ဌေးပိုက်ဆံ ရှိတိုင်း မောင်ရင်ညိုက လေကျယ်နေတာ’

ဦးသောကြာစကားကြောင့် ဦးလှဌေး ဒေါသဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။

‘ခင်ဗျား အသင်းစွဲနဲ့ ဒီလိုမပြောနဲ့လေဗျာ။ ပွဲက မပြီးသေးပါဘူး။ ကြည့်လိုက်..ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်နဲ့ ပရီးမီးယားလိဂ်မှာ ဘယ်သူ ပထမရမလဲ လောင်းမလား’

‘ဒီမှာ ကိုလှဌေး..လောင်းချင်ရင် သင်္ကြန်ကျမှစတင်။ ဒီည ကန်မယ့် ချဲ့လဲဆီးနဲ့စပါး ဘယ်သူနိုင်မလဲ..ခင်ဗျားပြော။ ပြီးတော့ မန်ယူနဲ့ ပို့စ်မောက် ဘယ်သူနိုင်မလဲ ပြော’

‘ဟေ့ ကိုသောကြာ..ကျုပ်ချဲ့လဲဆီး နိုင်မယ်။ ခင်ဗျားမန်ယူ ရှုံးမယ်ဗျာ’

‘ကိုလှဌေး..ခင်ဗျားစကားကို ဒီလို ကပ်သီးကပ်ဖို့ မပြောနဲ့လေ။ ခင်ဗျားလည်းလူကြီး ပုတီးသမား,တရားသမားပဲဟာ’

စိန်သာဗလ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး လက်ဖက်ရည် သောက်နေတာ ဘေးကလူကြီးတွေ အငြင်းအခုံလုပ်နေတာကြောင့် စိတ်က တော်တော်ညစ်သွားပါတယ်။

‘ကဲ..ဦးသောကြာနဲ့ ဦးလှဌေးတို့..ဒီည မန်ယူက ပို့စ်မောက်ကို နိုင်မယ်။ အနည်းဆုံး သုံးဂိုးပဲ။ ချဲ့လဲဆီးက စပါးကို ရှုံးမယ်။ မယုံရင်

စောင့်ကြည့်’

စိန်သာဗလက ဘုတောတောပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ စိန်သာဗလ..မင်းက အတပ်သိနေပါလား’

‘ကိုသောကြာ..ဒီကောင် ခင်ဗျားရဲ့ မန်ယူအသင်းဘက်လိုက်ပြီး ပြောတာတော့ မကောင်းဘူးဗျာ’

ဦးလှဌေးက မကျေမနပ်လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

‘ဦးလေးတို့ကလည်းဗျာ..ဘုရားအလုပ်,တရားအလုပ်တွေ လုပ်နေပြီး ဒါလေးတွေနဲ့ မငြင်းကြစမ်းပါနဲ့’

စိန်သာဗလက အဲဒီလိုပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပေးပြီး ငစိန် ဆိုင်ကနေ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ပြဿနာက နောက်တစ်နေ့မှ စတာပါ။ ကြည့်လေ..နားပြီးလွန်းလို့ ဦးသောကြာနဲ့ ဦးလှဌေးတို့ ငြင်းခုံကြတာကို ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောချင်ရာ ပြောခဲ့တာ မနက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှ စတာပါ။

‘စိန်သာဗလရေ..ဒီညပွဲစဉ်ကကော ဘယ်သူနိုင်မှာလဲ။ လုပ်စမ်းပါဦး’

ဆိုင်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ဆိုက်ကားဆရာ ကိုမြသောင်းက မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင် စိန်သာဗလ..ဦးသောကြာ မနက်က ရောက်လာတယ်။ မင်းဘယ်မှမသွားပါနဲ့တဲ့။ မင်းကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မလို့တဲ့။ မနေ့က မင်းက ပြောတယ်လေ..မန်ယူက သုံးဂိုးနဲ့ နိုင်မယ်။ ချဲ့လဲဆီးက စပါးတို

www.burmeseclassic.com

ရှုံးမယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါကို ဦးသောကြာက သူ့သားကို အပေါ်ကော၊
ဝိုးပေါင်းကော၊ ဖိုးကဒ်ကို လုပ်ခိုင်းလိုက်တာ။ Hard Trick ဖြစ်သွားလို့
တဲ့ဟေ့

‘ဟာ..ဒါမျိုးကြီးက တကယ်ဖြစ်သွားတာပါလား’

စိန်သာဗလ အံ့အားသင့်သွားရင်းမှ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတဲ့
သာဗျင်ရဲ့ဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ..တာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာပဲ သာဗျင်ရ..မင်းပြောသလို ကက်ကင်းဖြစ်အောင်
လူကြီးတွေ ဘောလုံးအကြောင်းပြောနေတာ နားညည်းတာနဲ့ အမြင်ကတ်
လို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောလိုက်တာ အတည့်ဖြစ်သွားလို့
ဟေ့’

‘ဟေ..ဟုတ်လား’

သာဗျင်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။ လက်ဖက်ရည်ကို ဆက်
သောက်နေပြန်ပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ..ဒီညပွဲစဉ်လေး လုပ်ပါဦးကွာ..ငါ့မိန်းမ မကြုံ မသိ
အောင် နည်းနည်းပါးပါးလေး ကွမ်းဖိုးဆေးဖိုးလေး လုပ်ချင်လို့’

အရေးထဲ ငစိန်က ရေခွေးအိုး လဲမလိုလိုနဲ့ စိန်သာဗလကို လာမေးပါ
တယ်။

‘ဒီမှာ ငစိန်..ဂိုးများများသွင်းတဲ့အသင်း နိုင်လိမ့်မယ်’

‘ဟာကွာ..မင်းက မနောက်ပဲနဲ့။ အတည်ပြောစမ်းပါ စိန်သာဗလ
ရာ’

‘အေး..ဒါဆိုပြောမယ်။ အာဆင်နယ် ရှုံးလိမ့်မယ်’

စိန်သာဗလရဲ့အသံက ကျယ်လောင်သွားလို့ လက်ဖက်ရည်သောက်
သူတွေက စိန်သာဗလကို ဝိုင်းကြည့်နေရင်းက-

‘အာဆင်နယ် ရှုံးမှာသေချာတယ်နော်’

‘သေချာတယ်ဗျာ’

သာဗျင်က စိန်သာဗလနားကို တိုးလာရင်းက-

‘စိန်သာဗလ..စွတ်မပြောနဲ့နော် ဟေ့ကောင်..ဒီညကန်မယ့် ဝက်
ဟမ်းအသင်းက ဒီလောက်မကောင်းဘူးကွ။ အာဆင်နယ်က ဂိုးအပြင်
သွင်းမှာ’

‘သေချာဟယ်..အာဆင်နယ် ရှုံးလိမ့်မယ်ကွာ’

စိန်သာဗလက ဘာမှဆက်မပြောတော့။ လက်ဖက်ရည်ပဲ ဆက်
သောက်နေမိပါတယ်။

‘ဟာ..စိန်သာဗလနဲ့ သာဗျင်ပါလား’

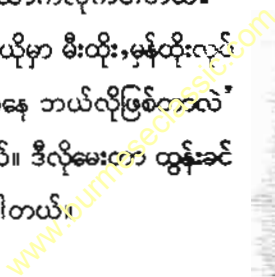
လက်ဖက်ရည်သောက်ကောင်းနေတုန်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဝင်
လာပြီး အော်ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ထွန်းခင်
ဖြစ်လို့နေပါတယ်။

‘အတော်ပဲကွာ..ဒီနေ့ ငါ့ပါတဲ့ ဗီဒီယိုဇာတ်ကား အခွေထွက်တယ်။
မင်းတို့ ကြည့်လိုက်။ ငါ ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်ထားလဲ ဆိုတာ’

ထွန်းခင်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်လိုက်ပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဗီဒီယိုမှာ မီးထိုး၊ မှန်ထိုးလှုပ်
တယ်ဆို၊ နယ်ကို ခဏခဏ ကားသွားရိုက်တာကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

စိန်သာဗလက ထွန်းခင်ကို မေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုမေးတာ ထွန်းခင်
က ဖြေချင်နေတဲ့ မျက်နှာအမူအရာမျိုး ပေါ်နေပါတယ်။

‘ကိုယ်တို့သရုပ်ဆောင်လောကမှာက တကယ့်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် သရုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့လူမျိုး ရှားနေတယ်။ ဒါကို ဒါရိုက်တာတွေက မြင်ပြီး ကိုယ့်ကို သရုပ်ဆောင်လုပ်ခိုင်းတယ်လေ။ ကိုယ်က ငြင်းတယ်။ မဟုတ်ဘူး၊ ဝင်သရုပ်ဆောင်ပါ။ ကိုယ့်ခေတ်ရောက်လာမယ်ဆိုလို့ ကိုယ် ငင်သရုပ်ဆောင်ရတယ်’

ထွန်းခင်စကားနားထောင်နေတဲ့ သာဗျင်က မွဲလိုက်ရင်းမှ-

‘ထွန်းခင်ရဲ့...ကြည့်လည်းပြောပါဦးကွာ။ မင်းဟာက မင်းရုပ် မင်းရည်နဲ့ ဟုတ်ပါ့မလားကွာ’

‘သာဗျင်...မင်းက ကိုယ့်သရုပ်ဆောင်ချက်ကို မသိတော့ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့။ ဒါရိုက်တာတွေလောက် မင်းဘယ်သိမလဲ’

စိန်သာဗလကတော့ ထင်လိုက်ပါတယ်။ မိမိယုံတွေထဲမှာ ဒီလောက် မီးထိုး၊ မှန်ထိုးလာတာကြားတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပဲလို့။

‘သာဗျင်နဲ့ စိန်သာဗလ...ဒီည နိုင်ငံတကာတို့ ဖော်လိုတို့ ငြိမ်းအေးတို့ပါခေါ်ပြီး ငါ့အိမ်ကို လာကွာ။ ငါ သရုပ်ဆောင်တဲ့ အခွေကို မင်းတို့ ခံစားပေး။ စားဖို့သောက်ဖို့ ငါစီစဉ်ထားလိုက်မယ်။ သွားပြီဟေ့။ ဟိုကောင်တွေကို ပြောထားဦးနော်’

ထွန်းခင်က တစ်ဆိုင်လုံး သူ့လုပ်စာ စားရတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောဆိုရင်း ထွက်သွားပါတယ်။

‘ဒီည ဒီကောင့်အိမ် သွားစားရမှာမို့လို့သာပေါ့ကွာ။ ဒီကောင့်ရဲ့လေကို အတော်သည်းညည်းခံ နားထောင်နေရတာ’

‘သာဗျင်ရာ...မီးထိုး၊ မှန်ထိုးဘဝကနေ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ဦး ဒီလိုဖြစ်တာကို ဂုဏ်ယူစမ်းပါကွာ’

‘အေးပါ...စိန်သာဗလရာ...ဒီညတော့ ထွန်းခင်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ’

စိန်သာဗလတို့သူငယ်ချင်းတွေအဖို့ ထွန်းခင်၏သရုပ်ဆောင်ချက် အရည်အသွေးတွေကို ထိုညမှာ တွေ့ကို တွေ့ရပါတော့တယ်။

‘လာကြဟေ့...လာကြ...စားပြီးသောက်ပြီးမှ ကြည့်တာပေါ့ကွာ’

စိန်သာဗလတို့အုပ်စု ထွန်းခင်ရဲ့အိမ်ကိုရောက်တော့ စားပွဲခိုင်းမှာ ကြာခံကြော်ပန်းကန်တွေရော၊ ဘီယာပုလင်းအချို့ပါ အဆင်သင့် ပြင်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

‘စားမယ် ထွန်းခင်ရေ...ဒီနေ့တော့ အိမ်ဝယ်ရောင်းမဖြစ်တာနဲ့ ကာလုလေးတောင် မမော့ရဘူး။ ဒီတော့ အဝကိုအားပေးရင်း မင်းရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုကို ခံစားမယ်ဟေ့’

အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက စားပွဲခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်းက ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒါမျိုးကို ကျင်းပကြတာပဲကွာ။ ထွန်းခင်...မင်းနိုင်ငံတကာအဆင့်မီလာပြီ’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေ၏စကားအဆုံး ဖော်လိုမင်းစိန်က-

‘မှန်တယ်ဗျာ...နိုင်ငံတကာထုံးစံနဲ့အညီ အားပေးတာပေါ့’

‘ကဲပါကွာ...အားပေးတာတွေ အသာထား။ စားကြသောက်ကြဦး’

ထွန်းခင်စကားအဆုံး အားလုံး ကြာခံကြော်လေးစားလိုက်။ ဘီယာလေးသောက်လိုက်နှင့် ဟုတ်နေလို့။ အဲ...ဒါပေမဲ့ ထွန်းခင်ရဲ့စကားတွေကို တော့ နားထောင်နေရတာပေါ့လေ။

‘သရုပ်ဆောင်တယ်ဆိုတာ တစ်ခန်းပါရင်ပါသလောက် ပီပြင်ရတယ်။ ဒါမှ ထင်ရှားတဲ့သရုပ်ဆောင်ဖြစ်မှာ’

‘နေပါဦး ထွန်းခင်ရဲ့ မင်းပါတဲ့ဇာတ်ကားက ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမျိုးလဲ။ ဒါမျိုးကြီးတော့ သိသင့်တယ်ကွ’

စိန်သာဗလက ကြာခံကြော်စားရင်းမှ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဇာတ်လမ်းက တော်လှန်ရေးဇာတ်လမ်းပဲ။ မင်းသားက သူကြီးသားကြောင့် လူကောင်းဘဝကနေ လူဆိုးဖြစ်တာ။ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်သူပေါ့ကွ’

‘ထောက်ခံတယ်ဟေ့..ဒါမျိုးဖြစ်ရမယ်’

သာဗျင်က ဖော်လိုမျက်နှာကြည့်ရင်းမှ-

‘ဖော်လို..ထွန်းခင်ပြောတာကို ထောက်ခံတာလည်း ထောက်ခံပေါ့ကွာ။ အခု မင်းကြာခံကြော်စားနေတာ ဘယ်နှစ်(န်းကန်ရှိပြီလဲ။ ဟင်း-မပြောချင်ဘူး’

အဲဒီအချိန်မှာ ထွန်းခင်က မိမိဒီအခွေတစ်ခွေကို စက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ကဲ..စားပြီးရင် လာကြဟေ့။ ငါ့ရဲ့ ပြောင်မြောက်စွာ သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက်ကို ကြည့်ရအောင်’

စိန်သာဗလတို့လူစု တီဗွီရှေ့မှာ နေရာယူလိုက်တယ်။

‘မင်းတို့ ကြည့်ကြ..ဇာတ်လမ်းက သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လာမှာဇာတ်လမ်းက မြန်မာတောကြီးကပါပဲ။ စလကတည်းက ထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက်ပါပဲ။

‘ထွန်းခင်..မင်းသရုပ်ဆောင်တာ မလာသေးဘူးလား’

‘ထွန်းခင်..မင်းသရုပ်ဆောင်တာ မလာသေးဘူးလား’

‘လာမှာပေါ့ ငြိမ်းအေးရာ..ကြည့်ပါကွာ’

ဇာတ်ကားစလို့ အချိန်တစ်ဝက်ကျော်လာတဲ့အထိ ထွန်းခင် သရုပ်ဆောင်တာ မမြင်ရသေးပါ။

‘ထွန်းခင်..ဘယ်တော့ မင်း သရုပ်ဆောင်လာမှာလဲကွာ။ နိုင်ငံတကာမှာ ဒီလောက်မကြာပါဘူး’

‘လာတော့မှာ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေရေ..ကြည့်’

ထွန်းခင်ပြောတဲ့အတိုင်း စိန်သာဗလတို့တစ်တွေ ဆက်လက်ကြည့်နေပါတယ်။ ဇာတ်ကားပြတာက ပြီးလည်းပြီးခါနီးပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသားက လူဆိုးဖြစ်နေတော့ ရွာမှာရှိတဲ့ မိခင်ဆီကို ညဘက်မှာ ခိုးတွေ့ဖို့လာတဲ့အခါ ရွာမှာ ကင်းစောင့်နေတဲ့ ရွာသားအချို့က သိသွားပြီး မင်းသားနဲ့ လှိုင်းကြဲကြိတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွာသားတစ်ဦးက တုတ်ကိုင်ပြီး ပြေးဝင်လာပါတယ်။

‘ဟာ..ထွန်းခင်ပဲကွ’

စိန်သာဗလရဲ့စကားကြောင့် အားလုံး တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ် မိတ်ဝင်တေး ကြည့်ကြပါတယ်။

ထွန်းခင်ရဲ့သရုပ်ဆောင်ချက် ပြောင်မြောက်ပုံတွေကို အားပေးမယ်ပေါ့။

မင်းသားကို တုတ်နဲ့ရိုက်ဖို့ ရွာသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ထွန်းခင်ထို မင်းသားက ရင်ဝကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပြီး မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတဲ့အခါ တုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ထွန်းခင်တစ်ယောက် ‘အား’ လို့အော်ရင်း မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားပါတယ်။ ပြန်ထမလာတော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ဇာတ်ကားဆုံးတဲ့အထိ ထွန်းခင် ပါလေမလား။ စိန်သာဗလ

တို့အုပ်စု ဆက်ကြည့်ပေမယ့် ထွန်းခင် ပေါ်မလာတော့ပါ။

‘ထွန်းခင်ရာ..မင်းသရုပ်ဆောင်ချက်ကတော့ ပိုင်ပါပေ့ကွာ..ဇာတ်ကားထဲမှာ ဒီလို ‘အား’ လို့အော်ပြီး ပါရမယ့်အခန်းအတွက် ငါတို့ကို ကြည့်ဖို့ ကြာခံကြော်ကျွေး ဘီယာတိုက်ပြီး ခေါ်ရတယ်လို့ကွာ..အံ့ပါရဲ့’

သာဗျင်က မကျေနပ်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

‘နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒါမျိုးကို လက်ခံပါတယ်ကွာ။ တစ်ခန်းထဲ သရုပ်ဆောင်..ဘာမှမပြောဘဲ ‘အား’ လို့အော်ပြီး လဲကျ..ထွန်းခင် ဆက်ကြိုးစား မင်း အောင်မြင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဦးမှာ’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ထွန်းခင်ကို ကလီလိုက်ပါတယ်။ ဒါကို ထွန်းခင်က မိမိဒီစက်ကို ပိတ်လိုက်ရင်းမှ-

‘ဒီလို ‘အား’ လို့အော်ပြီး သရုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ ငါ့မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ကျင့်ထားရတာကွ။ ငါ့ရဲ့သရုပ်ဆောင်ပီပြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ’ ထွန်းခင်ခမျာ သူ့ကို ရွဲ့ပြောနေမှန်းမသိဘဲ တကယ်ပြောတယ်ထင်ပြီး ပီတိတွေဖြစ်နေပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်ကွာ။ ထွန်းခင်..မင်းကို ဒီနေ့ကစပြီး ‘အားထွန်းခင်’ လို့ ခေါ်ရမယ်ဟေ့’

‘ဟုတ်တယ် စိန်သာဗလ..ငါ ထောက်ခံတယ်။ ‘အားထွန်းခင်’ အဲဒီမှာမည်ကောင်းတယ်’

ဖော်လိုမင်းစိန်ကပါ ပြုံးရင်းမှ ပြောလိုက်တာကို ထွန်းခင်က- ‘ကြိုက်သွားပြီ စိန်သာဗလ..ဒီတစ်ခါ သရုပ်ဆောင်ရင် အဲဒီမှာမည် အတိုင်း ဇာတ်ကားမှာ စာတမ်းထိုးခိုင်းရမယ်။ အကယ်ဒမီ အားထွန်းခင် ပေါ့ကွာ’

စိန်သာဗလတို့တစ်တွေ ထွန်းခင်ကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိအောင်ပါပဲ။

စိန်သာဗလခမျာ ထွန်းခင်တစ်ယောက် သူ့ကိုရွဲ့ပြောလို့ ပြောမှန်း မသိအောင်ပါပဲလားလို့။

အားလုံး ထွန်းခင်အိမ်ကနေ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ရင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

‘ဒီကောင်ရဲ့ ‘အား’ လို့အော်သံကြားဖို့ ကြည့်လိုက်ရတာကွာ။ ဒီကောင်ကျွေးတဲ့ ကြာခံကြော်နဲ့ ဘီယာသောက်ရတာတောင် အားနာတယ်’ ငြိမ်းအေးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်းက ပြောလိုက်တာကို အားလုံးက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးလိုက်ကြပါတယ်။

မနက်လည်း မိုးလင်းရော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သာဗျင်တို့၊ ဖော်လိုမင်းစိန်တို့ ဖွဲ့လိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ‘အားထွန်းခင်’ ဆိုတဲ့ သတင်းခပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ပါပဲ။

ဒါထက်ဆိုးတာက စိန်သာဗလခေဖို့ ရှိပါသေးတယ်။

စိန်သာဗလ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတုန်းမှာပဲ ရပ်ကွက်ထဲက ဦးတာတီးရောက်လာပါတယ်။

‘စိန်သာဗလရေ..သူငယ်ချင်း..ကျေးဇူးပဲကွာ။ မင်းကို ငစိန် ဘာမှ ပြောဘူးလား’

‘ဘာကိုပြောရမှာလဲ ကိုတာတီးရ’
‘ဘာရမှာလဲကွ..မင်းက မနေ့ညက ဝက်စဟမ်းနဲ့ အဆင်သင့်ပွဲမှာ

အာဆင်နယ် ရုံးပြီး ဝက်စ်ဟမ်းနိုင်မယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါ ညက ဝက်စ်ဟမ်း

ကိုတာတီးစကားကြောင့် စိန်သာဗလ အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ မနေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တုန်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ငစိန်လာမေးလို့ ရွံ့ပြီးဖြေလိုက်တာ မှန်နေလို့ပါ။

‘ဟုတ်တယ် စိန်သာဗလရေ...ငါလက်ဖက်ရည် မျှော်နေတာ လူက နေလို့ မင်းကို လာမပြောအားတာ။’

‘ဒါမျိုးကြီးက မှန်သွားပါလား’

‘မှန်တာပေါ့ စိန်သာဗလရေ...ဒီတော့ နောက်တစ်ပတ် ပရီးမီးယား လိဂ်ပွဲစဉ်တွေကျရင် ဘယ်အသင်းတွေက ဘယ်လောက်မှန်မလဲဆိုတာ မင်း လက်ဖက်ရည်လာမသောက်ရင် မင်းအိမ် လာမေးမယ်လို့ ဦးသောကြာတို့ ကတောင် တိုင်ပင်နေကြတယ်ဟေ့’

စိန်သာဗလ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်နှင့်ရိုက်မလိုတောင် ဖြစ်ရင်းက သာဗျင်ကိုကြည့်တော့ သာဗျင်က ပြုံးလို့နေပါတယ်။

‘ငါလည်း ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးဘဝကနေ ဒီအတိုင်းဆို ဘောလုံး ဝါသနာအိုးလုပ်ရတော့မှာပဲဟေ့။ ကြည့်လေ...ညက တွမ်ခရစ်ကား ကြည့် မလို့။ ဒီ Mission Impossible အပိုင်း-၁ က ဘာမိုက်သလဲ မမေးနဲ့’

ဝစ်တာခတ်တာတွေကလည်း ကြမ်းတာဆိုတာ။ တွမ်ခရစ်စီးတဲ့ ဆိုင်ကယ်က ဘော်တော်ဈေးကြီးတာ။ အေးကွာ...ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းကိုတောင် တွမ်ခရစ် က ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်ခိုင်းနေသေးတာ’

စိန်သာဗလ လက်ဖက်ရည်သောက်နေရင်းမှ မှားပြီးဆိုတာ သိလိုက် ဝါတယ်။ ငစိန်ကိုပဲ မေတ္တာပို့နေမိပါတယ်။ ကိုတာတီးဆိုသူက အမြဲတမ်း နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကြည့်တာ ဝါသနာပါပြီး နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ အကြောင်းမှ လူရှေ့မပြောရလျှင် အိပ်မပျော်စားမဝင်ဖြစ်သူ။ အခု ငစိန် ကြောင့် ဘောလုံးပွဲထဲပါရင်းက လိုင်းတွေက ရှုပ်ကုန်လို့ပါ။

‘ဘောလုံးပွဲဆိုလို့ကွာ...ကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမားကြီး ပီလီနဲ့ စတား လုံးတို့ပါတဲ့ ဇာတ်ကားက သိပ်ကောင်းတာ။ မိုက်ကယ်ကိန်းကြီးက စစ် သုံးဖန်းတွေကို ဘောလုံးကန်ခိုင်းတာ။ စတားလုံးက ဝိုးသမား မိုက်တယ် ဇော့။ စတားလုံးကြီး ဝိုးသမားသရုပ်ဆောင်တာ၊ အီတလီဝိုးသမား ဘူဖွန် အတိုင်းပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အားကစားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရုပ်ရှင်တွေကလည်း ဆါမှပေါ့သနဲ့ကွာ။ အားကစားရုပ်ရှင်ဆိုတာ မှတ်တမ်းတင်မော်ကွန်းကား က စတာ’

စိန်သာဗလက သာဗျင်ကို မျက်စပစ်ပြလိုက်ပါတယ်။
‘ငစိန်ရေ...ပိုက်ဆံရှင်းမယ်ဟေ့’
‘စိန်သာဗလ...မင်းတို့ ရှင်းခရာမလိုပါဘူး။ ငါရှင်းပါ့မယ်။’

‘နေ...နေ...ကိုတာတီး’
စိန်သာဗလက လက်ခါပြရင်းမှ ပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ်ချွေးလားလိုက် ခိုင်းက-

၇၈

ပဉ္စမံဒီရိုင်း

‘ကိုတာတီး...ဒါမျိုးရုပ်ရှင်အကြောင်းတွေ နောက်မှပြောနော်။ သွား

စရာရှိလို့’

‘ဪ...အေး...အေး...သွား...စိန်သာဗလ နောက်တစ်ပတ်ပွဲစဉ်လေး

တွေ လုပ်ဦးနော်’

စိန်သာဗလက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြရင်းမှ သာဗျင်

လက်ကိုဆွဲပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ အမြန်ဆုံး သုတ်ခြေတင်ထွက်

လာခဲ့ပါတယ်။

စိန်သာဗလအဖို့ ဆက်နေလျှင် မလွယ်ရေးချမလွယ်။

တယ်လီဖုန်းကို
ဂရေဟမ်ဘဲလ်ကပဲ တီထွင်ထွင်
ဘယ်သူပဲ ထွင်ထွင်ပေါ့လေ
လူတွေများ
အားအားရှိ ဆက်နိုင်လွန်းတယ်
ကမ္ဘာကြီးသေမှာ
ကျုပ်ငှာပြီ ထင်ရဲ့။

အခန်း(၈)

စိန်သာဗလ ဒီနေ့ အိပ်ရာကနိုးလာတော့ အဖေဖြစ်တဲ့ ဦးဘတုတ်
တာ၊ အမေဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရွှေကော ပြုံးလို့နေတာ တွေ့ရတယ်။

‘သားရေ..မင်းက နေဖင်ထိုးလို့ မွန်းလွဲမှ နိုးလာတော့ ဘာမှမသိ
သေးဘူးမဟုတ်လား။ သားရဲ့အဖေ တယ်လီဖုန် လျှောက်တာ ကျလာပြီ။

ဒီမှာ တွေ့လား။ ဖုန်းရကြောင်း လျှောက်လွှာ’

ဒေါ်ရွှေက စိန်သာဗလကို တယ်လီဖုန်းလျှောက်လွှာ ပြလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးကျတော့လည်း အဖေက ဟုတ်နေပါလား’

‘ဟုတ်ဆို..မင်းအဖေ ငါက ကံတွေ၊ ဇာတာတွေ တက်နေတာကိုး

၁၃

ဦးဘတုတ်ကလည်း ဖုန်းလျှောက်လွှာ ကျတာဆိုတော့ မျက်နှာက
ပြုံးလို့ရွှင်လို့ပေါ့လေ။

‘ကဲ..ဒီသတင်းကို ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ အကျိုးအကြောင်းတော့ သွားပြောရမှာပဲ’

စိန်သာဗလက မျက်နှာကို ခပ်မြန်မြန်သစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဘက် ထွက်လာပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ငစိန်နဲ့ သူမိန်းမ မကြုံတောင် ထမင်းစားနေပြီ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အခုမှ ရောက်လာရတာလဲ စိန်သာဗလရဲ့ သာဗျင် တို့ ဖော်လိုတို့က ကင် ပြန်သွားပြီ’

‘အခုမှပဲ အင် ရာက နီးလာလို့ဟေ့။ ပြီးတော့ ငါလည်း အိပ်ရာနိုးမှ သိရတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့အိမ်က ဒီနေ့ ဖုန်းလျှောက်တာ ရ တယ်ဟေ့။ လျှောက်လွှာကျလာလို့’

‘ဟယ်..ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဒေါ်ရွှေကိုတော့ မုန့်ဝယ်ကျွေးခိုင်းရမယ်’ ငစိန်ရဲ့မိန်းမ မကြုံက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘စိန်သာဗလရာ..မင်းတို့တယ်လီဖုန်းရတာက ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တယ်လီဖုန်းဆက်ရလောက်အောင် မင်းတို့အလုပ်က ဘာမှမရှိတာ’

‘ဟုတ်တယ် စိန်သာဗလ..မကြုံ အကြံပေးရရင် အရင်တုန်းက စိန်သာဗလ ကုမ္ပဏီမှာလုပ်တုန်းက ဗစ်စစ်တင်းကဒ်လေးထားတာ။ ဖုန်းခေါ် ခိုင်းရတယ်မဟုတ်လား။ အခု စိန်သာဗလတို့အိမ်မှာ ဖုန်းရှိတော့ တယ်လီဖုန်း လာဆက်ရင်လည်း ပိုက်ဆံရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ဖုန်းခေါ်ပေးရင်လည်း ပိုက်ဆံရမှာ အဲဒါမျိုးလုပ် သိလား’

စိန်သာဗလက မကြုံရဲ့အကြံကို အတော်သဘောကျသွားပါတယ်။

‘ဒီအကြံမဆိုးဘူး..ဒါမျိုးကြီးလုပ်ရင် ကောင်းမယ်’

စိန်သာဗလအဖို့ သောက်ရတဲ့လက်ဖက်ရည်တွေထဲမှာ ဒီနေ့သောက်

ရတဲ့လက်ဖက်ရည်က အတော့်ကို အရသာရှိလို့နေပါတယ်။

အခုဆို စိန်သာဗလအိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းလည်း တပ်ပြီးပါပြီ။ ဦးဘ တုတ်ကော ဒေါ်ရွှေကပါ တယ်လီဖုန်းကို ကြည့်လို့မဝ။ ရွှေတုံးရွှေခဲကြီး တို့ ကြည့်နေရသလိုမျိုး ကျေနပ်လို့နေပါတယ်။

‘အဖေနဲ့အမေ..တယ်လီဖုန်းတပ်တာက ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ လုပ်ငန်းအတွက် ဖုန်းနဲ့စကားပြောစရာမှ မလိုတာ။ ဒီတော့ အိမ်ကို ဖုန်းလာဆက်ရင်လည်း ဖုန်းဖိုးရမယ်။ ဖုန်းခေါ်ပေးရင်လည်း ပိုက်ဆံရမယ်။ ဒီတော့ ဝင်ငွေကောင်းမှာနော်’

စိန်သာဗလရဲ့ အကြံပြုစကားကို ဦးဘတုတ်က ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခီးညှိရင်းမှ-

‘မဖြစ်ပါဘူးကွာ..လူဝင်လူထွက်က ဖုန်းဆက်တော့ ရှုပ်ကော။ တော်ကြာ ကိုယ်ကကြည့်နိုင်မှ၊ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေနီးမှဖြင့်ကွာ။ တယ်လီဖုန်းခေါ်ပေးဖို့ကျတော့ကော ငါတို့က လူကြီးတွေ ပြေးပြေးလွှား လွှားနဲ့ သွားမခေါ်နိုင်ပါဘူးကွာ’

‘အဖေရာ..စိန်သာဗလဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်။ ဒါမျိုးကြီးက ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်လုပ်မယ်။ နက်ဖြန်ကျရင် အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားမယ်။ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ရသည်။ ခေါ်ပေး သည်လို့။ ကြည့်နေ..တစ်လအတွင်း ဝင်ငွေဘယ်လောက်ရမလဲဆိုတာ’

စိန်သာဗလ စကားနားထောင်နေတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်ရွှေက-

‘ကိုဘတုတ်..သားပြောတဲ့အကြံကို ရှင် ငြင်းပယ်ဖို့ မကြိုက်စားနဲ့။ ဒါပဲ။ ကျွန်မ ပြောမယ်’

‘ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ မရွှေရယ်’

ဦးဘတုတ်က ဒေါ်ရွှေကို ဘုတောတောပြီး အိမ်အောက်ကို ဆင်းသွားပါတယ်။

စိန်သာဗလကတော့ သုံးထပ်သားပြားဟောင်းတစ်ခုကိုယူပြီး မြေဖြူခဲနဲ့ ဟိုခြစ်ဒီခြစ်လုပ်နေပါတော့တယ်။

ဒေါ်ရွှေကတော့ စိန်သာဗလလုပ်နေတာကို ကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေလို့။

တယ်လီဖုန်း ဆက်လို့ရသည်။
တယ်လီဖုန်း ခေါ်ပေးသည်။

ဤကဲ့သို့ သုံးထပ်သားပြားပေါ်မှာ မြေဖြူနှင့် ရေးသားထားတဲ့ ကြော်ငြာကို စိန်သာဗလက အိမ်ရှေ့မှာ သံနှင့်ချိတ်ဆွဲထားပါတယ်။

‘ဖုန်းဆက်မလို့ဟေ့’

‘လာပါ’

‘ကလင်..ကလင်’

‘ဟလို..ကိုမြင့်သန်းကို ခေါ်ပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့..ခေါ်ပေးပါ့မယ်’

ဤသို့ဤနယ် စိန်သာဗလတစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေပါတော့တယ်။ သုံးမိနစ်ကို ဆက်ခ တစ်ရာကျပ်။ တယ်လီဖုန်းလာလို့ လမ်းထဲကလူ ခေါ်ပေးရင်လည်း တစ်ရာကျပ်နဲ့ ဟုတ်နေလို့။

ဝင်ငွေမလေးက ရနေလို့ စိန်သာဗလအဖို့ ဘယ်မှမထွက်ဖြစ်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ စိန်သာဗလ အိပ်ရာက စောစောနိုးလာတဲ့နေ့မှ ဇာတ်လမ်းက စပါတော့တယ်။

‘ကလင်..ကလင်’

မနက်ရှုန်နာရီလောက်က တယ်လီဖုန်းသံမြည်လို့ စိန်သာဗလ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟလို..ပြောပါ’

‘ဪ..ရေဝေးကပါလား။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဦးလေးကွယ်လွန် သွားလို့ အအေးခန်းဌာနက ကားလွှတ်ပေးပါလို့။ လိပ်စာက..’

‘ဟေ့..ဖုန်းမှားနေပြီ။ ရေဝေးမဟုတ်ဘူး။ စောစောစီးစီး ကျွက်သရေ ထုတ်လိုက်တာဗျာ။ ဒါမျိုးကြီးက လွဲနေပြီ’

စိန်သာဗလ တယ်လီဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်ရင်းက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

‘ကိုစိန်သာဗလ..ဖုန်းဆက်ချင်လို့’

နောက်လမ်းက ကောင်မလေးမိသင်းက အိမ်ထဲဝင်လာပါတယ်။

‘ဟဲ့ မိသင်း..နင်တို့လမ်းမှာလည်း တယ်လီဖုန်းဆက်လို့ ရသားနဲ့။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီမှာလာဆက်တာလဲ’

‘အဲဒီမှာ ဆက်လို့မဖြစ်လို့။ ကျွန်မရည်းစားဆီ ဖုန်းဆက်မှာမို့လို့ပါ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သုံးမိနစ်ကို တစ်ရာနော်’

‘ရတယ်..ကျသလောက်ပေးမယ်’

စိန်သာဗလက မိသင်း ဖုန်းဆက်နေတာကိုကြည့်ရင်း သူ့ချိတ် ဖိုက်ပါတယ်။

‘ကို..ဘာလို့ ဟိုနေ့က မလာတာလဲ။ သွား..မချစ်တော့ဘူး။ စိတ်ကောက်လိုက်မှာနော်။ ဘာ..ချစ်က သဝန်ကြောင်စရာလား။ ဒါပဲ၊ ချောကလက်ကျွေးပြီး ချောရမှာပဲ။ ကို..ဆံပင်မညှပ်နဲ့နော်။ ဇော်ပိုင်ပုံစံအတိုင်းထား။ ကို့ကို ဇော်ပိုင်နဲ့တူလို့ ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ..နမ်းလို့ရမလား။ ဒီက တယ်လီဖုန်းဆက်နေတာ’

စိန်သာဗလ ခေါင်းစားသွားပါတယ်။ မိသင်းတို့များ သူ့ရည်းစားနဲ့ ဖုန်းဆက်တာ ပန်းခြံထဲမှာ ရည်းစားနဲ့ နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ ချွဲနေတာ။ သူ့မိဘသာသိရင် နားရင်းကောင်းကောင်းအုပ်မှာ။

‘စိန်သာဗလ..ဖုန်းဆက်လို့ရလား’

အိမ်ထဲကို ဒေါနဲ့မောနဲ့တက်လာတဲ့ လမ်းထဲက မအေးမြင့်က ဆေးလိုက်တာကို စိန်သာဗလက ဖုန်းဆက်နေတဲ့ မိသင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းက စောင့်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

‘ကို..ဟောဒီဖုန်းထဲကနေ မဆိုးနဲ့ကွာ။ ချစ်ရဲ့စကားကို နားထောင်ချစ်က ဘဝလုံးပုံ သက်လုံးရည်ရွယ်ပြီး ကို့ကို မြတ်နိုးသူပါ။ ဒီမှာကိုရယ်..’

တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ မအေးမြင့်က မိသင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာမဲ့လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုထိုင်စောင့်ရတာ စိတ်မရည်ဘူးထင်ပါရဲ့

‘ဟဲ့..မြန်မြန်ဆက်ဟယ်။ ငါ ဒီမှာ အရေးတကြီး ဆက်စရာရှိလို့’

မိသင်းက မအေးမြင့်ကို မကျေနပ်တဲ့အကြည့်နဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ကို..ဘယ်လိုလဲ။ ချစ်တယ်မဟုတ်လား..ကိုနဲ့ချစ် စကားတစ်ကြိမ်’

ထို မပြောရဘူး။ နောက်မှဆက်တော့မယ်နော်’

မိသင်းက မကျေနပ်နဲ့ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပါတယ်။

‘ဘယ်လောက်ကျလဲ ကိုစိန်သာဗလ..တယ်လီဖုန်းဆက်တာ ကောင်းကောင်းကို မဆက်ရဘူး’

မိသင်းစကားကြောင့် မအေးမြင့်က ဒေါပွသွားပါတယ်။

‘ဟဲ့..ဘာစကားပြောတာလဲ။ နင့်ဟာနဲ့နင် အီချင်ရင် အခြေအနေလေးဘာလေး ကြည့်ဦးလေ’

ပြဿနာကတော့ ငယ်ထိပ်ဆောင့်ပြီလို့။ ခပ်စွာစွာ မအေးမြင့်နှင့် မိသင်းတို့တော့ အိမ်ထဲမှာ မနက်စောစောစီးစီးရန်ဖြစ်ရင် ကျွိုင်ပဲလို့။

‘ကဲ..မိသင်း..နင်ဆက်တာ ငါးရာကျတယ်’

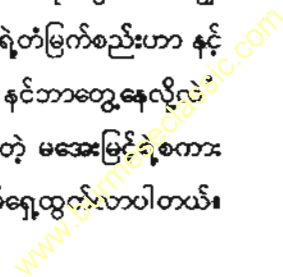
‘မအေးမြင့်..ဆက်တော့၊ ဆက်တော့။ ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဗျာ’

မိသင်းက စိန်သာဗလကို ငါးရာတန်တစ်ရွက်ပေးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဆင်းသွားပါတယ်။

မအေးမြင့်က တယ်လီဖုန်းနဲ့ပဲတံတွေကို လှည့်နေရင်းမှ မိသင်းကို စောင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။

‘ဟဲ့..သေမှာ..နင် အိမ်ပြန်မလာနဲ့။ အဲဒီရုံးခန်းမှာပဲ ကောင်မတွေနဲ့နဲ့ အဲဒီမှာပဲ သေ။ နင့်ကိုကျွေးမယ့် ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ခွေး အဝကျွေးပါမယ်။ လာရဲရင် နင်အိမ်ပြန်လာကြည့်..အေးမြင့်ရဲ့တံမြက်စည်းဟာ နင့်အတွက် ဖြစ်စေရမယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်းတာတွေ နင်ဘာတွေနေလို့လဲ’

ဒေါသတကြီး လင်ကိုရန်တွေ့ပြီး ဖုန်းဆက်တဲ့ မအေးမြင့်ရဲ့စကားသံက ကျယ်လေတော့ ဦးဘတုတ်နဲ့ ဒေါ်ရွှေပါ အိမ်ရှေ့ထွက်လာပါတယ်။

'ဟယ်...အားနာလိုက်တာ စိန်သာဗလရယ်...ငါ့လင်ကို ဒေါသထွက်ပြီး ကုမ္ပဏီဖုန်းဆက်တာ ပိုက်ဆံမေ့လာလို့။ မှတ်ထားလိုက်...လာပေးမယ် နော်'

'ရပါတယ် မအေးမြင့်ရယ်...ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်' စိန်သာဗလက ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေစစ်လက်ပစ်ထိုင်ချတုန်းမှာပဲ တယ်လီဖုန်းမြည်သံက ပေါ်ထွက်လာပြန်ပါတယ်။

'ဗျာ...လမ်းထိပ်က ကိုကျော်ထွန်း ဟုတ်လား။ ခေါ်ရမှာ လမ်းထိပ်ဆိုတော့ နည်းနည်း...ဝေးတယ်ဗျာ။ နောက်ငါးမိနစ်လောက်မှ ပြန်ဆက်ပါလား။ ဗျာ...ဆက်လို့မရဘူး။ လိုက်မှတ်ပြီး ပြောပေးရမယ်။ ပြောဗျာ...ကျွန်တော် သွားပြောပေးပါ့မယ်'

တစ်ဖက်က ဖုန်းထဲကပြောတဲ့စကားကို စိန်သာဗလ နားထောင်ရင်း ခေါင်းစားသွားပါတယ်။

'ဟင်္သာတမြို့ ကွင်းလယ်ရွာက ကိုကျော်ထွန်းရဲ့အတွားလေးရဲ့ မောင်ကမ္ဘေးတဲ့ သားကြီးဖြစ်သူ ကိုသိန်းဦးရဲ့မြေးတွေရယ်။ သူ့အစ်မ ယောက္ခမဘက် ယောက်ဖနဲ့ ကလေးတွေရယ် လာမယ့်လပြည့်နေ့မှာ ရှင်ပြုမှာဆိုလို့ ရွာကိုလာခဲ့ပါလို့ ပြောပေးပါ။ ဒါပါပဲ'

'ဒုက္ခပါပဲ အဖေရယ်...ဒါမျိုးကြီးတွေ ဒီလောက်များပြီး မှတ်ရတာ ပြဿနာပါပဲ'

ဦးဘတုတ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံနဲ့ ပြောရင်းက လမ်းထိပ်က ကိုကျော်ထွန်းကို စိန်သာဗလက သွားပြောရပါတယ်။

ပြဿနာက မနက်ဆယ်မှာရီလောက်မှာဖြစ်တာပါ။ ကြည့်လေ... ပြစ်ပုံကလည်း...

'မရီကို ခေါ်ပေးပါ'

'ဟုတ်ကဲ့...နောက်ငါးမိနစ်ကျရင် ပြန်ဆက်ပါ။ ကျွန်တော် သွားခေါ်ထိုက်ပါဦးမယ်'

စိန်သာဗလက လမ်းထိပ်က အပျိုကြီးမရီကို ဖုန်းလာတယ်။ ငါးမိနစ်ကြာရင် ပြန်ဆက်မယ်လို့ သွားပြောပါတယ်။ မရီလည်း စိန်သာဗလနောက်ထဲ လိုက်လာပါတယ်။

မကြာပါ။ ဖုန်းလာလို့ စိန်သာဗလ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ စောစောထဲ မရီကို ဖုန်းခေါ်ခိုင်းတဲ့ သူ့အမျိုးဖြစ်နေလို့ ဖုန်းကို လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

'ပြောပါ...မရီပါ။ ဘာ'

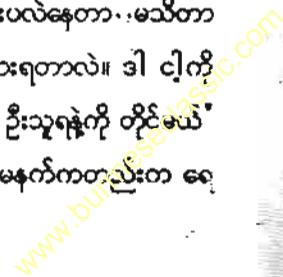
ရုတ်တရက်ဆိုသလို မရီက ဖုန်းကို နားထောင်နေရင်းမှ မျက်နှာက ဒေါသထွက်တဲ့အမူအရာ ဖြစ်သွားပါတယ်။

'ဟဲ့...ငါ့ကို ဘာမှတ်နေလို့လဲ။ ဘာ...ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ လာခေါ်မယ်။ ကောင်မလေးတွေကို လမ်းထိပ်က စောင့်ခိုင်းထားပါ ဟုတ်လား။ ဟဲ့...ငါက အပျိုကြီးဟဲ့။ နင်တို့စကားက ငါ့ကို စော်ကားနေပြီ'

အပျိုကြီးမရီက ဖုန်းကို ဒေါသတကြီးပစ်ချလိုက်ပါတယ်။

'ကောင်းသေးရဲ့လား စိန်သာဗလရယ်...ငါ့ကို ဟိုဟာမနဲ့ နာမည်မှားပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောတယ်။ ဒီ မရီဆိုတာ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်မှာ ဘာညာလုပ်စားတာ။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပလူးပလဲနေတာ...မသိတာမှတ်လို့။ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဒီကောင်မ ဘာလို့ပေးထားရတာလဲ။ ဒါ ငါ့ကို သက်သက်အရှက်ခွဲတာ။ တွေ့မယ်...ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးသူရဲကို တိုင်မယ်'

'ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်မှဖြစ်တတ်တယ်ဗျာ...မနက်ကတည်းက ရေဆေးက ဖုန်းနဲ့မှားလို့ ဖြစ်လိုက်တဲ့ပြဿနာ'

စိန်သာဗလ အတော့်ကို စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။ ဒီထက်ပို စိတ်ညစ်
တာက နေ့လယ်ပိုင်း တယ်လီဖုန်းခ တစ်လစာဆောင်ဖို့ ငွေစာရင်းဖြတ်ပိုင်း
လာတဲ့အခါမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စိန်သာဗလသာမက ဦးဘတုတ်နဲ့ ဒေါ်ရွှေ
ပါ ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အဖေရာ...ဒေါ်လာနဲ့ နိုင်ငံခြားဖုန်းဆက်တာတွေ
ကော၊ နယ်ခေါ်ခတွေကော မနည်းပါလား’

‘အေး...အဲဒါ တယ်လီဖုန်းဆက်လို့ရတယ်၊ ခေါ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ မင်း
ရဲ့ အစီအစဉ်လေ။ ကြည့်...ရန်ကုန်မြို့နဲ့ ဆက်သလိုလို့နဲ့ နိုင်ငံခြားတွေကော
နယ်တွေကောဆက်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့လုပ်တာ။ ကဲ...အခုတော့ ဖုန်းဘီလိန်
တွေ ပေးတော့ဟေ့’

ဦးဘတုတ်စကားအဆုံး စိန်သာဗလခမျာ မျက်လုံလေး ပေကလယ်
ပေကလယ်နဲ့ ဒေါ်ရွှေကိုသာ ကြည့်နေမိပါတော့တယ်။

နောက်နေ့မှာတော့ စိန်သာဗလအိမ်ရှေ့မှာ ‘တယ်လီဖုန်းဆက်၍ခရစ်
ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာနဲ့ ခြံစည်းရိုးဝမှာ ချိတ်ဆွဲထား
ရှိနေပါတယ်။

ပြောချင်တာ
ပြောလိုကတော့
ပြောပါလေ့စေ။
လုပ်ချင်တာ
လုပ်လိုကလည်း
လုပ်ပလေ့စေ
ညောင်းရင်
ရုပ်သွားလိမ့်မယ်။

အခန်း(၉)

အခုမှပဲ အရင်ပုံစံပြန်ရပြီလို့ စိန်သာဗလ ထင်မိပါတယ်။ အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းခေါ်ပေးရ၊ တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့လူကို အချိန်မှတ်နဲ့ အလုပ် ခွပ်နေတာမျိုး မရှိတော့လို့ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ လည်း မတွေ့ရတာ ကြာ ဆိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်ကို ခြေဦးပြန်လှည့်မိပါတယ်။

‘ဟာ...စိန်သာဗလ...လာကွာ၊ အခုမှပဲ မင်းမျက်နှာကို တစ်ကြိမ် ကြည့်ရတော့မယ်။ ဘယ်လိုလဲ...တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဝင်ငွေတွေ အဆင်ပြေနေပြီ ဟေ့တ်လား’

သာဗလက ဝမ်းသာအားရနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘တော်စမ်းပါ...တယ်လီဖုန်းဆိုတဲ့အသံ ကြားတောင်မကြားချင်ဘူး။

ဒါမျိုးကြီးက စိန်သာဗလအတွက် ဖြစ်မှဖြစ်တတ်လို့ပါကွာ’

စိန်သာဗလက ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ကုန်စင် အစမှအဆုံး ရှင်းပြပါ တော့တယ်။

‘ဒါမျိုးက နိုင်ငံတကာမှာတော့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ဘာလို့လဲဆို ငါတို့ နိုင်ငံတကာမှာက လူတိုင်း တယ်လီဖုန်းကိုင်နိုင်လို့ကွ’

‘ဟာကွာ..ထွန်းရွှေရာ..မင်းမလည်း နိုင်ငံတကာမပါရင် စကား မဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ’

သာဗျင်က ဝင်ပြီး ထွန်းရွှေကို ဘုတောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီနိဿာဗလရေ..မင်းတို့အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းဆက်တာ ဆက်လို့မေး တော့ဘူးဆို’

ဆိုင်ထဲကို ဒေါ်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ကိုတာတီးက အေး ပြာရင်း ရေထဲ လာပါတယ်။

‘တိုးတိုးပြောပါ ကိုတာတီးရာ..ခင်ဗျား သိနေပြီပဲဟာ’

‘သိတာပေါ့ စိန်သာဗလရေ..ဒီလို တယ်လီဖုန်းမျိုး ဆယ်လူလာဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားရှိတယ်။ ကင်ဘာဆင်းကျားကို လူဆိုးတွေက ဖမ်းတာကွ။ သေနတ်ပစ်ခန်းတွေလည်း ဘာမိုက်သလဲမမေးနဲ့’

ကိုတာတီးကတော့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးပီပီ သူ့ဝသီအတိုင်း ပြောတော့တာပါပဲ။

‘ပြောရဦးမယ်ကွာ..အခု သရဲဝတ္ထုတွေ ခေတ်စားနေတာ မဟေ့..အဲဒါတွေက Birdsနဲ့ Psychoတို့ဘာတို့ကို မခီဘူး။ ဒရက်ကူဗေ သရဲကားက ခရစ္စတိုဖာရီတို့ဘာတို့ကို ဝှန်နီဒက်ပဲတို့ဘာတို့က မိတယ်ကွာ’

‘ဗျို..ကိုတာတီး..လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်မဟုတ်လား။ ပြော တာလည်း ပြောပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား မောနေမှာစိုးလို့’

ဖော်လိုမင်းစိန်က ရွှံ့ပြီးပြောတာကိုတောင် ကိုတာတီးက မသိဘဲ-

‘နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောရရင် မေးမှန်း

တောင် မသိပါဘူးကွာ။ ကိုယ်က ဝါသနာပါတာကိုး။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဇာတ် ကားတွေများ ကြည့်ရလို့ကတော့ ပိုဆိုးတယ်ဟေ့။ လူဆိုးတွေနဲ့ ပစ်ကြ ခတ်ကြတော့ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဓမ္မာ ရေလေးဘာလေးတောင် မသောက်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ဓမ္မာ မောရပန်းရမှန်းမသိ ပြေးလွှားနေရတာ ရေတွေဘာတွေ ငင်းလို့။ ဟေ့..ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက အမောခံနိုင်သားဟေ့’

ငစိန်လာချပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကိုတောင် မသောက်အားပဲ ကိုတာ တီးက အရေးထဲ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကိုတောင် သွားပြီး စာနေနေပါသေးတယ်။

‘ရုပ်ရှင်ဆိုတာ အတုဆိုပေမယ့် ကြည့်ရသူအဖို့တော့ အရသာအသစ် ပေးတာက အမှန်ပဲကွ။ ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်တတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်အရသာနဲ့မှ မတူဘူး။ အဲ..ဒီအထဲမှာ မြန်မာဇာတ်ကားတွေတော့ မပါဘူးပေါ့ကွာ’

ကိုတာတီးက ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ငုံသောက် လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ-

‘ဪ..ဒါနဲ့ အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးတစ်ယောက် မတွေ့ပါလားကွ။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ငါ့အဒါအိမ် ပြန်ရောင်းချင်လို့တဲ့။ အဓိကကိစ္စက အဲဒီကိစ္စကွ။ ဟဲ..ဟဲ..မင်းတို့နဲ့တွေ့တာနဲ့ လာရင်းကိစ္စတောင် မေ့သွား တယ်’

‘ဒါဖြင့်ရင် ကိုတာတီးရေ..ညနေလောက်မှ ဒီကောင်အိမ်သွား၊ ဒီ ကောင် ညနေ သောက်ချိန်၊ စားချိန်ဆို သူ့မိန်းမဆီက ပိုက်ဆံတောင်းဖို့ အိမ်မှာရှိတတ်တယ်’

‘စိန်သာဗလရေ..ဒါဆိုလည်း ညနေသွားလိုက်မယ်။ ငါ့အဒါအိမ်က မြန်မြန်အရောင်းထွက်မှဟေ့။ အဒေါ်က အပျိုကြီးဆိုတော့ ဘားမှမသိဘူး။ သူက အိမ်ရောင်းလို့ရတာလေးနဲ့ သူရိပ်သာဝင်တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့

လျှာမလိုတဲ့။ ငါ့ကိုလည်း မုန့်ဖိုးပေးမယ်တဲ့ဟေ့။ ကဲ..လက်ဖက်ရည်ဖိုးလည်း မင်းတို့ ငါ့အတွက်ရှင်းလိုက်။ ဒီနေ့ နိုင်ငံခြားကားအသစ် ဘာရောက်သလဲ မသိဘူး။ ငါ ဝီဒီယိုအခွေဆိုင်ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်”

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို အမြန်မော့ချပြီး ကိုတာတီးက ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

‘နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒါမျိုးမရှိဘူးဟေ့..ကိုယ်ပြောချင်တာပြောပြီး လက်ဖက်ရည်လည်း အလကားသောက်သွားသေးရဲ့ကွာ။ ကိုတာတီးတို့က တော့ အံ့ပါရဲ့ကွာ’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားတဲ့ ကိုတာတီးတို့ ကြည့်ပြီး ဝေဖန်မှတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။

‘ကဲ..သာဗျင်နဲ့ စိန်သာဗလ..မင်းတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆက် ထိုင်ဦးမလား။ ငါနဲ့ဖော်လို ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားဦးမယ်’

‘ဘယ်သွားမလို့လဲကွာ’
စိန်သာဗလက နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေကို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီလိုဟေ့..ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ ကာရာအိုကေ တစ်ရာဖိုးသုံးပုဒ် ဆိုလို့ရတဲ့ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒါ သွားလေ့လာမလို့ဟေ့။ ဖော်လိုက သူ့အိမ်မှာ မြေကကျယ်တော့ စီးပွားရေးလေးဘာလေးဖြစ်အောင် ကာရာအိုကေသီချင်း ဆိုတဲ့ အခန်းလေးဖွင့်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုလို့ဟေ့။ နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒါမျိုးတွေက စိတ်ရဲ့အပန်းဖြေခြင်းမို့လို့ အတော်ကို ခေတ်စားနေတယ်ဟ’

‘ကောင်းတာပေါ့ ဖော်လိုရ..ငါတို့လည်း ကူညီလို့ရတာပေါ့။ သွား သာ လေ့လာချ’

စိန်သာဗလကစကားကို ဖော်လိုက ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ နားထောင်ရင်းက

ကျေနပ်ပြီး ငစိန်ကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးတွေ အားလုံးစာရှင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲ ကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

‘ဘယ်ဆိုးလို့လဲ စိန်သာဗလရေ...ဖော်လိုတို့ စီးပွားရေးတွေဘာတွေ လုပ်တော့မှာပဲ’

‘ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ စီးပွား ရေးလုပ်မှ တော်ကာတန်ကာကျမှာပေါ့’

အဲဒီနောက် စိန်သာဗလနဲ့ သာဗျင်တို့နှစ်ယောက် ဘာစကားမှမဆိုဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်လို့နေပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ..ဟိုမှာ ဟန်အေးပါလား။ ဒီကောင် အစောကြီးရှိသေး တယ်။ မူးလာပြန်ပြီလားမသိဘူး’

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သာဗျင်က လမ်းမဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလို ကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက စိန်သာဗလတို့သူငယ်ချင်း ဟန်အေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာပါတယ်။

‘သူငယ်ချင်းတို့..ကောင်းနေပြီလား’
‘ဟေ့ကောင် ဟန်အေး..ဒီစကားက ငါတို့က မင်းကိုမေးရမှာထွာ’

သာဗျင်က ဟန်အေးကို ဘုတော့,တော့လိုက်ပါတယ်။

‘ကိုယ်မှားသွားတယ်။ ဆောရီး..သူငယ်ချင်းတို့ ကောင်းနေလားဆို တာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ အရှိန်ရနေပြီလား မေးတာ။ ကိုယ်တို့ သမကာစကားနဲ့ ဘာသာဗေဒချင်း မှားသွားလို့ပါကွာ’

‘ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဟန်အေးရယ်..ဒါနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ဆိုင်မှားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်လာတာလဲ’

စိန်သာဗလရဲ့အမေးကို ဟန်အေးက ရယ်ကျဲကျဲပုပ်ရင်းမှ-

‘ဒီလိုကွ...ငါ အကြံဉာဏ်တောင်းတာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက မယုံလို့။ ငါနယ်မှာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်သွားလုပ်မလားလို့’

‘ဟေ...မင်းက အလုပ်လုပ်မလို့ ဟုတ်လား’

စိန်သာဗလနဲ့ သာဗျင်ဆီမှ စကားသံက အံ့အားတလင့်နဲ့ ပြိုင်တူထွက်သွားပါတယ်။

‘ဒီနေ့တော့ ထိသာဖွင့်ရင် ထိပေါက်မလားမသိဘူး။ ဖော်လိုကလည်း ကာရာအိုကေဆိုင်ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်တယ်။ ဟော...ဟန်အေးကျတော့လည်း အလုပ်လုပ်မလို့တဲ့။ ဘုရား...ဘုရား...ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်သလဲကွယ်’

သာဗျင်က ဟန်အေးကို ကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးကတော့ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဟေ့...ဟန်အေးတို့လို နေမထွက်ခင် တည်းက နေဝင်တဲ့ထိ သောက်တဲ့လူက အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ အရင်းအနှီးကကော ဘယ်သူထုတ်ပေးမှာလဲ’

‘အဲဒါပဲပေါ့ စိန်သာဗလရယ်...မူဆယ်မှာ စီဒီအခွေလွှတ်တွေ ဝယ်ပြီး ဒီမှာ ပြန်သွင်းမှာဆိုတော့ အရင်းအနှီးက အရေးကြီးတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူးကွ’

စိန်သာဗလက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ရင်းက-

‘ဟုတ်ပြီ ဟန်အေး...ငါ အကြံပေးမယ်။ အိမ်မှာ မင်းရဲ့အဖေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်။ မင်းအဖေလက်ခံရင် အဆင်ပြေပြီ။ မင်းတို့အိမ်က မိုးထားတဲ့ သွပ်တွေက အသစ်တွေချည်းမဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကိုခွာပြီး ပြန်ရောင်းရင် အရင်းအနှီးရမယ်။ မင်းအဖေကို ပြောပေါ့။ ခန့်ပြန်မိုးပေးမယ်။ ခန့်က ရောဂါမဖြစ်ဘူး၊ မပူဘူး၊ အေးတယ်ပေါ့ကွာ’

စိန်သာဗလစကားအဆုံး ဟန်အေးက ဝမ်းသာအားရအမူအရာနဲ့-

‘အိုကေ သူငယ်ချင်း...ဒီအကြံကို မေ့နေတာ။ အဖေနဲ့ အခုပဲ သွားတိုင်ပင်မယ်။ ကျေးဇူး သူငယ်ချင်း...ကျေးဇူး’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ စိန်သာဗလကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟန်အေးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ထွက်သွားပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ...မင်းနဲ့ကွာ...ဘယ်လိုအကြံပေးလိုက်တာလဲ။ သူ့အိမ်က သွပ်တွေကိုခွာပြီး ရောင်းခိုင်းတာ ဘယ်မိဘက လက်ခံမှာလဲ’

‘ငါသိတာပေါ့ သာဗျင်ရာ...တမင်တကာ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဒီကောင် မူးမူးနဲ့ ပြောချင်ရာပြောတယ်ထင်လို့ကို ပြောလိုက်တာ’

‘တော်ကြကွာ...ဟန်အေးကမူးမူးနဲ့ သူ့အဖေအိမ်က သွပ်တွေ အတင်းခွာနေမှဖြင့်ကွာ’

‘မခွာပါဘူး သာဗျင်ရာ...သူ့အဖေလား...သွပ်ခွာရောင်းပြီး အရင်းအနှီးထုတ်ပေးမှာ...ဝေးသေးရဲ့’

နေက အတော်လေးပူလာပါပြီ။ စိန်သာဗလက လက်က နာရီကို ကြည့်တော့ မနက်ဆယ်နာရီလောက် ရှိပြီ။

‘ဟော...အခုမှ သတိရတယ်။ အဖေခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့ သွားဦးမှ’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ ကောက်ခါင်ခါထသွားတဲ့ စိန်သာဗလတို့ ကြည့်ရင်း သာဗျင်က ဘာပြောရမှန်းမသိ။ မထူးပါဘူးဆိုပြီး သာဗျင်ကတော့ ဇေဒင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဖတ်နေပါရဲ့။

ညနေစာစားပြီးသွားလို့ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း ထမင်းလုံး

စီနေတဲ့ စိန်သာဗလ ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။

မနက်က ဖော်လိုမင်းစိန်နဲ့ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေတို့နှစ်ယောက် ကာရာအိုကေဆိုင်ဖွင့်ဖို့ သွားလေ့လာတာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မေးရင် ကောင်းမယ် ဆိုပြီး အိမ်ကနေထွက်လာပါတယ်။ လမ်းလည်းရောက်ရော-

‘စိန်သာဗလ..ဘယ်လဲ’

‘သာဗျင်..မင်းကကော’

‘ဖော်လိုအိမ်သွားမလို့။ ဒီကောင်နဲ့ နိုင်ငံတကာ စုံစမ်းတဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်အကြောင်းပေါ့ကွာ’

‘ဟုတ်ပြီဟေ့..ဒါမျိုးကြီးတွေကျတော့ အကြံကတူနေပြီ’

စိန်သာဗလနဲ့သာဗျင်တို့ ဖော်လိုမင်းစိန်အိမ်ဘက် အတူတူထွက်လာခဲ့တယ်။

‘စိန်သာဗလတို့ပါလားဟေ့..လာကွာ’

ဖော်လိုက စိန်သာဗလနဲ့ သာဗျင်ကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ပြောရင်းက အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဖော်လို..မင်း ကာရာအိုကေဆိုင်ဖွင့်မယ့်ကိစ္စ လေ့လာတာ ဘယ်လိုရှိလဲ’

သာဗျင်က မေးလိုက်ပါတယ်။

‘မဆိုးဘူးကွ..အဆိုဝါသနာရှင်တွေများသားဟေ့။ သူတို့ပြောပုံအတိုင်း ဆို ညှိမ်းတွေမှာ ပိုများတယ်တဲ့။ လူတွေရဲ့စိတ်ထွက်ပေါက်က တစ်နေ့တာ နှစ်နေ့တာ သမ္ပူအားလုံး သီချင်းဆိုတာနဲ့ စီးမျှောတာတဲ့။ ကိုယ်က အခွေအောင် ဝယ်နိုင်ဖို့ပဲလို့တယ်။ တစ်နေ့ကို ဝင်ငွေက ငါးထောင်လောက်

တယ်တဲ့။ ခြောက်သိန်း ခုနစ်သိန်းလောက်တော့ ရင်းရမှာပဲ။ ဒါက စက်ဖိုးချည်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အဆောက်အဦဆောက်တာ မပါသေးဘူး’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွ..နေ့စဉ်ဝင်ငွေရတော့ ငါတို့ကို လက်ဖက်ရည် နေ့တိုင်း တိုက်နိုင်တာပေါ့ကွာ’

သာဗျင်စကားအဆုံး စိန်သာဗလက-

‘ဖော်လို..သီချင်းဆိုတဲ့လူတွေကိုလည်း ဆိုတာ ကောင်းတာတို့၊ မကောင်းတာတို့။ လာဆိုတဲ့လူတွေစကားနားထောင်ပြီး ဖော်လို မလိုက်နဲ့ နော်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စက်ဖွင့်ပေး။ ဒါမျိုးကြီးတွေ မင်းက ဖြစ်မှာစိုးလို့’

‘အေးပါ..စိန်သာဗလရယ်..မင်းတို့လည်း အဆိုလေးဘာလေး ဟဲလို့ ရတာပေါ့’

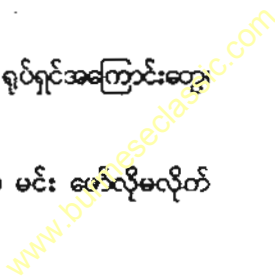
‘ဖော်လို..မင်းသာ ကာရာအိုကေဆိုင်ဖွင့်လို့ကတော့ အခုဆို ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရွာဆန်လို့ဆိုပြီး ဗီဒီယိုလာလာရိုက်နေတဲ့သူတွေတောင် ဓာတ်ရာဖိုးသုံးပုဒ်ဆိုတော့ ဝင်ဟဲချင်သူ ဟဲဦးမှာ။ မြန်မြန်သာ ဖွင့်ဟေ့’

‘ရှေ့လလောက်တော့ဖွင့်မယ် သာဗျင်ရာ..ဖွင့်ပွဲတွေဘာတွေ လုပ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အသောက်အစားတွေ ပါလို့မရဘူး။ တော်ကြာ စိန်သာဗလမွေးနေ့ပွဲကလို့ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့’

ဖော်လိုက စိန်သာဗလတို့နဲ့ စကားပြောနေရင်းမှ လမ်းမဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ကိုတာတီးပါလားဟေ့..ကြားရဦးမယ်ကွာ.. ရုပ်ရှင်အကြောင်းတွေနား ဝှမ်းဆို့တေးမှဖြစ်မယ်’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖော်လို..ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ဖော်လိုမလိုက်တော့ပါလား’

'ဖော်လိုလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး စိန်သာဗလရေ..ဒါမျိုးက နားကိုက်တယ်' ဖော်လိုက ပြောပြီးရုံသာရှိသေး ကိုတာတီးက စိန်သာဗလတို့ရှိ တဲ့နေရာ ရောက်လာပါတယ်။

'စိန်သာဗလတို့ကော သာဗျင်တို့ကောပါလား။ အေးကွာ..ငါလည်း မင်းအိမ်ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ငြိမ်းအေးနဲ့ အိမ်မှာမတွေ့ဘူး။ ငါ့အဒေါ်အိမ် ကိစ္စလေး။ မင်းအိမ်က မင်းသူငယ်ချင်းတစ်အိမ်အိမ်မှာ ရှိနိုင်တယ်ဆိုလို့ အရင်ဆုံး ဖော်လိုအိမ်လာတာ။ ငြိမ်းအေးမှမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့အသိတွေ ထဲက အိမ်ဝယ်သူ ရှိမယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်ကွာ'

'ဒါမျိုးကြီးက ရပါတယ်။ ငြိမ်းအေးနဲ့ဆိုလည်း ပိုကောင်းတာပဲ' စိန်သာဗလကကားအဆုံး ကိုတာတီးက ဖော်လိုကို-

'ဖော်လို..မင်း ကာရာအိုကေဖွင့်မလို့ဆို။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ ဘယ် လိုဖွင့်ရသလဲဆိုပြီး ဒီနေ့သွားလေ့လာတာ။ ငါ့ကို ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲ ပြောလိုက်လို့'

'ဟုတ်တယ် ကိုတာတီးရဲ့..နေ့စဉ်ဝင်ငွေလေးဘာလေး ရအောင်ပေါ့ ဗျာ'

'ဒီကာရာအိုကေဆိုတာ ဂျပန်က စတာကွ။ အရင်တုန်းက အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အခုကို နိုင်ငံတကာမှာပြနေတဲ့ 'ဂေရှားမယ်'ဇာတ်ကား သိတယ်မဟုတ်လား။ အရင်တုန်းက ကာရာအိုကေအစား ဂေရှားမယ်တွေက အဆို၊ အက၊ အနှိပ် အားလုံးပဲပေး။ ဒါကို တရုတ်က မင်းသမီးဂေါင်းလီတို့ ဘာတို့နဲ့ သရုပ်ဆောင်လိုက်တော့ ကမ္ဘာကျော်သွားတာပဲပေး။ ဒီလို ဂန္ထဝင် မြောက်တဲ့ ဂျပန်ဇာတ်ကားရှိသေးတယ်။ Snow Country လေး၊ ဂေရှားမယ် ဝေ့ဘဝကို ရိုက်ပြတာ။ သိပ်ကောင်းဟေ့'

စိန်သာဗလတို့ တော်တော်ခေါင်းစားသွားပါတယ်။ ကိုတာတီးက တော့ သူ့သီအိုတိုင်း လုပ်ပြီလို့။ ဒါကို စိန်သာဗလက ဖော်လိုကို မျက်စိ ခိုက်ပြရင်း-

'ဖော်လိုရေ..ချဲ့လင်တံခါးဂျိတ်ဟေ့'

'ဟာ..အဲဒီဇာတ်ကား သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ မိုက်ကယ်ဒေါက် ကလပ်စ်နဲ့ ဘရစ်ဝီလီတို့ တစ်ယောက်က ရဲ့၊ တစ်ယောက်က လူဆိုး။ ဆူနတ်တွေပစ်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုးကြ တြိတ်ကြနဲ့ ရေရေလည်လည် မိုက်တာ'

'မဟုတ်ဘူး ကိုတာတီးရ..ဖော်လိုကို ကျွန်တော်ပြောတာက ချဲ့လင် တံခါးဂျိတ်ဆိုတာ ခြင်တွေ ပြတင်းပေါက်ကဝင်လာလို့ တံခါးပိတ်ဟေ့လို့ နေတာ။ ခင်ဗျားကလည်း ဒါမျိုးကြီး ဖြစ်၊ ဖြစ်တတ်ပါရဲ့။ စကားမဟာနဲ့။ အတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထင်နေတာကိုး'

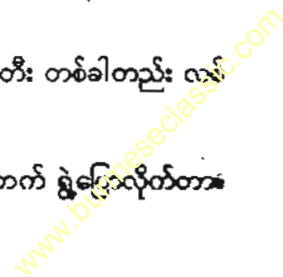
ကိုတာတီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာ ဖြစ်သွားရင်းမှ-

'ဟေ..ဒါလား။ ငါက သိပါဘူးကွာ။ ငါကြည့်ရတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ် ကားမှာမညံ့နဲ့တူလို့။ အဲဒီဇာတ်ကားပြောတယ် ထင်သွားတာ။ Sorry.. Sorry'

ကောက်ခါငင်ကာပါပဲ။ ကိုတာတီးတစ်ယောက် ဖော်လိုတို့အိမ်ပေါ် ကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

'စိန်သာဗလကတော့ ပိုင်တယ်ကွာ။ ကိုတာတီး တစ်ခါတည်း လယ် ပြေးတာ'

'ဖော်လိုရေ..တမင်တကာ ငါက ဆန့်ကျင်ဘက် ရွဲပြောလိုက်တာ။ အဲဒါ သာဗျင်ပေးတဲ့ ကက်ကင်းပဲ'

၁၀၄

ပဉ္စမိနိဂါး

'ဒါခေါ်ကွာ...အမြဲလွဲတဲ့ စိန်သာဗလ...တည့်အောင်လုပ်ပေးလိုက်
တာ'

စိန်သာဗလတို့သုံးယောက်သား ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေ ပြော
လိုက်ကြတာ မိုးတော်တော်ချုပ်မှပဲ လူစုခွဲပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့
တယ်။

မမြင်ရတဲ့
ပရလောကထဲက
ပြိတ္တာ၊ သရဲ၊ တစ္ဆေထက်
ကိုယ့်ခန္ဓာထဲက
သရဲသဘက်ကို ကြောက်ပါ။

အခန်း(၁၀)

‘စိန်သာဗလရေ..စိန်သာဗလရေ..’

အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးရှေ့ကနေ အော်သံကြားလို့ စိန်သာဗလ ကြည့်လိုက်
တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ခနိတွေတင်ထားတဲ့ လှည်းတစ်စီးရပ်ထားပြီး ဟန်အေးကို
တွေ့ရပါတယ်။

‘စိန်သာဗလရေ..မင်းပြောတဲ့အကြံအတိုင်း ငါက အဖေ့ကို ပြောပြ
တာ၊ ငါ့အဖေကလည်း လက်ခံတယ်ဟေ့။ သူလည်း သွပ်မိုးနဲ့နေရတာ
ပူလို့၊ မနေချင်ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ အိမ်မှာမိုးထားတဲ့ သွပ်တွေကော၊ ပြီးတော့
အိမ်သာမှာမိုးထားတဲ့သွပ်ပါမကျန် အကုန်ရှောင်းလိုက်ပြီဟေ့။ အခု ဒီခနိတွေ
ပြန်မိုးမယ်။ အရင်းအနှီးလည်းရပြီ။ အဲဒါ မင်းပေးတဲ့အကြံပဲဟေ့။ မူဆယ်က
ပြန်လာရင် မင်းအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်လာပေးမယ်ဟေ့’

ဟန်အေးကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောတာ တကယ်
အတည်ဖြစ်သွားလို့ စိန်သာဗလက-

'ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါမျိုးကြီးမျိုးကို သာဗျင်ကို ပြောပြရဦးမယ်'

'အေး...ဒါဆို သွားပြီ စိန်သာဗလရေ'

စိန်သာဗလခြံဝင်းရှေ့ကနေ ဟန်အေးက ခနီလှည်းကို တွန်းသွားပါတယ်။

စိန်သာဗလလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်ကို သုတ်ခြေတင်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

'ဒါဆို ဟန်အေးက တကယ်စီးပွားရေးလုပ်တော့မှာပေါ့'

'ဟုတ်တယ် သာဗျင်ရေ...ဒီအမူးသမားတော့ တကယ်စီးပွားရေးလုပ်ဖြစ်သွားပြီ။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲမသိဘူး'

'ဟ...ဒါမျိုးက တကယ်စီးပွားဖြစ်သွားတဲ့လူမျိုးတွေ ရှိတယ်နော်' သာဗျင်နဲ့ စိန်သာဗလတို့နှစ်ယောက် ဟန်အေးအကြောင်း စကားကောင်းနေတုန်း နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေနဲ့ အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေး ရောက်လာပါတယ်။ စိန်သာဗလက ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို-

'ငြိမ်းအေး...မင်း ကိုတာတီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား။ သူ့အဒေါ်အိမ် ရောင်းမယ်ဆိုတာလေ'

'တော်စမ်းပါကွာ...အဲဒီ သူ့အဒေါ်အိမ်က လမ်းရဲ့အစွန်မှာ ဆောက်ထားတဲ့အိမ်ကြီးကွ။ လူကလည်း အဲဒီနေရာနားမှာ ကန်စွန်းခင်းပဲရှိလို့ လူပြတ်ဣယ့်။ အဲဒီအိမ်က သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာ။ ဘယ်သူက ဝယ်မှာလဲ။ ဒီမှာလည်း ခေါင်းစားနေလို့ဟေ့'

ငြိမ်းအေးက စိန်သာဗလအမေးကို ဖြေရင်းက သူ့မျက်နှာမှာ တစ်စုံ

တစ်ခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကို သာဗျင်က သတိထားမိသွားပါတယ်။

'ငြိမ်းအေး...မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ။ တစ်ခုခုလန့်နေသလိုပဲ'

'သာဗျင်ရာ...ငါက ဘာမှမကြောက်တတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိသားနဲ့။ အခု တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှာကွ။ ညဘက် တစ်ရေးနိုး အိမ်သာသွားတိုင်း ခြံထောင့်မှာ သရဲခြောက်ခံရတယ်ကွာ'

ငြိမ်းအေးစကားကြောင့် အားလုံးက အာရုံစူးစိုက်ပြီး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လို့နေပါတယ်။

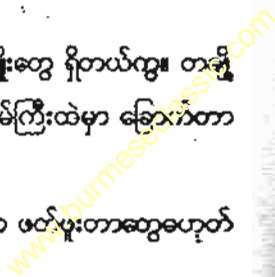
'ဟုတ်ပါ့မလား ငြိမ်းအေးရာ...မင်းက မူးမူးနဲ့ မြင်မိမြင်ရာ မြင်နေတာဖြစ်ပါဦးမယ်။ မင်းမိန်းမ မိခိုင်ကျတော့ကော အခြောက်မခံရဘူးလား။ ဒါမျိုးကြီးက ဟုတ်မှလည်း လုပ်စမ်းပါ'

'တကယ်ပါ စိန်သာဗလရ...သရဲက ငါ့တစ်ယောက်တည်း ရွေးခြောက်တာကွ။ နှစ်ရက်ဆက်တိုက်ကို ခြောက်ခံရတာ။ ငါက ညတစ်ရေးနိုး အိမ်သာတက်တဲ့အကျင့်ကပါနေတော့ ခက်တယ်ကွာ။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ခယ်မကျတော့ တစ်ရေးနိုး အပေါ့အပါးမှ မသွားတတ်တော့ ဘယ်ခြောက်ခံရပါ့မလဲကွာ'

ငြိမ်းအေးက သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်းမှ ရေခွေးကြမ်းကို ငှဲ့သောက်လိုက်ပါတယ်။

'နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒီလိုသရဲခြောက်တာမျိုးတွေ ရှိတယ်ကွ။ တချို့က ကားပေါ်မှာ သရဲက ပါလာတာ။ တချို့က အိမ်ကြီးထဲမှာ ခြောက်တာတွေလေကွာ'

'ထွန်းရွှေရာ...အဲဒါတွေက မင်းစာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာတွေဟေ့တတ်

ဘယ်ကလာ စာအုပ်ထဲ ဖတ်ရမှာလဲ သာဗျင်ရ..ရုပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယို တွေထဲမှာ ကြည့်ရတာလေကွာ။ ဒါက နိုင်ငံတကာမှာရှိလို့နေမှာပေါ့”

စိန်သာဗလက ထွန်းရွှေကို ကြည့်ရင်းက-

“ထွန်းရွှေရာ..မင်းကိုလေ ကိုတာတီးနဲ့ တွဲပေးရမယ်။ နိုင်ငံတကာမှာ က ရုပ်ရှင်၊ဗီဒီယိုဆိုတာ ကမ္ဘာကိုဖြန့်ရတော့ ကြည့်ကောင်းအောင် ရိုက်ရ တာပေါ့ကွာ။ ဒါမျိုးကြီးတွေက လူတွေ ယုံထင်၊ကြောင်ထင် ထင်ဦးမယ်”

ငြိမ်းအေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာနဲ့-

“လုပ်စမ်းပါဦးကွာ..ငါ့ကို သရဲမခြောက်တဲ့နည်း ပေးစမ်းပါဦးကွာ”

ငြိမ်းအေးပုံစံက တကယ်မသိလို့ နည်းလမ်းတောင်းတဲ့ဟန်မျိုး ပေါက် နေပါတယ်။ အိမ်ပွဲစားပီပီ သူများကို လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး ပြောခဲ့လေ သမျှ ဒင်းကို ဒီတစ်ချိတော့ ကောင်းကောင်းပညာပေးရတော့မယ်လို့။

“ဒီလိုလုပ် ငြိမ်းအေးရဲ့..သရဲကို တန်ပြန်တဲ့နည်းပေါ့ကွာ။ မင်း ညအိပ်တော့မယ်ဆို မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်ပြီး အိပ်။ အဲ..မင်းရဲ့မိန်းမ မိခင်နဲ့ တစ်ခြင်ထောင်တည်းမအိပ်နဲ့၊ ခွဲအိပ်။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်တာ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့။ ညတစ်ရော့နိုး အိမ်သာသွားရင် ပုဆိုးကိုမြဲလိုက်၊ ပါးစပ်က အဖျားတက်သလို ညည်း။ သရဲနဲ့တွေ့ရင် မြဲထားတဲ့ပုဆိုးကိုလှစ်ပြီး မင်းရဲ့မျက်နှာကို ပြလိုက်။ ဒါဆို မင်းကိုခြောက်တဲ့ သရဲက တစ်ခါတည်း မင်းရဲ့မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်။ မယုံရင် ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဒီည လုပ်ကြည့်”

ငြိမ်းအေးက စိန်သာဗလရဲ့ အကြံပေးတဲ့စကားအဆုံး-

“စိတ်ချ စိန်သာဗလ..ငါ့ကိုခြောက်တဲ့သရဲ ဒီညတော့ မင်းရဲ့နည်း

တိုင်း တွေ့ပြီပေါ့ကွာ”

“စိန်သာဗလ..မင်းရဲ့နည်းကိုတော့ ငါတို့နိုင်ငံတကာမှာ မတွေ့ဖူး သူးနော်”

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက လက်ခါပြရင်းမှ စိန်သာဗလကို ပြောလိုက် ပြတယ်။

“ဒါက မြန်မာနည်းကွ။ ငါလေ့လာထားတာကို အခုလိုပြောခွင့်ရတာ”

“ဟေ့ကောင် စိန်သာဗလရေ..သာဗျင်ဆိုတဲ့ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ ပေါင်းနေ အတော်ကြာပြီ။ မင်းမှာ ဒီလိုဟာမျိုးတွေသိတာ ငါလည်းမသိရပါလား”

အရေးထဲ သာဗျင်က စပ်စုနေလို့ စိန်သာဗလက မသိမသာ မျက်စိ ပြလိုက်တော့မှ သာဗျင်က ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ တယ်။

“ငြိမ်းအေး..ဒီည မင်းလုပ်ကြည့်ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ဟေ့။ ဒါမျိုးကြီး ခြစ်ကိုဖြစ်လာမှာ”

“တွေ့ပြီကွာ..ငါ့ကိုခြောက်တဲ့သရဲ ငါက ပြန်ခြောက်ပြီး ချွန်ပါတ်၊ ခြောက်ပါတ်ကို တောင်းကိုတောင်းပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ငြိမ်းအေးရဲ့အမူအရာက စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကိုလာတဲ့ ခုနကဟုတ်တော့တာ အမှန်ပါ။

စိန်သာဗလကတော့ ညရောက်လျှင်တော့ ငြိမ်းအေးတစ်ယောက် သိသို့ဘယ်ပုံ ရင်ဆိုင်လေမလဲဆိုတာ သိချင်နေတာက အမှန်ပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ငြိမ်းအေး တစ်ယောက် စိန်သာဗလရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း သရဲမကြောက်အောင်

သူက ပြန်ခြောက်ရင်း တွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ပြောပြရင်း ကြားခဲ့ရတာတွေက တော့...။

အိမ်ထဲမှာ အားလုံးက အိပ်မောကျနေပြီ။ ငြိမ်းအေးတစ်ယောက် အသာလေး ခြင်ထောင်ထဲက ထွက်လိုက်တယ်။ သူ့မိန်းမ မိခိုင်ကတောင် သူ့ကို မေးသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ခြင်ထောင်ခွဲအိပ်သလဲမေးတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ရအောင်လို့ဆိုပြီး သူက ရှင်းပြခဲ့ရသေးတယ်။

အဲ...ခြင်ထောင်ခြေရင်းမှာ အိမ်ကလူတွေမသိအောင် မီးဖိုချောင်ထဲကနေ ဝှက်ပြီးယူလာတဲ့ ထမင်းအိုးဖင်ကို လက်နှံ့စမ်းပြီး ထမင်းအိုးဖင်က ပေနေတဲ့ အိုးမည်းတွေကို မျက်နှာမှာ စိမ်ပြေနေပြေ ထိုင်သူတ်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲကလည်း သူ့ကိုခြောက်တဲ့သရဲတော့ တွေ့ပြီလို့။

ပြီးလည်းပြီးရော ခြင်ထောင်ထဲပြန်ဝင်ပြီး အိပ်လိုက်တယ်။

ညဉ့်နက်တော့ သူ့အကျင့်အတိုင်း အိမ်သာက တက်ချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ခြင်ထောင်ထဲက သူထွက်ပြီး ပုဆိုးကိုခြုံ အိမ်သာတက်ဖို့ နောက်ဖေးတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ပါးစပ်က စိန်သာဗလက ညည်းခိုင်းတဲ့အတိုင်း ညည်းရင်း အိမ်သာရှိတဲ့နေရာ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ လကလည်း မိုက်နေတော့ မှောင်မည်းနေတယ်။

ခါတိုင်းနှစ်ရက်က သူ့ကို အိမ်သာတက်တုန်း သရဲခြောက်တဲ့ ငှက်ပျောပင်ကြားကို သူကြည့်လိုက်တယ်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေတဲ့ အရိပ်နှစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။

ငြိမ်းအေး တွေးလိုက်တယ်။ သေချာပြီ ဒါသူ့ကိုခြောက်တဲ့ သရဲပဲလို့ ညကသောက်ထားတဲ့ အရှိန်ကလည်း မပြေသေးတဲ့အပြင် စိန်သာဗလရဲ့

ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လုပ်ထားတာဆိုတော့ ရဲကလည်း နည်းနည်းရဲနေတယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အဲဒီငှက်ပျောပင်နားက အရိပ်နှစ်ခုနဲ့ ခြောက်တဲ့ နေရာနားကိုသွားပြီး အဲဒီသရဲကို နောက်ထပ်မခြောက်ရဲအောင် ပညာပေး ယေဆိုပြီး ပုဆိုးကိုခြုံ ပါးစပ်က ညည်းသံပြုရင်းက ငှက်ပျောပင်နားရောက်အောင် သွားလိုက်တယ်။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေတဲ့ အရိပ်နှစ်ခုနားလည်းရောက်ရော ငြိမ်းအေးက ခေါင်းမြီးခြုံထားတဲ့ ပုဆိုးကို အောက်လျှောချရင်းက ပါးစပ်ကနေ အော်လိုက်တယ်။

‘ဂရား...ဟား...ဟား...’

‘အောင်မယ်လေး...သရဲ...သရဲ...’

အရိပ်နှစ်ခုက အလန့်တကြားနဲ့ အော်သံတွေကြောင့် အိပ်နေတဲ့ မိခိုင်ကော ဘေးအိမ်ကလူတွေပါ နိုးလာကြတယ်။

‘ဟင်...တင့်တင့်’

‘ဪ...သန်းစိန်’

ငြိမ်းအေးနှုတ်က ဤသို့ပဲပြောနိုင်တယ်။ အဖြစ်အပျက်အမှန်ကတော့ ညဘက် ငြိမ်းအေးတို့အိပ်မှ ငြိမ်းအေးမိန်းမ မိခိုင်ရဲ့ညီမ တင့်တင့်က အိမ်ဈာန်ဖေး ငှက်ပျောပင်ကြားမှာ ခြေရင်း ငါးအိမ်ကျော်က ပလတ်စတစ်ခွဲတဲ့ သန်းစိန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တော့ ချိန်းတွေ့ကြတာပါ။

တစ်ရေးနီးရင် ငြိမ်းအေး အိမ်သာတက်တတ်တာသိတော့ နောက်ရက်က သူတို့ချိန်းတွေ့ရင် ငြိမ်းအေး အိမ်သာလာမတက်နိုင်အောင်လို့ သရဲအဖြစ်ခြောက်တဲ့ပုံစံမျိုး လုပ်ခဲ့တာကို ရှင်းပြပါတယ်။

ဒီညတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အချစ်ရေယဉ်ကြောမှာ မျောနေကြတုန်း

ငြိမ်းအေးကို သတိမထားမိတာနဲ့ အဖြစ်မှန်တွေ သိကုန်ကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

‘အဲဒါပါပဲ စိန်သာဗလရယ်..မင်းပေးတဲ့အကြံအတိုင်း သံရဲထို ခြောက်လိုက်တာ၊ သံရဲမဟုတ်ဘဲ ငါ့ခယ်မ ငြိမ်းနေကတည်း။ အမြတ်ထွက် သွားတာကတော့ သန်းစိန်ပဲဟေ့။ ရပ်ကွက်ပတ်ဝန်းကျင်က သိသွားတော့ ငါ့ခယ်မနဲ့ ပေးစားရတော့မယ်လေ’

ငြိမ်းအေးရဲ့ မချီတင်ကလေးသံနဲ့ ပြောစကားကို နိုင်ငံတကာထွန်းသူ က-

‘နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒါမျိုးမရှိသေးဘူးဟေ့ စိန်သာဗလရေ..မင်း နည်းက နိုင်ငံတကာမှာ ပထမပဲဟေ့’

‘ဒါပေါ့ကွာ..ယုန်ထောင် ကြောင်မိဆိုတာ။ ဒီအတွက် မိခိုင်ညီခေါ် ရည်းစား သန်းစိန်ကတော့ စိန်သာဗလကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပဲဟေ့’

‘ဒါမျိုးကြီးကလည်းကွာ..ဖြစ်မှဖြစ်တတ်ပါတယ် သာဗျင်ရာ’

စိန်သာဗလက ငြိမ်းအေးမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း-

‘ငြိမ်းအေး..မင်းမိန်းမကကော ဘာပြောသေးလဲ’

‘ပြောတာပေါ့၊ စိန်သာဗလရယ်..ဒီရက်အတွင်း ဝင်ငွေမကောင်းဘဲ ကြားထဲ ဒီညနေ သန်းစိန်က တင့်တင့်ကို အိမ်မှာ လူကြီးတွေနဲ့ လာတောင် မယ်လေ။ အဲဒါ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့် လုပ်ရဦးမယ်။ မင်းတို့လည်း ညနေ လာခဲ့ဦး။ မိခိုင်ကတော့ သူ့အမေဆီ သွားတယ်။ ညနေအိမ်လာခဲ့ဖို့ အတန်း အကြောင်းသွားပြောရင်း ပိုက်ဆံလေးဘာလေး သွားချေးပေါ့ကွာ’

ငြိမ်းအေးရဲ့စကားကြောင့် အားလုံးက ပိုင်းရယ်ကြပါတယ်။ ဒီကြာ

ဆဲ သာဗျင်က-

‘နောက်ဆိုရင် အရပ်ထဲက ကောင်မလေးတွေက စိန်သာဗလဆီ ဘာပြီး သရဲပြန်ကြောက်မယ့်နည်းတွေ လာတောင်းတော့မှာဟေ့။ ဒီတော့မှ ချတို့ မြန်မြန်စွဲကြမှာ’

အဲဒီစကားတွေ နားထောင်ရင်း မရယ်နိုင်သူရယ်က စိန်သာဗလပါ။ ညီထွက် ဆန်ကျင်ဘက်လုပ်ပေးကာမှ ဟိုနှစ်ယောက်အတွက် အလုပ်ဖြစ် ချတယ်လို့။

ဂျပုဗ္ဗကိစ္စဟာ
တၢ်ခါတၢ်လေ
ကိယုဒဗျာ
လူကြမ်းပြစ်ရရာ

အခန်း(၁၁)

‘စိန်သာဗလ...လာဟေ့...ထိုင် သူငယ်ချင်း၊ ဘာသောက်မလဲ...ဘာ
အလဲ’

စိန်သာဗလတစ်ယောက် ငစိန်တို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း
အဲဒီအိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက ပြောလိုက်လို့ အံ့အားသင့်သွားပါရဲ့။
အောင်မယ် ဒီကောင့်လက်မှာလည်း လက်စွဲတွေဘာတွေနဲ့ တစ်ခါ
လက်ဖက်ရည်မတိုက်ချင်တဲ့ ငြိမ်းအေး...ငွေစကြေးစရွှင်လာပြီထင်ရဲ့။
အဲဒါမှာ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေက အဝီတွက်နေကြတာ။

‘နေစမ်းပါဦး ငြိမ်းအေးရ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလည်း စိန်သာဗလရဲ့၊ မင်းက နေမကောင်းလို့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မလာတဲ့နေ့တွေမှာ အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်ကုန်တာဟေ့’
ငြိမ်းအေးက အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံထောင်တန်တွေကို ထုတ်လိုက်
ယပ်တောင်လိုလုပ်ကာ ယပ်ခပ်လိုက်ပါတယ်။

‘ငြိမ်းအေး...ဒါမျိုးကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ကဲ...ထွန်းရွှေ ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါဗျာ’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ဆမူဆာကိုစားလိုက်ရင်းမှ-

'ငါတို့ နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒါမျိုးတွေရှိတာပဲ၊ ဘာလဲဆိုတော့ကွာ
နိုင်ငံတကာမှာ ပွပေါက်တွေတိုးတာရှိတယ်'

'ဟာကွာ..ဒီကောင် နိုင်ငံတကာကမတက်ဘူး။ ဒီလိုဟေ့..မင်း
သိတယ်မဟုတ်လား၊ စိန်သာဗလရယ်၊ ဟို မင်းသားရူး သောင်းစော်လေး
အေး..သူမိဘတွေက ပိုက်ဆံကလည်းချမ်းသာ၊ ဒီကောင်က အညာက
ရန်ကုန်မှာ အခြေချပြီး ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုမင်းလုပ်ချင်ကယ်ဆိုလို့ သူမိဘတွေ
ငါတို့ရုပ်ကွက်၊ ဝဲပြောင်းလာတယ်။ သား ငြိမ်းအေးက တိုက်ဝယ်ပေးရတယ်
လေကွာ။ မင်းတို့ နောက်လမ်းက ဦးဘကြီးတို့တိုက်ကို ဒီကောင်ဝယ်
လိုက်တာ ငါးသိန်းလောက်ခိုင်သွားတယ်ဟေ့..ဒါကြောင့် ဒီကောင် ရွှင်
တာ'

'ဒါဆို သာဗျင်..ဟိုမင်းသားရူးသောင်းစော်က ဗီဒီယိုမင်းသားလုပ်
တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်ငါး'

'ဟုတ်တယ်ဟေ့..အခု ဖော်လိုရုံကရာအိုကေအခန်းမှာ သီချင်းအဆို
ကျင့်နေလေရဲ့။ သူ မင်းသားဖြစ်ရင် စတိတ်ရှိုးတွေဘာတွေဆိုတဲ့အခါ အခင်
အခဲမဖြစ်အောင်လို့တဲ့ကွာ။ ဒီကြားထဲ ပြောသေးရဲ့..ရုပ်ကွက်ထဲ ဗီဒီယို
လာရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာတွေကိုလည်း ဖိတ်ခိုင်းသေးတယ်။ သူ့အိမ်မှာ ထင်
လာစားပါတဲ့ကွာ'

သာဗျင်ရဲ့ စကားနားထောင်နေတဲ့ စိန်သာဗလကတော့ ရုပ်ကွက်ထဲ
မှာ မနှစ်ကဖြစ်ပျက်တဲ့ သောင်းစော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ
ပဲ တွေးနေမိပါတယ်။

သောင်းစော်တစ်ယောက် ဘာတွေမွေ့လေဦးမလဲမသိ။

'ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်ကွာ..ဝါသနာပါတော့ ခက်သ

ဟေ့'

စိန်သာဗလက အဲဒီနောက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာလိုက်ပါတယ်။
ဒီအချိန်မှာပဲ ဖက်ဆစ်ဂျပ်နတ်စုံနဲ့ လူနှစ်ဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာပါတယ်။

'လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ဟေ့'
ဖက်ဆစ်ဂျပ်နတ်စုံနဲ့ လူနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က လက်
ဖက်ရည် လှမ်းမှာလိုက်ပါတယ်။

'ဆရာတို့ လွတ်လပ်ရေးမရသေးဘူးလား'
ငစိန်က လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ချပေးရင်းမှ ပြောလိုက်ပါတယ်။

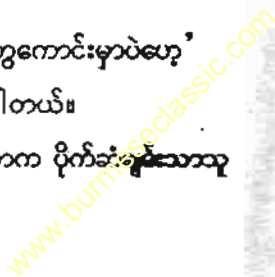
'မရသေးဘူးဗျ..အခုမှ ချွေးတပ်ဆွဲတုန်း'
ဂျပ်နတ်စုံပတ်ထားတဲ့ တစ်ယောက်က ငစိန်ကို ပြန်ပြောရင်း ရယ်
လိုက်ပါတယ်။

စိန်သာဗလတို့ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ဗီဒီယိုလာရိုက်ကူးတဲ့ အဖွဲ့ထဲမှ သရုပ်
ဆောင်နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ငစိန်က နောက်လိုက်တာပဲလို့ စိန်သာဗလက
တွေးနေမိတယ်။

'ငါတို့ရုပ်ကွက်လည်း ဟောလီးဝုဒ်ဖြစ်တော့မယ်ဟေ့..ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို
သမားတွေက ငါတို့ရုပ်ကွက်က တောဆန်တော့ နယ်သွားစရာမလိုတော့ဘူး
ပေါ့ကွာ'

'ဒါဆို သာဗျင်ရေ..သေချာပြီ အိမ်ချေးတွေကောင်းမှာပဲဟေ့'
ငြိမ်းအေးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

'နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာနေတာက ပိုက်ဆံချမ်းသာသူ
တွေချည်းပဲကွ'.

‘ဒါမျိုးကြီးကတော့ ဒီနားမှာ ရှားတာပေါ့ကွာ။ တို့ရုပ်ကွက်မှာပဲ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုတွေရိုက်ကြတော့ အရင်တုန်းကတော့ လူတွေဘာတွေ ဝိုင်းဆုံ ကြည့်နေသေးတယ်။ အခုတော့ ကြည့်မယ့်လူတောင် သိပ်မရှိဘူးမဟုတ် လား’

‘ဒါပေါ့ စိန်သာဗလရဲ့ နောက်ဆို ကျောက်ပန်းတောင်းက ငွေးချိုတာ တို့လို ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုသမားတွေများလာရင် ငါတို့ရဲ့အိမ်တွေ၊ ခြံတွေတောင် ဇာတ်ဝင်ခန်းအဖြစ် ငှားစားလို့ရတော့မှာကွ’

သာဗျင်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ နိုင်ငံ တကာထွန်းရွှေက လမ်းမဘက် လက်ညှိုးထိုးရင်း-

‘ဟိုမှာ ကိုတာတီးပါလား... ဒုက္ခပါပဲ၊ နားတော့ ငြီးတော့မှာပဲ ကိုတာတီးကတော့ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ဆိုင်ထဲ ကိုဝင်လာရင်းထ-

‘စိန်သာဗလ... ဟန်အေး မူဆယ်ကပြန်လာပြီ။ သူ့အိမ်ကိုလာခဲ့ပါဦး တဲ့။ မင်းကို လက်ဆောင်ပေးမလို့တဲ့’

‘ဟုတ်လား ကိုတာတီး၊ ဒီကောင် စီးပွားဖြစ်လာပြီထင်တယ်’

‘ဒါတော့မသိဘူး၊ သွားလိုက်ဦး... ငါ့ကိုကွာ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေ သိပ်ကြည့်တာ၊ အခု ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ရိုက်နေတဲ့ ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာထဲ ထမင်းရောင်းတဲ့မညွန့်ကပြောလို့ ငါ့ကို ငါကြည့်ရတဲ့ဇာတ်ကားအကြောင်း တွေ ပြောပြပါ။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးမယ်ဆိုလို့ သွားပြောပြလိုက်ဦးမယ် ဟေ့... ဗဟုသုတ ရုပ်ရှင်သမားတွေရတာပေါ့ကွာ’

အားရဝမ်းသာစွာနဲ့ပြောရင်း ကိုတာတီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

‘နိုင်ငံတကာမှာလည်း ကိုတာတီးပြောသလိုမျိုး ရှိတာပဲဟ’

‘ဟာကွာ... ဘာရှိရမှာလဲ၊ အဲဒါ ကိုတာတီးမသိလို့’

ငြိမ်းအေးက လက်ဖက်ရည်သောက်နေတဲ့ ဂျပန်ဝတ်စုံနဲ့ ဗီဒီယိုထဲက သရုပ်ဆောင်နှစ်ယောက်ကို မသိမသာကြည့်ရင်းမှ လေသံကိုတိုးလိုက်ရင်း-

‘အဲဒါ ကိုတာတီးကိုလုပ်စားတာကွ၊ ဟို ဒါရိုက်တာက ကိုတာတီး ကြည့်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကို နားထောင်ပြီး ဇာတ်လမ်းရှာတာ။ ဒီတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းက ပိုက်ဆံအများကြီးပေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ငါတို့ အိမ်ပွဲ အလောကနဲ့ပြောရင် ခွင်ဆင်လိုက်တာ။ ကိုတာတီးကလည်း ရုပ်ရှင် အကြောင်းပြောရရင်ပြီးရော ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ပြီပေါ့’

‘ငြိမ်းအေးပြောတော့လည်း ဒါမျိုးကြီးက ဖြစ်တတ်တာပဲကိုး’

‘ကဲ... စိန်သာဗလ ဒါပြီးရင် ငါတို့ ဟန်အေးအိမ်ဘက်သွားရအောင်။ ငါ့သွား ဘယ်လောက်ဖြစ်လာသလဲသိရတာပေါ့ကွာ’

စိန်သာဗလရယ်၊ သာဗျင်ရယ်၊ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေတို့ ငြိမ်းအေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆက်ထိုင်မယ်ပြောလို့ သူတို့သုံးယောက် ဟန်အေး အိမ်ထက်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီမှာတင် ကြုံးခဲ့ရတာက-

‘ကောင်းကြသေးရဲ့လား စိန်သာဗလရယ်... ငါ့သားဟန်အေး စီးပွား ဖြစ်လာပုံ လာကြည့်ပါဦးကွာ’

ဟန်အေးတို့အိမ်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဟန်အေးရဲ့အဖေ ဦးမြက အော် ခြောက်တယ်။

‘စိန်သာဗလ... မင်းက ဒီကောင်ကို အကြံပေးတယ်လေ။ အရင်းအနှီး မျိုးရင် အိမ်ကသွပ်တွေ ခွာရောင်း၊ ခန့်မိုးပြီး စီးပွားရေးလုပ်ဆိုတာလေ...’

တော်တော်အကျိုးအမြတ်ဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေး၊ ခေါင်းရင်းမှာကြည့်စမ်း..အဲဒါ ဒီကောင် စီးပွားရေးလုပ်လာလို့ ရတဲ့အမြတ်

ဦးမြက ဘုရားစင်ရှေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြလို့ကြည့်လိုက်တော့ ဖရဲသီး နှစ်လုံးကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ဖရဲသီးနှစ်လုံးဘေးနားမှာ အရက်ပုလင်း တစ်လုံးနဲ့ ခွက်နဲ့ရှိနေပြီး ဟန်အေးက မူးပြီးအိပ်ပျော်နေပါတယ်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဦးလေးမြရယ်’

စိန်သာဗလက ဦးမြကို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီကောင် အရင်းအနှီးထုတ်ပြီး မူဆယ်သွားတာ မူဆယ်မှာတည်းတဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ ဖဲဝိုင်းရှိလို့ဆိုပြီး ဝင်ကစားတာ ရှုံးပါလေရောလား။ အဲဒါ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပြန်လာရင် ဘာမှမပါလာမယ့်အတူတူ ဖရဲသီးနှစ်လုံး ဝယ်လာတယ်တဲ့။ တစ်လုံးက အိမ်မှာစားဖို့၊ တစ်လုံးက မင်းကိုပေးဖို့တဲ့ ကဲ..ဒီသားလိမ္မာလေး ဟန်အေး တကူးတကသယ်လာတဲ့ ဖရဲသီးတစ်လုံးကို မင်းဘာသာမင်း ကြိုက်ရာသာ ရွေးယူပေတော့’

‘ဟာ..ဦးလေးမြကလည်း မယူပါရစေနဲ့’

စိန်သာဗလက ငြင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါ။ ဦးမြက အတင်းအဓိက ပျက်စီးပါတယ်။

‘နိုင်ငံတကာမှာတော့ ဒါမျိုးက ကြုံတောင့်ကြုံခဲပေ။ ဖရဲသီးကတော့ အတော်ချို့မှာ။ စားရတာပေါ့ကွာ။ နေ..နေ..ကျွန်တော်ပဲ ရွေးမယ်’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ဖရဲသီးနှစ်လုံးအနက်က ကြီးတဲ့တစ်လုံးကို ရွေးယူလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးကလည်း ဟန်အေးအဖို့ လုပ်မှလုပ်တယ်ဗျာ’

စိန်သာဗလက မူးပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဟန်အေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်

ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ..အဲဒါမင်းစတာ။ မင်းလည်း ဒီကောင်အကြောင်းသိရဲ့ သားနဲ့။ အဲဒါ မင်းမြှောက်ပေးလို့’

‘ဟ..ငါကလည်း မဖြစ်လာဘူးထင်လို့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောလိုက် တာ။ အဲဒါ မင်းရဲ့ကက်ကင်းလေ သာဗျင်ရဲ့’

‘ဖရဲသီးကိုချစ်သူအလား ရင်ဝယ်ပိုက်ထားတဲ့ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေ တ-

‘ဟေ့ကောင်တွေ..အငြင်းအခုံ့ဆောက်မှလုပ်သွားမယ်။ ဒါကြီးကို အား မေးရမယ်။ ဒါမျိုးကြီးက ချိုလည်း၊ ချိုပါတယ်ကွာ’

‘ဟ..ထွန်းရွှေ၊ ငါ့ရဲ့အလုံးက မင်းပါးစပ်ထဲရောက်သွားပြီ’

စိန်သာဗလတို့လည်း မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး ဦးမြကို အားနာနာနဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်းက ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ပြောမယ့်သာပြောတာ ဟန်အေးတစ်ယောက် မူဆယ်ကဝယ်လာတဲ့ ဖရဲသီးက စားဖူးသမျှဖရဲသီးတွေတမှာ တော်တော်ကို အရသာရှိတယ်လို့ ခြောက်မြောက်ပါပဲ။ တကယ့် ဝှတ်ရယ်ပါပဲ။

အခုဆိုရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ အဆိုပညာရပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဖော်လိုဖွင့် သားတဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်မှာ သီချင်းလာဆိုတဲ့လူတွေ ဘယ်လိုရှိလေသလဲ တော့မသိ။ ရပ်ကွက်အိမ်နီးနားချင်းတွေကတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်သီဆိုတာ တော်တော်ကို နားဒုက္ခခံစားနေရတဲ့အကြောင်း စိန်သာ ဗလကို လာလာပြောကြလေရဲ့။

ဒီကြားထဲ အဆိုးဆုံးက မင်းသားရူးသောင်းဇော်တဲ့။ ကာရာအိုကေ သီချင်းဆိုရင်း ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ ဒေါသထွက်သလိုလုပ်လိုက်နဲ့ သူ့အသံက ခိုက်ကရိုဖုန်းကို မပိတ်တော့။ ပတ်ဝန်းကျင်ခမျာ သောင်းဇော်သီချင်းဆိုမှာ တို အတော်လန့်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်။

အခုလည်း ကြည့်... ဖော်လိုမင်းစိန်က အိမ်ရောက်လာရင်း မြွေဖမ်း ခိုင်းပြန်ပါပြီ။

‘စိန်သာဗလဒေရ... ငါ့ညီမဝမ်းကွဲ မင်္ဂလာဆောင်က သင်္ဃန်းကျွန်းမှာ အဲဒါ ငါသွားရမယ်။ မင်း ငါ့အိမ်မှာဖွင့်တဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်မှာလာပြီး စက်ဖွင့်ပေးပါကွာ။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ဆိုသူများမှာ ငါ့ကိုတစ်အိမ်လုံး သွားရမှာ’

‘ဒါမျိုးကြီးကတော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့ ဖော်လိုရာ’

‘သီချင်းဆိုမယ့်လူတွေရဲ့ သီချင်းတွေကို သေသေချာချာဖွင့်ပေးမှာ စိန်သာဗလ’

‘သေသေချာချာဖွင့်ဆို... မင်းစီဒီတွေက မူရင်းတွေလား ခိုးကူးတွေ လား’

‘အခွေတွေက သန့်သန့်လေးရှယ်ချည်းပဲဟေ့... ထစ်ဘာတောင် မပါဘူး။ ကာရာအိုကေမှာက သီချင်းကို ထပ်တလဲလဲဖွင့်ရတော့ ခိုးကူးခွေက အရည်အသွေးမမီဘူးကွ’

ဖော်လိုမင်းစိန်က စိန်သာဗလကို သူ့ရဲ့ကာရာအိုကေစက်နဲ့ ပတ်သက် လို့ အသေးစိတ်ရှင်းပြပါလား။

အဲဒီနောက် စိန်သာဗလတစ်ယောက် ဖော်လိုမင်းစိန်နဲ့အတူ သူ့အိမ်

တို လိုက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီမှာပဲ -

စိန်သာဗလတစ်ယောက် ကာရာအိုကေခန်းထဲမှာ အခွေတွေကို စနစ် တကျစီလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲခုံပေါ်က သီချင်းအခွေစာအုပ်စာရင်းကို ခုံပေါ်တင်လိုက်တယ်။

ဖော်လိုပြောတဲ့အတိုင်းဆို ဒီနေ့တနင်္ဂနွေဆိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲက တာရာ အိုကေဟဲချင်သူတွေ အတော်လာမှာပဲဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

အခုနေမှာ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေ၊ သာဗျင်တို့လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ လို့ စိန်သာဗလက တွေးနေမိတယ်။

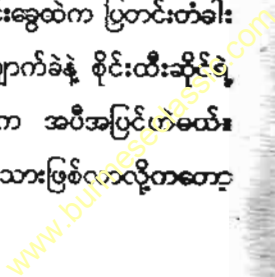
‘ကိုစိန်သာဗလ... ကိုဖော်လိုမရှိဘူးလား’

အခွေတွေစီနေတဲ့ စိန်သာဗလ ကာရာအိုကေအဆိုခန်းထဲကို လူငယ် တစ်ယောက်က ဝင်လာလို့မော့ကြည့်လိုက်တော့ ‘သေပြီဆရာ’ လို့ စိတ်ထဲ ထနေ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို မင်းသားရူးသောင်းဇော်ဖြစ်နေလို့ပါ။

‘မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ သူ့စက်ခန်းမှာ သူ့ အစား သီချင်းလာဖွင့်ပေးတာ’

‘ဒါဆိုရင် အောင်သူအခွေထည့်ဗျာ။ ဒီသီချင်းခွေထဲက ပြတင်းတံခါး ဆိုတဲ့သီချင်းကို ဆိုမယ်။ ပြီးရင် ဇော်ဝမ်းရဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့ စိုင်းထီးဆိုင်းရဲ့ ဇလက်ကောင်းမင်းသား။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်က အပီအပြင်ဟဲမယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့သီဆိုပုံအိုက်တင်နဲ့ဆို ကျွန်တော် မင်းသားဖြစ်လာလို့တော့ ခြေပြီ’

စိန်သာဗလကို မင်းသားရူးသောင်းဇော်က လက်ဟန်ခြေဟန်အမှု အယာတွေနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးတွေကို မလျော့သေးပါလား သောင်းဇော်ရယ်။ မင်းက တော့ကွာ’

သောင်းဇော်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက မိဝဲကပ်မှန်ဝိုင်းကို ထုတ်လိုက် ပြီး သူ့မျက်နှာကို သူတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်းက-

‘ငှက်မှန်ရင် ပျံပြီးသေရတယ်
ငါးမှန်ရင် ရေကူးပြီးသေရတယ်
ကျွန်တော်...
အနုပညာကို ချစ်တဲ့သောင်းဇော်
အနုပညာရှူးသွပ်မှု
ကောင်းကင်ပြာအောက်မှာ
အနုပညာတွေကို ဖက်တွယ်ရင်း
သေပါရစေ’

စိန်သာဗလခေါင်းကုပ်လိုက်ပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်နီးနားချင်း တွေပြောတာတွေ ကွတ်တိပဲလို့။

စိန်သာဗလက အောင်သူဗီဒီအခွေကို စက်ထဲထည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သောင်းဇော်ဆိုမယ့်သီချင်းနံပါတ်ကို ခလုတ်နှိပ်လိုက်ပါတယ်။

‘ချစ်ခင်မြတ်နိုးရတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ပထမဦးဆုံးဧရာဝတီမြစ်လယ် က အလွမ်းသမားလေးအောင်သူရဲ့ တေးသံကို ကျွန်တော်သောင်းဇော်ရဲ့ သောတအသံနဲ့ စီစဉ်တင်ဆက်လိုက်ပါတယ်’

ဒုက္ခပါပဲလို့ မိုက်ကိုကိုင်ပြီး သောင်းဇော်က တကယ့်ဟန်ပန်အမှုအရာ

နဲ့ ပြောဆိုနေပါတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ပရိသတ်တွေရှိတဲ့အလားပါပဲ။

‘ဟေ့...သောင်းဇော် ဆိုလေကွာ၊ မင်းဟာကလည်း တကယ့် ပရိသတ်တွေရှိတာကျနေတာပဲ’

‘အိုက်တင်လုပ်နေတာဗျ...သိရဲ့လား’
သောင်းဘောက်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စည်းချက်အတိုင်း သောင်း

ဇော်က တေးသရုပ်ဖော်ကသလို အမှုအရာလုပ်ရင်းက-

‘ပြတင်းတံခါးများပိတ်ကာ
မီးလုံးများ ခိုတ်ကာ ရင်မှာ
တိတ်တခိုးသူလေးလည်းပါလာ’

ဒုက္ခပါပဲလို့ စိန်သာဗလ ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။ ဆိုပုံဆိုဟန်က

‘ကီး’ မဝင်ဆောင့်အော်သလိုအော်...တိုးတိုးလေးဆိုသလိုဆိုနှင့် စိန်သာဗလ နားထဲ ကိုးလိုးကန့်လန့်နဲ့ သောင်းဇော်ရဲ့ဆိုသံက ဘယ်လိုမှနားထဲမဝင်။ သည်ဒုက္ခမျိုး ဖော်လိုခံနိုင်ရည်ရှိတာကိုပင် စိန်သာဗလ တော်တော်အံ့အား သင့်နေမိပါတယ်။

‘ဆက်လက်ပြီး လူ့ဘဝရဲ့ ဒဿနကို ကျွန်တော်ဖော်ထုတ်ပြသမယ့် သီချင်းက ကျောက်ခဲ...ကျောက်ခဲရဲ့ဘဝ။ လူ့ဘဝရဲ့ အားမာန် ဘဝဆိုတာ ကျောက်ခဲတွေလား တွေ့ကြုံချင်သပဆိုရင်တော့ ကဲ...စိန်သာဗလရေ ထုပ်ပါ ဦး နောက်တစ်ပုဒ်’

စိန်သာဗလ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းကုပ်လိုက်ရင်းက-

‘ဒါမျိုးကြီးတွေမပြောဘဲဆိုရင်လည်းရပါတယ်ကွာ။ မိုက်နဲ့ အားထွယ် ကြီးပြောဖို့ မလိုပါဘူးသောင်းဇော်ရယ်’

‘ခက်တယ်ဗျာ...ဟောဒီအခန်းငယ်ထဲမှာ အချိန်ကိုလာပြီး တန်ဖိုး

မရှိစားသုံးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကို အချိန်ရှိသလို အမူအယာတွေနဲ့ အသုံးချနေတာမှတ်ထား။

စိန်သာဗလတော့ ဒီနေ့တော့ အတော့ကိုခံစားနေရပါပြီ။ သောင်းစော် ရဲ့စကားလုံးတွေက မချိမဆန့်ပင်။ ဇော်ဝမ်းသီချင်းတွေကို စက်ထဲထည့်ပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

‘မင်း ရည်မှန်းသူက မြဲခဲစိန်ခဲ ထိန်ထိန်ကြဲ...အများကလည်း မက်မောကျလို့ အသည်းထဲမှာနွဲ့...ခေါင်းမှာလဲဆင်...ရင်မှာနွဲ့...တန်ဖိုးကလည်း မနည်း...ကျောက်ခဲလေးမှာတော့ မျက်နှာငယ်’

‘ဘာတဲ့...အားပေးတဲ့ပရိသတ်တွေ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား’

စိန်သာဗလတစ်ယောက် သောင်းစော်ရဲ့ ဆိုနေတဲ့ဟန်ပန်ကိုကြည့်ရင်း ဒင်းသာဒီလိုအသံနဲ့ စတိတ်ရှိုးဆိုလို့ကတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သောင်းစော် တို့ နောက်ထပ် တိုက်အိမ်အသစ်ဆောက်လို့ရတာ သေချာနေပြီ။

စိန်သာဗလတစ်ယောက် အတိတ်က ဝဋ်ကြွေးတွေကို အခုမှပြန်ဆပ် ရလေပြီလားလို့။

‘ဒီမှာ ကိုစိန်သာဗလ...အညတရကူတဲ့ ဟောဒီပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့အားမာန် ပလက်ဖောင်းမင်း သားကိုဖွင့်ဗျာ’

ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူလက်မောင်းလေးအလား မိုက်ကရီဖုန်းကိုမလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့သောင်းစော်က နောက်ထပ်သီချင်းတစ်ပုဒ် ထပ်ဖွင့်ခိုင်းပြန်ပါ တယ်။

‘ကြွယ်ရောင်တွေပျောက်ဟဲ့ညမှာ အပြင်လောကထဲထွက်လာသူ... ကိုယ် ပလက်ဖောင်းမင်းသားအရင့်စား’

တကယ့်ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်သလို ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဝဲခံမျိုးနဲ့ သောင်းစော်က အသံပြုကြီးဟစ်ပြီး သီဆိုတာ စိန်သာဗလအဖို့ သီချင်းမြန်မြန်ပြီးပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိပါတယ်။

‘ကဲ...သောင်းစော် ဘာသီချင်းဆိုဖို့ ရွေးဦးမလဲ’

‘ကျွန်တော်မုဒ်အပြည့်နဲ့ အိုက်တင်လုပ်ပြီး ဆိုလိုက်တာအသံနည်းနည်း နာသွားတယ်။ အိမ်မှာ သံပရာသီးနဲ့လျှက်ဆားပြန်ဖားရင်း အိုက်တင်ပြန် ကျင့်ဦးမယ်။ နေ့လည်း ဒီနေ့ခေတ် Hip Hop တွေလာဆိုဦးမယ်’

‘ဟေ့...ဒါမျိုးကြီးတွေလာဆိုဦးမယ် ဟုတ်လား’

သောင်းစော်က အိမ်ပြန်တော့မယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာသွားတဲ့ စိန်သာဗလ နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် နင်သွားပါတယ်။

‘ဘာ ဒါမျိုးကြီးကမှာလည်းဗျာ၊ သရုပ်ဆောင်မင်းသားလုပ်မယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့ခေတ် RBတို့၊ Rockတို့ Hip Hopတို့ သိရမှာ ခေါ့’

‘သောင်းစော်က စိန်သာဗလတို့ ကာရာအိုကေသုံးပုဒ်ဆိုခ ငွေတစ်ရာ ပေးပြီး ကာရာအိုကေအခန်းထဲကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

စိန်သာဗလအဖို့ အခုမှ သောင်းစော်ရန်ကအေးသွားပြီမို့ သက်ပြင်း တွေကို မှုတ်ထုတ်ရင်း နံရံကိုမှီပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့...စိန်သာဗလပါလား၊ ဖော်လိုမရှိဖူးလား’

နံရံကိုမှီပြီးထိုင်မလို့လုပ်နေတဲ့ စိန်သာဗလ မှန်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး လဲ လာပြီးနှုတ်ဆက်တာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုသောင်းတင်ဖြစ်လို့နေပါတယ်။ သူတင်မက သူမိန်းမ မလှငွေကော သူ့ရဲ့သားသမီးရတနာဘုရားတွေတော့ တာရာအိုကေခန်းထဲဝင်လာပါတယ်။

‘ဖော်လို သူ့အမျိုး မင်္ဂလာဆောင်သွားလို့ ကျွန်တော် စက်ခန်းလေး စောင့်ပေးတာ’

‘ဒါဆို စိန်သာဗလရော...မင်းက သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖော်လိုကတော့ သိတယ်။ ငါဆိုနေကျ တွဲတေးသိန်းတန်သီချင်းလေး လေးဆယ်ကျော်အချစ် အခွေကွာ။ တစ်ရာဖိုးသုံးပုဒ်ဟဲမှာဟေ့’

ကိုသောင်းတင်ရဲ့ ကလေးတွေက ကိုသောင်းတင်နဲ့ မလှငွေဘေးမှာ မှာထိုင်သူကထိုင်၊ မတ်တပ်ရပ်သူကရပ်၊ ဆော့သူကဆော့နဲ့ ဖြစ်လို့နေပါတယ်။

‘ဒါမျိုးလေးတွေ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ...ဓာတ်လိုက်မယ်ဟေ့’

စိန်သာဗလက သတိပေးလိုက်မှ ကလေးတွေက ငြိမ်သွားပါတယ်။ စိန်သာဗလက တွဲတေးသိန်းတန်အခွေကိုရှာပြီး စက်ထဲထည့်နေတုန်းမှာ ကိုသောင်းတင်က မိုက်ကရီဖုန်းခလုတ်ကိုနှိပ်ရင်း...

‘ချစ်ခင်မြတ်နိုးရတဲ့ ဟောဒီ ချစ်သောတရုတ်မိသားစုကို လေးဆယ်ကျော်အချစ်နဲ့ ဖျော်ဖြေပါမယ်။ လေးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် အချစ်မပြောတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့ နားဆင်ကြည့်ပါ’

‘ဟေး...ဒါမှ အဖေကြီးကွ...ဖြောင်း...ဖြောင်း’

စိန်သာဗလတစ်ယောက် ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး ‘ဟိုက်’ လို့ အော်ပါတယ်။ တွဲတေးသိန်းတန်အသံမျိုးနဲ့ ကိုသောင်းတင်ရဲ့စကားအဆုံး သူ့မိန်းမလှငွေကော၊ သူ့ကလေးတွေကပါ လက်ခုပ်တီးအော်ဟစ်ကြလို့ပါ။

‘လေးဆယ်ကျော်...ငါးဆယ်အတွင်းမှာ...အသည်းလေးများလှုပ်ခတ်သွား...ဪ...လေးဆယ်ကျော်ငါးဆယ်အတွင်း မင်းနဲ့ပြန်တွေ့ပြန်တော့ မင်းမှာလည်းကလေးတွေနဲ့ ကိုယ့်မှာလည်း အကြွေးတွေနဲ့’

ကွယ်...

‘ဗျို...ကိုသောင်းတင် သီချင်းထဲမပါတာတွေ ဘာလို့ထည့်ပြောနေတာလဲ။ ဒါမျိုးကြီးတွေက မပါဘူးလေ’

စိန်သာဗလကို မလှငွေက ပါးစပ်ကိုလက်ညှိုးနဲ့ ပိတ်ရင်းက တိတ်တိတ်နေဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့။

‘ခေါင်းလောင်းသံတည့်ညံ့နဲ့ ရွာကျောင်းဆီက သတိရနေတယ် သူငယ်ချင်းရေ...ကြည်းရေလေ တပ်မတော်တွင်းက သူငယ်ချင်းရေ’

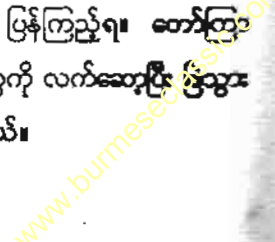
‘သူငယ်ချင်းရေ...တဖြေးဖြေးတိုက်စစ်ဆင်ကာလေ ဟေး...ဟေး’ ကိုသောင်းတင်က ရှေ့ကဆိုလိုက် နောက်ကနေ သူမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေက ရှေ့ကဆိုတဲ့အတိုင်း လိုက်အော်လိုက်။ ပြီးတော့ က,လိုက်နဲ့ ကာရာအိုကေခန်းထဲမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကျင်းပနေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။

‘ဟေ့...ဒါမျိုးကြီးတွေမလုပ်နဲ့လေ၊ တော်ကြာ တီဗီတွေဘာတွေ တိုက်မိလို့ ကွဲကုန်ဦးမယ်။ ဖော်လိုကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟေ့’

ငွေတစ်ရာဖိုးနဲ့ သီချင်းသုံးပုဒ်ကို မိသားစုတစ်တွေ အားရပါးရသီဆိုပြီးတဲ့အခါ ကိုသောင်းတင်တို့မိသားစုတွေ ကာရာအိုကေခန်းထဲက ထွက်သွားပါတယ်။

စိန်သာဗလကတော့ ကာရာအိုကေခန်းထဲမှာ ကိုသောင်းတင်ရဲ့ ထလေးတွေ က,လိုက်၊ ခုန်လိုက်မှုကြောင့် ‘လဲကျနေတဲ့ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံတွေပြန်ထောင်ရ၊ သီချင်းခေါင်းစဉ်စာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်ရ။ တော်ကြာ ထလေးတွေက စာအုပ်ထဲက သီချင်းခေါင်းစဉ်တွေကို လက်ဆော့ပြီး ပြီးသွားရင်ဖြင့် နောက်ဆိုမယ့်သူ ရောက်လာလျှင်မလွယ်။

‘ကျွန်တော် သီချင်းဆိုပါရစေ’

ရုတ်တရက်ကောင်းယန်တိုးလျှိုးတဲ့အသံနဲ့ပြောရင်း ဝင်လာလို့ကြည့်မိတော့ ရုပ်ကွက်ထဲက လူငယ်လေးရာဇာထွန်းပါ။

စိန်သာဗလအဖို့ ဒီနေ့တော့ ပြဿဒါးပါလားလို့။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို ဒီကောင်လေးအကြောင်းကို သူက ကောင်းကောင်းကြီးသိနေလို့ပါ။ အမြဲထမ်း ရုပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတွေကို ကျိတ်ကြိုက်နေပြီး ဘယ်တော့မှလည်း သူကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးတွေကို ရည်းစားစကားဖွင့်မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်းလွမ်းတတ်သူမို့လို့ပါ။ အဲ...သူလွမ်းတဲ့အကြောင်းတွေကိုတော့ နားထောင်မယ့်သူရှာပြီး ပြောတတ်ပါတယ်။ သူနဲ့တွေ့လျှင်တော့ ပြေးတတ်ရှောင်တတ်သူများပါရဲ့။

အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို ဖော်လိုမင်းစိန် သည်းညည်းခံတတ်တာကိုက အတော်ချီးကျူးဖို့ ကောင်းလှချည်ရဲ့။

‘ကိုစိန်သာဗလ...စက်ကိုင်မယ့်လူပြောင်းသွားတာကိုး...ဟုတ်တာပေါ့လေ...လူသာပြောင်းတာမှမဟုတ်တာ။ အချစ်ဆိုတာလည်း ပြောင်းလဲတတ်တာ ဘာဆန်းမလဲ နှလုံးသားဆိုတာ ပြောင်းလဲနေတာပဲ’

စိန်သာဗလ စိတ်တော်တော်ညစ်သွားပါတယ်။ ဒီနေ့ တွတ်ပီစကားနဲ့ပြောရရင်တော့ ကံမကောင်းတဲ့နေ့ပဲလို့။

‘ဒါမျိုးကြီးတွေဖြစ်တတ်ပါတယ်ကွာ၊ ကဲ...လွမ်းတာအသာထား ဘာသီချင်းဆိုမှာလဲ’

စိန်သာဗလက စိတ်မရှည်တဲ့လေသံနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘လွမ်းတယ်ဆိုမှတော့ ခင်မောင်တိုးရဲ့ လွမ်းဆိုတဲ့သီချင်းလေးနဲ့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ နန္ဒာခင်လေးအတွက် အလွမ်းတွေဖွဲ့သီပါရစေဗျာ’

စိန်သာဗလက ရာဇာထွန်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရင်းမှ

ခင်မောင်တိုးအခွေကိုရှာပြီး စက်ထဲထည့်လိုက်ပါတယ်။

‘လွမ်း...ရင်ထဲ အသည်းဆဲလို့ကိဖိုလွမ်း...လွမ်း...အသည်းထဲက ရင်မှာကျွမ်း’

စိန်သာဗလတစ်ယောက် ပြောမယ့်သာပြောတာ ရာဇာထွန်းရဲ့ဆိုသံကိုကြားရတော့ ချီးကျူးချင်စိတ်တောင်ပေါက်ပါရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို ခင်မောင်တိုးအသံနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူနေပါလားလို့။ မိုက်ကရိုဖုန်းကို ဟန်ပါပါကိုင်ရင်း အလွမ်းတွေကို စားသုံးနေတဲ့ပုံစံမျိုး ရာဇာထွန်းရဲ့ဟန်ပန်ကဖြစ်လို့နေပါတယ်။

‘ရာဇာထွန်းရာ မင်းအသံက ခင်မောင်တိုးနဲ့ တော်တော်တူတာပဲကွ’ သီချင်းဆုံးတော့ စိန်သာဗလ ချီးကျူးလိုက်ပါတယ်။

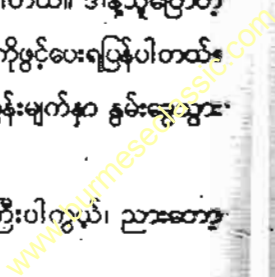
‘ဟာ...ဘယ်ကသာ ခင်မောင်တိုးနဲ့တူရမှာလဲ ကိုစိန်သာဗလရဲ့။ ကျွန်တော်က မိုက်ကရိုဖုင့်ထားတာမှမဟုတ်တာ။ မိုက်ကရိုဖုန်းကို ပိတ်ပြီး ဝါးစပ်ကသီချင်းဆိုသလိုလုပ်နေတာ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ချစ်သူကို လွမ်းတဲ့ အခါသရုပ်ဆောင်တဲ့ Play back သီချင်းလိုမျိုး အလွမ်းကို တိတ်တဆိတ် ခံစားနေတာဗျ’

‘ဟေ...ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်ကွယ် အံ့ရော’

စိန်သာဗလအံ့အားတသင့်နဲ့ ရာဇာထွန်းကိုပြောလိုက်ပါတယ်။ ရာဇာထွန်းကနောက်ထပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ထပ်ဖွင့်ခိုင်းပြန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့သူပြောတဲ့ ဇင်းအောင်ရဲ့ ‘သူများနဲ့ညားတဲ့ငါ့ရည်းစား’ သီချင်းကိုဖွင့်ပေးပြန်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ သီချင်းတီးလုံးလာတာနဲ့ ရာဇာထွန်းမျက်နှာ နှမ်းနွေးသွားပါတယ်။

‘မေရယ်...မေရယ်...ကျော်တော့လှေသူကြီးပါကွယ်၊ ညားတော့’

လည်း လှေထိုးသားနဲ့ရယ်...ချစ်ကြပါ...ကြိုက်ကြပါ...ချစ်နိုင်သူတွေ ချစ်ကြပါ။ ကြိုက်ကြပါ...ဟီး...ဟီး'

သီချင်းဆိုရင်းနဲ့ နောက်ဆက်တွဲဆိုသလို ငိုသံတွေပါလာပါတယ်။ ရာဇာထွန်းတစ်ယောက် သီချင်းဆိုရင်းငိုလို့။

'ရာဇာထွန်း...ဒါမျိုးကြီး မငိုရဘူးလေ'

'ငိုပါရစေ...စိန်သာဗလရယ် ဟီး...ဒီသီချင်းဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိချက်ပြင်းလွန်းတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ငိုမိတာ အပြစ်လားဗျာ။ ဟို သုံးလမ်းကျော်က မသိတာပေါ့။ အားလုံးက ကျွန်တော်နဲ့ဖြစ်ပြီလို့ ထင်နေတာ...သူက ကလေးတစ်ယောက်အဖေတစ်ခုလုပ်နဲ့ လိုက်ပြေးတယ် လေ။ ကျွန်တော့်မှာ လာမေးကြလို့ ကျွန်တော်မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြရတယ်။ သိတာ...ရက်စက်သွားတာ...ရက်စက်တယ်သိတာ...ဟီး...ဟီး'

ရာဇာထွန်းကပြောရင်းမှ အားပါးတရ ငိုပါတယ်။

'ဟ...ပတ်ဝန်းကျင်က မိုက်ကြီးဖွင့်ထားတာ ကြားသွားပါဦးမယ် ကွာ...ဒါမျိုးကြီးမငိုရဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လောက်ကြာကြာ မသိတာနဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့လို့လဲ'

ရာဇာထွန်းက မိုက်ကရီဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ရင်း-

'အိပ်မက်ထဲမှာ ညတိုင်းသမီးရည်းစားဖြစ်တာဗျ...ဝန်းခြံတွေသွား လိုက်၊ ဘုရားတွေဖူးလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လိုက်နဲ့ ဒါကြောင့် ကျွန် တော်ခံစားပြီးလွမ်းနေတာ'

'ဒါမျိုးကြီးလည်းဖြစ်တတ်...ဖြစ်တတ်ပါတယ် ရာဇာထွန်းရယ်... အခု သီချင်းဆိုလို့ငရင် ငနိုးရိပ်ချောင်းစားမှာ သွားလွမ်းဦးကွာ။ မင်းအလွမ်း တွေချောင်းရေထဲမျောအောင်လွမ်းပစ်'

စိန်သာဗလက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ရွဲပြီး ရာဇာထွန်းကိုပြောလိုက်ပါ တယ်။ ဒါကို သူက တကယ်ထင်ပြီး-

'အဲဒီစကားလုံးက ရင်ကိုဝင်ဆောင့်တယ်ဗျာ...ရော့တစ်ရာ၊ နောက် တစ်ပုဒ်ဆက်မဆိုတော့ဘူး။ အခုပဲ ချောင်းစပ်မှာ သွားလွမ်းမယ်'

'လွမ်းကွာ...ဒီနေ့ လပြည့်ဆိုတော့ ချောင်းရေတက်တယ်။ မင်း အလွမ်းတွေ အပီပြင်သာဖွင့်လွမ်းဟေ့'

'သွားပြီ ကိုစိန်သာဗလရေ'

စိန်သာဗလရဲ့လက်ထဲ ငွေတစ်ရာထည့်ပြီး ရာဇာထွန်းက ထွက်သွား ပါတယ်။

စိန်သာဗလကတော့ စိတ်တော်တော်ညစ်နေပါပြီ။ ဖော်လိုတို့မင်္ဂလာ ဆောင်ကနေ မြန်မြန်ပြန်လာရင် ကောင်းမှာပဲလို့။

နေ့လယ်ခင်းမှာတော့ ဘယ်သူမှဆိုတဲ့လူပေါ်မလာပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို စပ်စုကြည့်တော့ ဒီနေ့ ရုပ် ကွက်ထဲမှာ ဗီဒီယိုလာရိုက်တဲ့အဖွဲ့က ရွာသားတွေနဲ့သူကြီး စည်းဝေးတဲ့ခန်း ရိုက်မှာခိုလို့ ရွာသားတစ်ဦးအဖြစ်ပါဝင် သရုပ်ဆောင်မယ့်သူကို တစ်ယောက် ငွေတစ်ထောင်ပေးမယ်ဆိုလို့ အိမ်လုံးကျွတ်သွားသရုပ်ဆောင်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာလည်း ဆိုသူက မပျက်ဘူး တဲ့။

စိန်သာဗလအဖို့ ညနေလည်းဆောင်းရော ဘဝမှမမေ့နိုင်စရာတွေ

ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

‘ဟေ့...ဆိုတဲ့သူ ဘယ်သူကျန်သေးလဲ...ထို့...မကျန်ရင် ကိုယ်ဆိုမယ်’

မူးပြီးခြေလှမ်းတွေကို မနည်းလှမ်းနေရတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ကိုထွားကြီးက ကာရာအိုကေခန်းထဲဝင်လာပါတယ်။ ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ချတာ လဲမလိုဖြစ်လို့ စိန်သာဗလက တွဲလိုက်ရင်းမှ-

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုထွားကြီးရယ်...ခင်ဗျားကလည်း’

‘ညီလေး...ညီလေး ဘာမှမသိပါဘူး။ ကိုယ် အရွဲတိုက်ပြီးသောက်နေတာ။ ကဲ...ဂုဏ်သီချင်းကို ဖွင့်ကာ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို အပီကြွေးကြော် မယ်’

စိန်သာဗလတစ်ယောက် ဖော့လို့ကိုမေတ္တာပို့နေမိပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး ခံစားချက်တွေဆိုပြီး လာဟစ်ကျွေးသူတွေက တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း စိတ်ပျက်ချင်စရာကောင်းနေလို့ပါ။

‘ဂုဏ်...ဂုဏ်...ဂုဏ်...ဂုဏ်ဆိုတာ ငွေကိုခေါ်တယ်...ငွေကိုကွယ်ရေလိုသုံးမယ်...ယောက္ခမကြီးက မျက်နှာချိုတယ်။ ကျုပ်မယားက စေတနာပါတယ်။ ဟုတ်တယ်...ငါ ငွေမရှိလို့ အေးသီ...နှင့်အမေ ငါ့ယောက္ခမက ငါ့ကို မတူမတန်ဆက်ဆံတာပေါ့...ဘာဂုဏ်လဲ ငွေရှိမှဂုဏ်လား...ဟား...ဟား...’

ပြဿနာပါပဲလို့ စိန်သာဗလ ခေါင်းကုပ်မိလိုက်တယ်။ ကိုထွားကြီးတစ်ယောက် မူးမူးနဲ့ သူ့ခံစားချက်တွေကို အပီရှင်ဖွင့်လို့နေတာ အသံက တော်တော်ကျယ်ပါတယ်။

‘ကိုထွားကြီး သီချင်းဆိုဗျာ...ခံစားချက်တွေကိုမေ့လိုက်’

စိန်သာဗလက ကိုထွားကြီးကို နှစ်သိမ့်နေတုန်းမှာပဲ-

‘ဟဲ့...ထွားကြီး... ..နှင့်က ဒီမှာလာပြီး အရည်ကလေးဝင်တော့ သံသာဟစ်ကြွေးနေတာပေါ့လေ...နှင့် အိမ်က မီးပူ ဒီနေ့သွားပေါင်တယ်ဆို’

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ကိုထွားကြီးမိန်းမ မအေးသီက ကာရာအိုကေခန်းထဲဝင်လာရင်းက ကိုထွားကြီးအင်္ကျီလည်ပင်းကို ဆွဲလိုက်ပါတယ်။

‘ဟဲ့...ငါ့ကိုလွှတ် ဘာဖြစ်လဲ...မီးပူပေါင်တာ အဲဒါနှင့်အမေကို မကျေနပ်လို့ ပေါင်ပြီးအရက်သောက်တယ်ဟာ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ...အမေက ဒေါသုပုန်ထနေတယ်...ရှင်လေ’

‘အား...ငါ့ကိုမိုက်ခေါက်မဆွဲနဲ့’

‘ဆွဲတယ်...ဘာဖြစ်လဲ...ဒါ ပေါင်စရာလား’

‘ပေါင်ဦးမှာ နှင့်တောင် ရေစက်အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်လို့မရလို့ ရလို့ကတော့ကွာ’

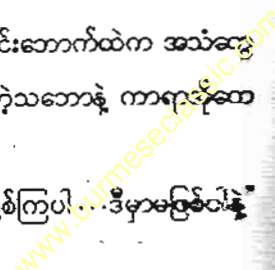
‘ဘာ...ရှင်က ကျွန်မကို ပေါင်မယ်ဟုတ်လား’

‘ကဲ...ဟဲ့ ငါ့ကို လက်ကောင်းမကိုက်နဲ့...နာတယ်...အား’

စိန်သာဗလ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မအေးသီက ကိုထွားကြီးလက်ကောင်းကို ကိုက်ပါတယ်။ ကိုထွားကြီးက လက်ကိုခါချရင်း မအေးတင်ကို တွန်းလိုက်ပါတယ်။

မိုက်ကရိုဖုန်း မပိတ်ဘဲရန်ဖြစ်တော့ ဆောင်းဘောက်ထဲက အသံတွေက ထွက် လို့လားမသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်က စပ်စုတဲ့သဘောနဲ့ ကာရာအိုကေခန်းရှေ့မှာ လာကြည့်နေကြပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီး မဖြစ်ကြပါနဲ့...အပြင်မှာ ဖြစ်ကြပါ...ဒီမှာမဖြစ်ပါနဲ့’

စိန်သာဗလက အတင်းဝင်တားပေမယ့် မအေးသီက အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ ပလတ်စတစ်ကုလားထိုင်ကိုကိုင်ရင်း-

‘ဖယ်ပါ စိန်သာဗလရယ်...ဒီကောင်မူးတာ တရားလွန်နေပြီ...သေ ပေတော့’

‘အား...နာတယ်...နာတယ်’

မအေးသီက ကုလားထိုင်ကိုလွှဲပြီး ကိုထွားကြီးကိုရိုက်တာ ကိုထွားကြီးက ရှောင်လိုက်တာ ကိုထွားကြီးကိုမထိဘဲ တီဗွီမှန်ကိုထိမလိုဖြစ်လို့ တီဗွီမှန်ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်တဲ့ စိန်သာဗလကိုထိမိသွားပါတယ်။ စိန်သာဗလ တီဗွီရှေ့မှာလဲကျသွားပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးတွေ အိမ်ကြံမှဆက်ဖြစ်ပါ’

နာလွန်းလို့ စိန်သာဗလက အဲဒီလောက်ပဲပြောနိုင်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝင်ဖျန်ဖြေမှပဲ ရန်ပွဲက ပြီးသွားပါတယ်။

မပြီးတာက စိန်သာဗလပါပဲ။ အိမ်လည်းရောက်ရော ဗိုက်ကို ပရုပ်ဆီလူးရ၊ ဒီကြားထဲ တစ်ခါဖူးမှမဆူဘူးတဲ့ မိခင်ဒေါ်ရွှေကပါ ဆူတာခံလိုက်ရပါတယ်။

ဇော်လိုမင်းစိန်ကတော့ အားနာနာနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။

စိန်သာဗလက တစ်ခုပဲပြောလိုက်ပါတယ်။ ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ကာရာအိုကေအကြောင်း မပြောဘူး၊ မဆိုတော့ဘူးဆိုတာပါပဲ။

ဖြစ်တတ်
ဖြစ်တတ်ခြင်းများမှ
ကင်းဝေးရပါလိမ့်။

(စိန်သာဗလ)

အခန်း(၁၂)

စိန်သာဗလ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာတော့
သမ်းပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံနဲ့ လူငါးယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ လက်ထဲမှာ
သည်း သစ်သားသေနတ်တွေနဲ့။ သူတို့ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ဖက်ဆစ်ဂျပန်
ငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက်ကလည်းလာနေတယ်။ စိန်သာဗလတို့ အိမ်ရှေ့
သမ်းကြားကနေ ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကြီးတွေဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်သိုက်
ခြောက်လုံးပြူးတွေခါးကြားထိုးပြီး စောစောက လူတွေရှိရာသွားလိုက်တယ်။

စိန်သာဗလ ခေါင်းစားသွားတယ်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲလို့။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီနေ့တော့ ရှုတင်မန်နေဂျာတွေကော၊ ကုမ္ပဏီ
နိုင်ရှင်တွေပါ မနက်စာထမင်းဖိုးသက်သာပြီဟေ့’

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပါ
တယ်။ ခြောက်လုံးပြူးခါးကြားထိုးထားတဲ့လူက-

‘ဒီရုပ်ကွက်ထဲက မင်းသားဖြစ်ချင်နေတဲ့သောင်းဇော်က ဘော်ဘော်
ဇွေရှိတယ်ထင်တယ်’

‘အခုအလှူလုပ်တာ ဒီရပ်ကွက်မှာလာရိုက်တဲ့ ဗီဒီယိုသမားတွေကော၊ ဒါရိုက်တာတွေကော သရုပ်ဆောင်တွေကိုပါ ထမင်းကျွေးတာဆိုတော့ အဝိဆွဲရမယ်’

အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့လူက-

‘ဒါရိုက်တာတွေကို ညပွဲပါစီစဉ်ပေးအုံးမယ်တဲ့...အေးကွာ...ဒီကောင် မင်းသားရူးချက်ကတော့ ငွေတော်တော်ကုန်ခံရမယ်ဟေ့’

‘မင်းတို့ ရှုတင်စပြီလား’

‘မင်းသားမရောက်သေးလို့ကွ...အဲဒါ ဟိုသွားဒီသွား သွားနေတာ’

ဗီဒီယိုထဲက သရုပ်ဆောင်တွေ သူတို့ဘာသာသူတို့ အချင်းချင်း စကားတွေ ဆက်လက်ပြောဆိုနေကြတာကို စိန်သာဗလလည်း ဂရုတစိုက်နားမထောင်တော့ပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

‘စိန်သာဗလ လာဟေ့’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက လည်ကတုံးအင်္ကျီမဝတ်စဖူးဝတ်ထားရင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ လှမ်းခေါ်ပါတယ်။

‘လည်ကတုံးအင်္ကျီတွေဘာတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထွန်းရွှေရ’ စိန်သာဗလက လှမ်းမေးလိုက်ပါတယ်။

‘နိုင်ငံတကာမှာတော့ အမျိုးသားဝတ်စုံဆိုတာ ရှိတာပါပဲလေ။ ပွဲတွေ ဘာတွေတက်တဲ့ခါ ဝတ်ရတာပေါ့။ အခုလည်း သောင်းဇော်တို့အိမ်မှာ အလှူရှိတယ်လေကွာ...သာဗျင်တို့၊ ငြိမ်းအေးတို့၊ ဖော်လိုတို့က အဲဒီအလှူ အိမ်မှာဆုံမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ပွဲတက်ဝတ်စုံဝတ်လာတာကွ’

‘ငါသိပြီးပါပြီကွာ...ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင်တွေ ပြောနေကြတာ ငါကြားပါတယ်’

‘သောင်းဇော်က မင်းကိုလည်းလာဖြစ်အောင်လာပါတဲ့...ငစိန်မိန်းမ မကြိုက်က သောင်းဇော်တို့ အိမ်မှာသွားဝိုင်းလုပ်ပေးနေတယ်’

ဒီအချိန်မှာပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကို ဒက်ဆန်းကားတစ်စီးထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ကားပေါ်ကနေ ဗီဒီယိုကင်မရာကော၊ မီးတွေကော ဘက်ထရီအိုးတွေကောချလို့။

တဘက်ကို ပုခုံးပေါ်တင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ငစိန်သာဗလပြီး စကားပြောနေပါတယ်။

‘လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဗီဒီယိုလာရိုက်တာပဲကွ’

‘နိုင်ငံတကာမှာလည်း ဒါမျိုးရှိတယ်လေကွာ’

‘ထွန်းရွှေရာ...ဒါတော့ မင်းပြောမှလား။ ငါတို့ရပ်ကွက်အကြောင်း စဉ်းစားမိလို့ပါ’

‘မင်းက ဘာစဉ်းစားမိတာလဲ စိန်သာဗလရဲ့’

‘ဪ...ငါတို့ရပ်ကွက်မှာ ဟိုတုန်းက ငဲ့အရပ်ပြဇာတ်ကတော့ လူတွေ စိတ်ဝင်စားရှိလိုက်ကြတာဆိုတာ မပြောဖို့တော့။ ဟော...ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဗီဒီယိုရိုက်ခါစတုန်းကလည်း လူတွေဆိုတာ အုန်းအုန်းထပဲ။ ဟော...အခုကြတော့လည်း ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေများ ဗီဒီယိုလာရိုက်တာကို ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်သလိုမျိုး စပ်စပ်စုစုစိတ်ဝင်စားတာမျိုးတောင် မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားတာက သူတို့အိမ်တွေ ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့လာငှားမလား...နေစားသရုပ်ဆောင်လုပ်လို့ရမလား၊ ပစ္စည်းငှားမလားပဲ။ ငစိန်တို့ပါကြည့် ဘယ်လောက် သူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အလုပ်ဖြစ်သလဲ’

‘ဒါပေါ့ စိန်သာဗလရယ် မြင်ပါများတော့ ရိုးကုန်ကြတာပေါ့’

နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေက ပြောရင်းဆိုရင်းမှ လက်ပတ်မှာရှိတဲ့ ကြည့်

လိုက်ပါတယ်။

‘စိန်သာဗလရေ...သောင်းဇော်တို့ အလှူသွားရအောင်။ လူမများခင် တော်ကြာ ဗီဒီယိုသမားတွေ ဝိုင်းအားပေးလို့ ကိုယ်နောက်ကျရင် ကိုယ်ဖို့ ခကျန်ဘဲနေဦးမယ်’

‘ဒါမျိုးကြီးလည်း မှန်ပြန်ရော...သွားမယ်။ ငစိန်ရေ...ပိုက်ဆံလာယူ ဟေ့’

ငစိန်က စိန်သာဗလတို့ဆီမှာ ပိုက်ဆံလာ ယူစဉ်မှာလဲ ဆိုင်ရှေ့ကို နောက်ထပ်ကားတစ်စီးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်ကနေ ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာကော သရုပ်ဆောင်အချို့ပါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်လာပါတယ်။

‘ထွန်းရွှေရေ...ဒီတစ်ခါတော့ ငစိန်ရဲ့ဆိုင်ထဲမှာ ကွန်မြူနစ်တွေ လေ ကျယ်ကြတော့မယ်ထင်တယ်။ ဟိုမှာတွေလား အရင်ခေတ်က လက်ဝဲသမား တွေ ဝတ်တဲ့စားတဲ့ပုံစံနဲ့ စာအုပ်ထူကြီးတွေကိုင်ထားတာ ဆေးလိပ်တွေခဲ ထားတာသာကြည့်ပေတော့။ ငါတို့ရဲ့အခြေခံကောင်းစားရေး လှသောင်းကို သတိရလိုက်တာကွာ။ ဒီနေရာမှာ သူသာဆိုကွက်တိပ်’

‘အေးပေါ ဗီဒီယိုသမားကလည်း သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်မယ်။ ငါတို့ ကလည်း ငါတို့အလုပ် ငါတို့လုပ်ရုံပဲဟေ့...လာ...လာ...ငါးသလောက် ပေါင်းကို အဝတွယ်ရမယ်’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ နိုင်ငံတကာထွန်းရွှေနဲ့ စိန်သာဗလတို့ သောင်းဇော်တို့အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

သောင်းဇော်တို့အလှူမှာ ကျွေးတာတွေကလည်း တကယ့်ရှယ်ပါပဲ။ သောင်းဇော်မွေးနေ့ဆိုပြီး သောင်းဇော်မိဘတွေက ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး

လှူတာပါ။ တော်တော်လည်း ပိုက်ဆံရှိပုံရပါတယ်။

အဲ...မွေးနေ့ရင် သောင်းဇော်ဝတ်ထားတာကလည်း မျက်နှာမှာလည်း မိတ်ကပ်အဖွေးသားနဲ့ ဝတ်တာစားတာကလည်း ပြုံးပြုံးပျက်ပျက်နဲ့ ပြီး တော့ ဆွဲကြိုးတွေရော၊ ဟန်းချိန်းတွေရော၊ လက်စွပ်သုံးလေးကွင်းပါ ဝတ်ဆင် ထားတာကို စိန်သာဗလက ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက်သေးရဲ့။

‘သောင်းဇော်တို့ကတော့ကွာ ဥစ္စာစောင့်မ ယောက်ျားကြနေတာပဲ။ သိုက်ကပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့...ဝတ်ထားစားထားတာတွေကတော့ကွာ’ စိန်သာဗလနားမှာရှိတဲ့လူတွေက အဲဒီအခါကြမှ သောင်းဇော်ကိုကြည့် ပြီး ရယ်ကြပါလေရော။

သောင်းဇော်တို့အလှူလုပ်ပြီးကာမှ အရပ်ထဲမှာ သောင်းဇော်တို့ ညည် ရွှေ မည်မျှချမ်းသာကြောင်း သတင်းတွေက ပိုလိုတောင် ဟိုးဟိုးကျော်ပြီး ပြောကြလေရဲ့။

အဲဒီလို သတင်းတွေကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာနဲ့ နားထောင်ရင်း ကျေနပ် နေတာက သောင်းဇော်အပါအဝင် သူမိသားစုပါပဲ။

တစ်နေ့မှာပေါ့ ဒါမျိုးကြီးဖြစ်တော့ငိုဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာက-

မိုးကမနက်ကတည်းက ဖွဲဖွဲလေးရွာနေတာ မနက်ဆယ်မှာရီကောက် မှာ တိတ်သွားတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဗီဒီယိုလာရိုက်တဲ့အဖွဲ့တွေအဖို့ ချသွက်လာလို့ တော်တော်ဝမ်းသာနေကြတယ်။ မိုးက အခါမဟုတ်ဘဲရွာထို့

ရွာတင်မန်နေ ဂျာတွေကတောင် မေတ္တာပို့သူက ပို့ပေါ့။

ဟိုင်းလတ်ကားတစ်စီးက သောင်းဇော်တို့ အိမ်ရှေ့မှာရပ်လိုက်တယ်။ ကင်မရာကိုထမ်းပြီး ဝင်လာသူကော မီးသမားအချို့ကော ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ လူသုံးယောက်ကော ဒါရိုက်တာကော ဘာကော လူဆယ်ယောက်လောက်ရှိမယ်။

‘အမေရေ...အိမ်မှာ ဗီဒီယိုလာရိုက်တယ်ဗျို့’

သောင်းဇော်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ့အမေကိုပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဟုတ်လား...သားရဲ့၊ အိမ်မှာလာရိုက်မယ်လို့ ဘယ်သူမှလည်း ပြောမထားပဲနဲ့’

‘အမေကလည်းဗျာ...ဒါရိုက်တာကအခုမှ အရေးကြုံလို့နေမှာပေါ့... အမေကြည့်ဧည့်ခံထားလိုက် ခဏလေး’

သောင်းဇော်က ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ အိမ်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားရင်းထဲ မှန်ရှေ့မှာ ပေါင်ဒါတွေ၊ တို့ပတ်တွေ မျက်နှာမှာရိုက်လို့နေပါတယ်။

‘ဪ...ဒါရိုက်တာကြီးတို့က ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ရပ်ရှင်ရိုက်မလို့ ထင်တယ်။ အိမ်မှာက ဒီနေ့မှ သားနဲ့ကျွန်မပဲရှိတယ်’

ဒါရိုက်တာလုပ်တဲ့သူက ဘာမှမပြောသေးဘဲ မီးထိုးသမားတွေဖော်ကိုလှည့်ရင်းက-

‘ကဲ...မီးတွေဘာတွေချိန်ဟေ့ ကင်မရာသမားကလည်း အဆင်သင့်လုပ်ထား’

ဒါရိုက်တာလုပ်သူက ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အိမ်ထဲကနေ သောင်းဇော်ကထွက်လာရင်း ဒါရိုက်တာကိုကြည့်ရင်းက-

‘ဆရာက ဒါရိုက်တာထင်တယ်၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်တို့ရပ်ထွက်

ထဲမှာ ဗီဒီယိုလာရိုက်တာ တစ်ခါဖူးမှမတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါရိုက်တာအသစ်ထင်တယ်။ အခုမှ ဒီရပ်ကွက်ထဲလာရိုက်တာထင်တယ်။ ပြီးတော့ ကစားရာသေနတ်တွေ ခါးကြားထိုးထားတဲ့ လူကြမ်းတွေကိုလည်း တစ်ခါဖူးမှ မမြင်ဖူးဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ ကဲ...အားလုံးအဝင်သင်ဖြစ်ပြီလား’

‘အားလုံး ရယ်ဒီပဲဆရာ’

ဒါရိုက်တာက သောင်းဇော်ရဲ့အမေးကိုဖြေရင်းက ကင်မရာနဲ့ မီးသမားတွေကို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ကဲ...ဟေ့ကောင်တွေ ဟောဒီက သောင်းဇော်နဲ့ သူ့အမေကို ကြိုးတုပ်လိုက်’

‘အိုကေ ဆရာ’

ဒါရိုက်တာလုပ်သူက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မီးထိုးနေသူတွေထဲက နှစ်ယောက်က ကြိုးနဲ့ သောင်းဇော်ရော သောင်းဇော်ရဲ့အမေကိုပါ တုတ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဆရာ...ဘာလုပ်တာလဲ ကျွန်တော်တို့က သရုပ်ဆောင်ရမှာမို့လို့လား’

ကြိုးတုပ်ခံနေတဲ့ သောင်းဇော်က ဒါရိုက်တာကို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဗီဒီယိုရိုက်သလိုလုပ်နေ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်’

ဒါရိုက်တာက သူ့လူတွေကို အမိန့်ပေးနေပါတယ်။

‘ဆရာ...ကျွန်တော်ကော၊ အမေကောက ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာဘာလဲ’

ကြိုးတုပ်ခံနေတဲ့ သောင်းဇော်ကမေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်...စကားမများနဲ့ မင်းတို့ကို ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ဟေ့တင်ဘူး

ကွ...ဗီဒီယိုရိုက်သလို ဟန်ဆောင်ပြီး ဓားပြတိုက်မလို့ကွ*
သေနတ်ခါးကြားထိုးထားတဲ့လူကြမ်းက သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ရင်းမှ
ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မနောက်ပါနဲ့ဗျာ...ခင်ဗျားတို့ ဗီဒီယိုသမားတွေက တော်တော်
နောက်တာပဲ’

‘နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဓားပြတိုက်နေတာကွ၊ ကံ-
ဘယ်မှာလဲ မင်းတို့အိမ်မှာ အတွင်းပစ္စည်းတွေဘယ်နေရာမှာထားလဲပြော
သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့လူက သောင်းဇော်ကို ဒေါသတကြီးပြောလိုက်ပါ
တယ်။

သောင်းဇော်က ကြိုးတုပ်ခံနေတဲ့သူအမေကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။
သူ့အမေမေ့လည်း အတော်ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေပါတယ်။

‘ဟဲ့ သား...ဓားပြတိုက်တာတဲ့’

‘ဒီလူတွေ နောက်နေတာပါအမေရာ’

‘ဟေ့ကောင်...နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ် ဓားပြတိုက်နေတာ
ကွ။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဗီဒီယိုတွေ ခဏ,ခဏရိုက်တော့ အခုလည်း မင်းတို့ထို
ပိုက်ဆံရှိဗန်း အလှူလုပ်တုန်းကသိလို့ ဗီဒီယိုရိုက်သလိုခွင့်ဆင်ပြီး ဓားပြတိုက်
တာပဲဟေ့။ မြင်တဲ့လူရှိလည်း ဗီဒီယိုရိုက်တယ်လို့ ထင်မှာပဲ’

သောင်းဇော်က အလန့်တကြားနဲ့ သူ့အမေကိုကြည့်လိုက်ရင်း-

‘အမေရေ...တကယ်ဓားပြတိုက်တာတဲ့’

‘ဒုက္ခပါပဲ သားရယ်...ဒုက္ခပါပဲ’

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးတုပ်ခံထားရလို့ ဘယ်လိုမှမရုန်းနိုင်
တာ...အဒေါ်ကြီး ပစ္စည်းတွေဘယ်နေရာမှာထားလဲပြော...မပြောနိုင်

ဇာတိသေနတ်က သိတယ်မဟုတ်လား’

‘အမေ မပြောနဲ့’

သောင်းဇော်က ဝင်တားလိုက်ပါတယ်။ ဒါကို သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့

လူက-

‘ဒီကောင် တော်တော်ပိတ်ပင်တဲ့ကောင်ပဲ။ နာတော့မယ် ကံကွာ’

‘ဖျန်း’

‘အား’

ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့လူက သောင်းဇော်ရဲ့ပါးကို
နို့တ်လိုက်ပါတယ်။ သောင်းဇော်ခမျာ နာလွန်းလို့ အော်လိုက်မိရဲ့။

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ပွဲစားငြိမ်းအေးက သောင်းဇော်တို့ အိမ်ခြံဝင်းထဲ
ဝင်လာ ပါတယ်။

‘ဟာ...သောင်းဇော်တို့အိမ်မှာ ဗီဒီယိုရိုက်နေပါလား...ကြည့်စမ်း--

အမေရော၊ သားရော ကြိုးတုပ်လို့ အောင်မယ်...သောင်းဇော် မင်း နေ့စား
ဆီရိုက်တာကိုး။ အမေကော သားရောဆို နှစ်ယောက်ခရမှာ’

‘ဟေ့လူ...ရှု။ စကားမများနဲ့’

မီးထိုးသူတစ်ယောက်က လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ သတိပေးလိုက်ပါ

တယ်။ ငြိမ်းအေးလည်း ဗီဒီယိုရိုက်နေတာပဲဆိုပြီး ဘာသံမှမထွက်ဘဲ နေမိ
ပါတယ်။

‘ကိုငြိမ်းအေး...ငြိမ်းအေး...ဒီမှာ ဓားပြတိုက်’

‘အေးပါကွာ...ဓားပြတိုက်တဲ့အခန်းရိုက်တာ ငါသိတာပေါ့။ အေး--

အနောင်အယုတ်ဖြစ်ချဦးမယ်။ မင်း အိမ်လာတာ နောက်လင်ဝယ်မယ့်
အိမ်ထဲစွဲပြောမလို့ နေတော့ နောက်မှလာမယ်။ မင်းဗီဒီယိုရိုက်တာ ဆယ်

ရိုက်

သောင်းဇော်ပြောတာကို အဆုံးထိနားမထောင်ဘဲ ငြိမ်းအေးစသ သူပြောချင်တာပြောချပြီး အိမ်ထဲကနေထွက်သွားပါတယ်။ အိမ်ခြံဝင်းထဲက ထွက်ထွက်ချင်းမှာပဲ စိန်သာဗလတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာနေတာကို တွေ့ရလို့-

‘စိန်သာဗလရေ...သောင်းဇော်တို့ အိမ်မှာဗီဒီယိုရိုက်နေတယ်ဟ... သောင်းဇော်ကော သူ့အမေကော သရုပ်ဆောင်နေတာ’

‘ဟေ့ ဟုတ်လား...ခဏတော့ ဝင်ကြည့်ဦးမှပဲဟေ့’
အဖြစ်မှန်မသိသေးတဲ့ စိန်သာဗလကလည်း ငြိမ်းအေးစကားကြောင့် သောင်းဇော်ကိုအိမ်ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာပါတယ်။

သောင်းဇော်က စိန်သာဗလဝင်လာတာမြင်တော့ အားတက်သွားပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်...မင်းရဲ့အမေကိုမေး ပစ္စည်းတွေဘယ်မှာထားသလဲလို့ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့လူက စိန်သာဗလဝင်လာတာမသိဘဲ သောင်းဇော်ကို ပြောပြန်ပါတယ်။

‘မပြောဘူးဗျာ...ကျုပ်မှ မသိတာ’
‘ဪ...ဒီလိုလား ကဲကွာ’
‘ပျန်း’
‘အား...နာတယ်...နာတယ်’

သောင်းဇော်က ဓားပြတိုက်သူရိုက်ချက်ကြောင့် အတော့်ကို နာကျင်သွားပါတယ်။ ပထမရိုက်ချက်ထက် ပိုပြင်းလို့ပါ။

စိန်သာဗလကလည်း သောင်းဇော်ကို အတော်ချီးကျူးနေမိတယ်။

ဒီကောင် သရုပ်တော်တော်ဆောင်နိုင်တာပဲလို့ အားပါး...

သူတလည်း လက်သံပြောင်အောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်ပါလားလို့။

‘ဟေ့...ဘာလုပ်နေတာလဲ’

ခြံဝင်းထိပ်ကနေ ရပ်ကွက်လူကြီးဦးသူရနဲ့ လူအချို့က သောင်းဇော်တို့ အိမ်ဘက် ကြည့်ရင်းက မေးလိုက်ပါတယ်။

‘သောင်းဇော်တို့ အိမ်ထဲမှာ ဓားပြတိုက်ခန်း ဗီဒီယိုရိုက်နေတာ သောင်းဇော်ကော သူ့အမေကော ကြီးနဲ့တုပ်ခန်း သရုပ်ဆောင်နေတာ ဦးသူရရဲ့...ဝင်ကြည့်ပါဦးလား’

စိန်သာဗလက ခြံကိုပြေးထွက်လာရင်းမှ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မကြည့်တော့ပါဘူးကွာ...ဒီသောင်းဇော်က အနုပညာပိုတော့ ပါသားကွာ။ သွားဦးမယ်ဟေ့...ရုံးမှာအစည်းအဝေးရှိလို့’

‘ကောင်းပြီဗျာ...ကျွန်တော်လည်း သောင်းဇော်တို့ ရိုက်နေတာကို ခဏကြည့်ပြီးရင် သွားမယ်’

စိန်သာဗလက သောင်းဇော်တို့ ဗီဒီယိုရိုက်ကူးတဲ့နား ပြန်လာတော့ ကြီးတုပ်ထားတဲ့ သောင်းဇော်အမေကို ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာထားလဲ မေးတဲ့ အခန်းကို ရိုက်နေပါတယ်။ သောင်းဇော်ကလည်း သရုပ်ဆောင် တော်တော် ကောင်းပါရဲ့။ ကြောက်လန့်တဲ့အခူအရာက မျက်လုံးမှာ အတိုင်းသားပေါ်နေရဲ့။

‘ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းရိုက်မှာက အတော်ကြာဦးမှာလား’

‘ကြာဦးမှာ ဒီအခန်းက အဓိကဇာတ်ဝင်ခန်းဆိုတော့ အတိုပြင်မိတ်ဗျာ’

‘ဒါရိုင်းကြီးက ဟုတ်တာပေါ့’

မိန့်သာဓလတ ဇီးထိုးနေတဲ့စက်သမားကို မေးလိုက်တာကို ဟိုက ပြန်ဖြေတာပါ။ မိန့်သာဓလတ ပြန်ရင်ကောင်းမယ်ဟုဆုံးဖြတ်ရင်း-

‘သောင်းစော်ရေ သွားပြီဟေ့-မင်း ကြီးစားကွာ သရုပ်ဆောင်ပြန်မှာ’

‘မိန့်သာဓလ’

‘ဟာထွာ- ဒီထောင် ကဲထွာ-ရှောင်’

‘အား’

မိန့်သာဓလတတော့ သောင်းစော်ခေါ်သံကိုကြားသော် ခြံဝထွယ်လာ ပါတယ်။ သောင်းစော်တို့ဇာတ်ဝင်စားပြတိုက်ခန်းကတော့ အိမ်ထဲမှာ ဆတ် ရိုက်နေဆဲ။

သောင်းစော်တို့ ခြံဝင်းထဲကနေ ဟိုင်းလပ်ကားနဲ့ ဗီဒီယိုရိုက်ကူးသူ တွေထ ထွက်သွားကြတယ်။

အဲဒီတားထွက်သွားပြီး နာရီဝက်အကြာမှာ သောင်းစော်ရဲ့အဖေနဲ့ အစ်မတွေ အပြင်က ပြန်လာတော့အိမ်ထဲမှာ သောင်းစော်နဲ့ သောင်းစော်ရဲ့ အမေတို့ ကြီးတုပ်ပြီး ဝါးစပ်မှာ ပလာစတာကပ်ထားတာကိုမြင်ကြရတယ်။ သောင်းစော်မျက်နှာမှာလည်း ဖူးယောင်လို့။

ဖတ်ဝန်းကျင်တို လှမ်းခေါ်ပြီး သေသေချာချာမေးတော့ ဗီဒီယိုရိုက် သလိုဟန်ဆောင်ရင်း အထွတ်ချ နေ့စစ်တကျနဲ့စဉ်ပြီး ရှိသမျှဝဋ္ဋည်းတွေ မိတ်ကြိုက်ယူဆောင် စားပြတိုက်မှန်းသိလိုက်ကြတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို အုန်းအုန်းထွက်ထွက်နဲ့ ဖြစ်တုန် ကြပါတယ်။

ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာရေးရုံးကို အကြောင်းကြား၊ အဲဒီကနေ သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပို့တိုင်ကြားနဲ့ အလုပ်ကိုရှုပ်သွားပါတယ်။

ဖတ်ဝန်းကျင်တို သက်ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးတဲ့အခါ အရပ်ထဲ အကြော် လှည့်ရောင်းသူ ကိုဆာမိက သောင်းစော်တို့ခြံဝင်းထဲကနေ ထွက်သွားတဲ့ တားနဲ့ပါတ်ကို သတိထားမိလို့ ကြည့်မိကြောင်းပြောပြတော့ တားနဲ့ပါတ်က နေ ခြေရာခံ လိုက်လံနံ့စမ်းတာ ညရောက်တဲ့အခါ မနက်ဆယ်နာရီလောက် က ဗီဒီယိုရိုက်သလို ဟန်ဆောင်ပြီး အကွက်ချစီစဉ်ပြီး ပုံမှားရိုက်ပြီး၊ စားပြတိုက်ခွဲတဲ့လူတွေအားလုံးကို မမ်းမိပါတယ်။

သူတို့က သောင်းစော်အိမ်ရဲ့အလျှူကို လာစားရင်းက အကွက်ချ စီစဉ်ခဲ့တာ လို့ ပြောပါတယ်။

ဒီကိစ္စမှာ ခံပြင်းသူတလည်း ရှိပါသေးတယ်။

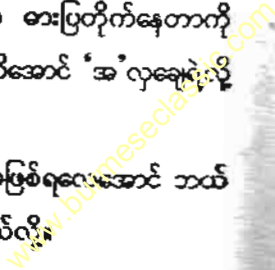
ဒီထက်ဆိုးတာက အိမ်ပွဲစား ငြိမ်းအေးပါပဲ။ စေ့စေ့စပ်စပ်မလှေ့လာဘဲ မိန့်သာဓလကိုပြောပြီး ထွက်သွားလို့ပါပဲ။

အဲဒီဟာတွေထက်ဆိုးတာကတော့-

ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ- ကျွန်တော် မိန့်သာဓလရယ်ပါ။ ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်၊ ဖြစ်တတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒီလောက်ရိုက်နှက် စားပြတိုက်နေတာကို ကိုယ်က ထိုင်ကြည့်ရင်း စားပြတိုက်နေတာမှန်းမသိအောင် ‘အ’လှချေရဲ့လို့ ထုကျုံးမရ ဖြစ်မိပါရဲ့။

တော်ပြီဗျာ- နောက်ဆိုရင် ဒါမျိုးကြီးတွေမဖြစ်ရလေးအောင် ဘယ် အရာမဆို သတိထားပြီး မလွဲအောင်လုပ်တော့မယ်လို့။

၁၅၄

ပဉ္စမိသီရိင်း

ဘယ့်နှယ်ဗျာ..အရပ်ထဲပြောနေတာကြည့်လေ။

ဓားပြတိုက်၊ သူနိုးဖမ်းလို့ကတော့ စိန်သာဗလကို အကူအညီမတောင်း
နဲ့တဲ့။ ဓားပြသူနိုး အထူအထောင်းရိုခံရတတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီစကားက အရပ်
ထဲ တွင်ကျယ်နေတာလေ။

ကဲ..ခင်ဗျားတို့ကော ကျွန်တော့်နေရာမှာဆို ဘယ်လိုနေလဲ။

ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်,ဖြစ်တတ်ပါရဲ့ဗျာ။

ပဉ္စမိသီရိင်း

